

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

VALERIE BOWMAN

*Un burlac
irezistibil*

SERIA „MIRESE NEASTÂMPĂRATE“

Lady Daphne Swift provine dintr-o familie cu doi frați care au servit cu mândrie Coroana. Deși femeie, este dispusă să facă tot ce este nevoie pentru a demonstra că poate fi la fel de folositoare cauzei războiului ca frații săi. În acest scop, nu ezită să se mărite cu un spion, fermecătorul căpitan Rafferty Cavendish... de care este în secret îndrăgostită. Dar când, după prima lor misiune, își dă seama că totul a fost strict în interes de afaceri, Daphne își dorește să anuleze imediat mariajul.

Ca spion în slujba Ministerului de Război, Rafe Cavendish a participat la zeci de misiuni. Însă una încă îl bânuie – cea care s-a sfârșit cu moartea lui Donald, fratele mai mare al lui Daphne. Acum el trebuie să-i găsească pe bărbații care l-au omorât pe Donald și să îl răzbune – dar pentru asta trebuie s-o convingă pe Daphne să-i mai acorde o dată ajutorul. Însă ea a apelat deja la celălalt frate, Julian, ca să obțină o anulare rapidă și discretă a căsătoriei, astfel încât să se poată mărita cu un filfizon care, de fapt, nu o dorește decât pentru titlul și pentru banii ei. Va putea oare Rafe s-o convingă pe Daphne să-i mai dea o șansă, atât în ceea ce privește misiunea, dar, mai ales, inima ei?

Valerie Bowman a debutat în anul 2012, și de atunci romanele sale au beneficiat de recenzii elogioase în publicații de specialitate ca *Publisher's Weekly*, *Booklist* și *Kirkus*. A fost nominalizată de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America la categoria Cel mai bun roman de debut din genul *historical romance*, precum și la Premiul Kirkus pentru ficțiune.

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-0834-5

9 786063 308345

VALERIE BOWMAN

Un burlac irezistibil

The Irresistible Rogue

Valerie Bowman

Copyright © 2015 June Third Enterprises LLC

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press, LLC

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un burlac irezistibil

Valerie Bowman

Copyright © 2016 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Maria Popa

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOWMAN, VALERIE

Un burlac irezistibil / Valerie Bowman.

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0834-5

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VALERIE BOWMAN

*Un burlac
irezistibil*

Traducere din limba engleză
Cristina Barbu/Graal Soft

Pentru cea mai bună prietenă a mea, Danielle Aguirre, pe care am cunoscut-o la biserică în 1980, unde părinții noștri fuseseră nevoiți să ne spună să încetăm să mai facem schimb de abțibilduri cu Hello Kitty și să fim atente.

Am fost de nedespărțit de atunci.

Henry și Ethel pentru totdeauna!

Te iubesc.

Capitolul 1

Londra, iunie 1816

Reședința contelui de Swifdon, Hanover Square

Daphne Swift cerceta cu privirea cadoul misterios de pe biroul ei. Era împachetat în hârtie roz pal și legat cu o panglică albă lată. Evident, cineva îi cunoștea culoarea preferată. Dar cadoul nu reușea să o scape de groaza care o asaltase constant întreaga dimineată.

– Cred că este un cadou de logodnă, spuse Delilah, verișoara ei mai mică. Pentru petrecerea de mâine. În urmă cu câteva momente, Delilah dăduse buzna în încăpere ținând cutia împachetată cu ambele mâini, un zâmbet neastâmpărat jucându-i pe chip. Pur și simplu, nu mai am răbdare să aștept până voi fi suficient de mare ca să primesc un cadou de logodnă. Vocea fetei era teatrală și își puse mâinile în șolduri. Clipi rapid. *J'adore* cadourile.

– Delilah, ai doar doisprezece ani! Daphne atinse ușor cadoul cu vârful degetului. Iar acesta *nu* este un cadou de logodnă. Nu sunt logodită.

Delilah ridică din sprâncenele negre.

– Nu încă. Dar mama ta spune că, fără îndoială, Lord Fitzwell te va cere de soție după balul de mâine-seară. Te curtează de săptămâni bune. Delilah oftă din nou. De-abia aștept să fiu suficient de mare încât să primesc cereri în căsătorie. Mi-ar plăcea să fie suficiente, încât să am de unde alege. Dar nu atât de multe, încât să devină de prost gust.

Daphne scutură din cap.

– Nu te grăbi să îți dorești să crești. Crede-mă, maturitatea presupune mai multe probleme decât îți dai tu seama.

– Ce fel de probleme, verișoară Daphne?

Glasul lui Delilah vibra de curiozitate neobosită.

– Cum ar fi...

Daphne închise brusc gura. Probleme? O față chipeșă îi răsări în minte. Ochi veseli, de culoarea cerului, o bărbie fermă cu o gro-piță fascinantă, păr blond și scurt, decolorat de soare și cel mai devastator zâmbet care onorase vreodată buzele unui bărbat. Și, o, ce bărbat era, dacă se înfuria!

– Cum ar fi... probleme.

– Nu îmi pasă. *J'adore les cadeaux*. Cine l-a trimis pe acela?

Delilah arătă spre cutie și răsuci o șuviță neagră și lungă de păr în jurul degetului. Sări din pat și țopăi lângă birou, de unde luă cartea de vizită care însoțea cadoul.

O ridică în fața chipului ei de spiriduș. Căscă ochii negri, de parcă l-ar fi văzut pe vicar bând gin pe furiș.

– Căpitanul Rafferty Cavendish?

Inima lui Daphne se opri o clipă, și își aminti de ochii aceia albaștri. *Rafe*? Ticălosul acela! Mincinosul acela! Înghiți în sec și se strădui să își ascundă furia și teama care amenințau să o sufocă. Trase de degetul pe care ar fi purtat în mod normal un inel, răsucindu-și pumnul drept înainte și înapoi. Respiră adânc. Trebuia să deschidă cadoul sau să îi ofere lui Delilah un motiv întemeiat pentru care nu o făcea. Trebuia să pună odată capăt situației. Era doar un cadou.

Atunci, de ce stomacul i se agita în asemenea hal?

Poate din pricina biletului pe care îl primise în urmă cu trei zile. Cel pe care îl citise și îl ascunsese în dulap. Biletul în care Rafe insistase să se întâlnească de îndată.

Cel pe care ea îl ignorase cu desăvârșire.

– Cartea de vizită mai spune și altceva? îndrăzni Daphne, înfiorându-se.

Delilah răsuci cartonașul.

– „Cu ocazia iminentei tale logodne. Multe călătorii fericite“, citi ea. O, aveam dreptate. *Este un cadou de logodnă, verișoară* Daphne.

Daphne smulse cartea de vizită din mâna lui Delilah. O cercetă, dar nu mai era nimic acolo. Nimic, cu excepția scrisului cutezător

și deloc citeț al lui Rafe, și al sarcasmului implicit care însoțea acele cuvinte. Sarcasm pe care doar Daphne îl putea descifra.

— Ce ți-a trimis? întrebă Delilah, făcând semn din cap spre cadou.

— Habar nu am. Deschide-l tu, răspunse Daphne, înghițind cu greu.

Nu era nevoie să îi ceară de două ori. Fata luă hotărâtă pachetul, apoi rupse panglica și hârtia roz, scoțând la iveală o cutie albă mică.

Verișoarele schimbară priviri curioase.

Delilah îndepărtă grăbită capacul și privi înăuntru. Chipul i se schimonosi de parcă tocmai ar fi băut lapte stricat.

— Ce? Ce este?

Măinile lui Daphne deveniră reci și umede. Își încleșta și descleșta pumnii pentru a-și simți degetele, care începuseră să îi amorțească rapid de îngrijorare.

— Este o... Este o corabie mică din lemn, răspunse Delilah. Nu pot spune că *j'adore* asta.

— Ei bine, ar fi o premieră, răspunse Daphne râzând. Dar, o corabie?

Luă cutia din mâinile fetei și se uită înăuntru. Acolo, cuibărită în hârtie de mătase albă era replica unei corăbii, de mărimea palmei lui Daphne.

O scoase cu grijă din cutie. Avea ceva cunoscut...

Delilah ridică din sprâncene.

— De ce ți-ar trimite *chipeșul* căpitan Cavendish un cadou de logodnă, verișoară Daphne? În plus, credeam că este căpitan în armată, nu căpitanul unei corăbii.

— Este. Daphne răsuci replica vasului pe care o ținea în mână. I se tăie brusc răsufarea. Numele era pictat cu litere mari și negre pe pupa navei... exact așa cum era pe cea adevărată.

Iubire adevărată.

Daphne își puse palma pe birou, simțind că i se înmoaie genunchii. Încercă să tragă aer în piept și apoi să îl scoată afară. Nu avea nevoie de această aluzie, mai ales astăzi, dintre toate zilele.

Delilah o privi pieziș.

– Ce s-a întâmplat, verișoară Daphne?

Daphne puse repede corabia înapoi în hârtiile din cutie, asigurându-se că Delilah nu îi vede numele.

Cioc. Cioc. Cioc.

O bătaie în ușă o salvă. Slavă cerului! Daphne se întoarse grăbită spre sunet.

– Cine este?

– Mama, dragă.

– O clipă! Daphne flutură din mână spre Delilah, aruncându-i fetei o privire încruntată. Nici un cuvânt despre asta, șopti ea cu fermitate. Poți împrumuta cerceii mei cu diamant pentru două săptămâni.

Delilah îi făcu cu ochiul conspirativ și încuviință ferm din cap.

– Promit.

– Mulțumesc, șopti Daphne, mergând lângă fereastră. Se putea baza întotdeauna pe faptul că o putea mitui pe verișoara ei. Acum, ajută-mă cu scaunul ăsta. Trebuie să ascund chestia asta, spuse, ridicând cutia.

– De ce? întrebă Delilah, sărind să o ajute pe Daphne să împingă scaunul împodobit cu ciucuri spre fereastră, lângă dulap.

Daphne șopti în timp ce împinse:

– Nu e timp de explicații acum.

Scaunul scârțâi de-a lungul podelei din lemn.

– Ce este zgomotul ăla, draga mea? strigă mama de pe coridor.

– Nimic. Vin acum.

Daphne puse capacul cutiei, se urcă pe scaun și îndesă cadoul pe cel mai înalt raft al dulapului. Sări înapoi pe podea, netezindu-și părul și rochia înainte să pornească grăbită spre ușă. O deschise, întâmpinându-și mama.

Femeia trecu pe lângă ea și intră în cameră.

– Delilah, aici erai! Privirea mamei se plimbă prin încăpere. De ce este scaunul lângă dulap?

Daphne se strădui să afișeze o expresie indiferentă.

– Pentru că eu... căutam ceva.

Privirea mirată a mamei o întâlni pe a ei.

– Un... fișiu. Cel pe care mătușa Willie mi l-a dăruit anul trecut de Crăciun. Trase adânc aer în piept. Măcar atâta lucru era adevărat. Căutase micul batic din dantelă întreaga dimineață. Nu îl mai știi, mamă? Era o chestie hidoasă. Cred că l-am pus sus, în dulap, și sunt prea scundă ca să ajung fără scaun. Îi aruncă lui Delilah o privire rugătoare.

– Da, iar eu o ajutam, adăugă Delilah cu o voce cam prea ridicată.

Daphne scoase un oftat puternic, prelung.

– Mereu este atât de incomod să fii opusul înaltului.

– Opusul înaltului, verișoară Daphne? întrebă Delilah.

– Nu îmi place prea mult cuvântul „scund“, răspunse Daphne cu un alt oftat.

Fruntea mamei se încreți.

– Dacă fișiu este atât de hidos, de ce îl cauți?

Daphne se duse la măsuța de toaletă. Se așează și începu să își dea cu cremă pe mâini.

– Pentru că mătușa Willie ar fi dezamăgită dacă ar sosi weekendul ăsta și nu m-ar vedea purtându-l măcar o dată. Mai degrabă aș prefera să-i văd un zâmbet pe față și să sufăr câteva ore, purtând un fișiu hidos.

Chipul mamei ei fu luminat de un zâmbet.

– Ești amabilă cu mătușa ta, dragă.

Mătușa Willie era sora mamei ei și a mamei lui Delilah. Cele trei femei crescuseră împreună, fiind ficele celui de-al șaselea conte de Galverston.

Delilah își mângâie absentă funda din creștet.

– Sunt de acord. Este foarte drăguț din partea ta, verișoară Daphne. Mă voi strădui să procedez la fel când tu vei fi bătrână și îmi vei dăruia un fișiu hidos.

Daphne scoase un hohot scurt de râs.

– Mulțumesc, Delilah, apreciez asta, deși sunt cu doar șapte ani mai mare decât tine. Unde mai pui că nu mă pasionează fișiu-rile hidoase. Deși, presupun că atunci când voi fi bătrână, m-aș putea strădui să croșetez câteva, așa cum a făcut mătușa Willie.

— Poate că ești doar cu șapte ani mai mare decât mine, verișoară Daphne, dar sunt șapte ani cruciali! Ești pe cale să te logodești, iar eu nu sunt nici măcar pe-aproape de debutul meu în societate. Vai de mine!

Delilah își duse dosul palmei la frunte, scoțând un oftat mult prea teatral.

— Ce este asta, draga mea? întrebă mama, cu ochii pe biroul de scris al lui Daphne.

Mama stătea lângă birou, arătând minunat cu părul ei blond, de culoarea mierii, acum înspicat, și cu ochii ei cenușii, pe care Daphne îi moștenise.

— Ce? întrebă Daphne.

— Cartea aceasta.

Mama luă un volum de pe birou.

— A, aceea! Daphne aproape că oftă de ușurare. Sunt doar *Aventurile domnișoarei Calliope Cauldwell*. Am găsit-o mai devreme pe fundul sertarului de la birou, în timp ce căutam fișul.

— Mi-o amintesc acum. Era cartea ta preferată, draga mea, șopti mama.

Daphne se duse lângă mama ei și privi coperta veche și uzată. Își înghiți nodul din gât. Mama avea dreptate. Fusesse cartea ei preferată. Pe vremea când visa la aventuri și spionaj, și...

Fleacuri! Nimic din toate astea nu mai conta acum. Avusese parte de-o aventură și fusese de-a dreptul groaznic. Deschise sertarul și strecură cartea înăuntru, apoi scutură din cap.

— Știu că a fost o agitație foarte mare la parter astăzi, cu toate pregătirile pentru petrecere, spuse Daphne. Cred că am auzit ciocănelul de la intrare bătând în ușă de cel puțin șase ori. Promit că voi coborî imediat să te ajut.

— Nu este nevoie, draga mea. Eu și Pengree ne-am ocupat de toți oaspeții, cu excepția...

— Știu, mamă, dar insist să ajut.

Femeia zâmbi vesel.

— Nu ai de ce să îți faci griji, draga mea. Sunt în elementul meu. Sosesc răspunsuri din toate colțurile Londrei și din provincie. Petrecerea de mâine-seară va fi un succes răsunător,

cu siguranță. Toate rudele și cunoștințele noastre, toți prietenii sunt nerăbdători să te felicite cu ocazia potențialei tale logodne cu lordul Fitzwell.

Daphne înghiți în sec. De ce acele cuvinte încă sunau atât de străine în urechile ei? „Logodna cu lordul Fitzwell.“ Asta plănuiise de săptămâni întregi. Își petrecuse timpul cu lordul Fitzwell, permițându-i să o însoțească la evenimente mondene, să se plimbe călare în parc. Era timpul. Era și timpul! În curând avea să înceapă cel de-al treilea sezon al ei în societate. Dar acum, acum că în sfârșit era pe cale să se întâmple, nodurile din stomacul ei începeau să formeze o armată.

– Logodna nu a fost anunțată oficial, mamă.

– Bineînțeles că nu, draga mea. Nu încă, dar toată lumea știe că balul s-ar putea transforma la fel de bine în petrecerea ta de logodnă.

Daphne își puse dosul palmei pe frunte.

– Este cald aici?

– O, draga mea, sper că nu te îmbolnăvești!

Daphne scutură din cap.

– O, nu, nu, nu! Voi fi bine. Pot număra pe degetele de la o mână de câte ori am fost bolnavă la pat. În plus, am o mulțime de lucruri de care ar trebui să mă ocup, cum ar fi să te ajut cu pregătirile pentru petrecere, mamă.

Daphne își mușcă buza. Minunata, mult gândita și costisitoare petrecere care, fără îndoială, ar fi greu de anulat. Nu că ar fi vrut să o anuleze. Nu, nu voia. Va da această petrecere și va accepta cererea în căsătorie a lordului Fitzwell, dacă avea să o ceară, desigur, și nimic nu o va face să se răzgândească. Nimic, cu excepția... Groaza o copleși din nou. Înghiți în sec.

– Motivul pentru care am venit este că ai un oaspete, draga mea, spuse încet mama.

– Mamă, nu era nevoie să te deranjezi tu. Trebuia să-l fi trimis pe Pengree sau pe unul dintre lachei

Mama își țuguie ușor buzele.

– Nu eram sigură că dorești să îl vezi pe acest musafir anume.

Daphne întoarse capul și se încruntă.

– Cine este?

– Cine este? repetă și Delilah.

Ochii blânzi ai mamei studiau chipul lui Daphne.

– Este căpitanul Cavendish, draga mea.

Delilah făcu ochii mari, iar gura formă un O larg. Daphne trase aer în piept, dar scutură repede din cap și se strădui să pară indiferentă. Nu trebuia să îi permită mamei să vadă cât de mult o afecta acest nume. Dar tocmai rostise numele singurei persoane care putea distruge întreaga petrecere și, de fapt, întreaga logodnă. Iar mama ei nici măcar nu știa de ce.

Căpitanul Rafferty Cavendish!

Soțul lui Daphne.

Capitolul 2

Daphne se întoarse spre Delilah, care stătea încă pe pat, acum cu un zâmbet felin pe chipul ei de drăcușor.

– De ce nu i-ai spus că ai primit un cadou de la căpitanul Cavendish? întrebă Delilah de îndată ce mama lui Daphne părăsi încăperea. De ce l-ai ascuns?

– Este o poveste destul de lungă și nu am acum timp să-ți explic...

– O, te roooooog, spune-mi, verișoară Daphne! *J'adore* un mister strașnic.

– Dacă îți place misterul, atunci dezvăluirea lui te-ar priva de plăcerea de a-l rezolva. Și, urâsc să spun asta, nu cred că folosești corect *j'adore* în toate situațiile.

Delilah își bătu ușor obrazul.

– Încă învăț franceză, verișoară. Și ai dreptate în privința misterului. Foarte bine. Mă voi mulțumi cu un indiciu. Unul bun, dacă binevoiești.

Daphne nu se putu abține să nu scuture din cap și să nu râdă.

– Nu, Delilah, nu acum. Este ceva complicat, ceva ce numai oamenii mari ar trebui să discute.

– De-abia aștept să fiu mare. Poți auzi cele mai bune bârfe.

Daphne își privi propria reflexie în oglindă.

– După cum am spus, Delilah, nu te grăbi să-ți dorești să fii mare.

– Dar vreau să fiu mare! Vreau să am aventuri, precum Calliope Cauldwell. Vreau ca domni chipeși să îmi trimită cadouri, chiar dacă sunt stranii, precum corăbiile mici din lemn. Deși sunt convinsă că aş prefera bijuteriile. Delilah se trânti pe spate în pat, ducându-și din nou mâna la frunte. Of, mi-aș dori să se întâmple ceva! Nu se întâmplă niciodată nimic pe-aici.

Daphne se întoarse spre verișoara ei și își propti pumnii în șolduri.

– Nu mai fi atât de teatrală, Delilah! Aventurile pot fi destul de periculoase. În mai multe moduri. Cât despre ce se întâmplă pe aici, o petrecere de logodnă nu ți se pare palpitantă?

Delilah se ridică din nou în capul oaselor, sprijinindu-și coatele pe cuvertură.

– Presupun că o petrecere de logodnă este un început, dar mi-ar plăcea să se întâmple ceva de-a dreptul palpitant.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi o conspirație sau o *mésalliance*¹, sau un scandal!

– Prostii! Gândește-te la ce spui. Nu trăim în *Aventurile domnișoarei Calliope Cauldwell*. Viața reală este mult mai puțin palpitantă, te asigur. Mă voi mărita cu lordul Fitzwell, iar asta este departe de a fi o *mésalliance*.

Încă un oftat din partea lui Delilah.

– Mai degrabă din milă.

– Delilah Montbank, gândește-te la tine!

– Așa mă voi strădui să fac, verișoară Daphne, dar nu am prea multă speranță că mă voi îndrepta. Cred că sunt o cauză pierdută. Zâmbetul ștrengăresc reapăru pe buzele fetei. Acum, vei merge să îl vezi pe căpitanul Cavendish? Să îi mulțumești pentru cadou?

Fata ridică din sprâncenele negre.

¹ În limba franceză, în original, mezelianță – căsătorie cu o persoană de condiție socială considerată inferioară. (n.tr.)

Daphne își frecă degetul și ignoră în mod intenționat sprâncele ridicate ale verișoarei.

– Presupun că trebuie.

– Propun să nu te grăbești să ajungi în salonul verde, spuse Delilah.

– De ce? întrebă Daphne și se încruntă.

– Ar trebui să îi faci pe bărbați să aștepte. Ei *j'adore* asta. Deși nu ar recunoaște-o niciodată.

– Delilah Montbank! Cine ți-a spus prostia asta?

Delilah își flutură mâna mică în aer cu o nonșalanță exersată.

– O, verișoară Daphne, toată lumea știe că un bărbat trebuie lăsat să aștepte!

– Toată lumea, spui?

Daphne o privi cu precauție. Cât de multe știa neisprăvita ei verișoară despre viața amoroasă a lui Daphne?

Delilah își dresă glasul:

– Apoi, ar trebui să te privești în oglindă și să te asiguri că ai culoare în obraji.

Daphne miji ochii la verișoara ei.

– Nici măcar nu vreau să aflu de unde știi astfel de lucruri.

– Fă-o! îi porunci Delilah, arătând spre oglindă.

Daphne se întoarse fără tragere de inimă spre oglindă și făcu așa cum i se spusese. Obrajii îi deveniră imediat rozalii.

– Mi s-a spus că puțin lichior te ajută, dacă nu reușești să captezi culoare cu ciupitul. Dar pari să fi reușit.

Delilah bătu din palme.

– Dumnezeule mare, Delilah. Cum de știi lucruri despre băutură?

Delilah ridică din umeri.

– L-am auzit pe vicar vorbind despre asta.

– Totuși, însăși ideea asta...

– Este în regulă, spuse Delilah, oftând. Doar ciupitul este suficient.

Daphne trase aer în piept și se privi în oglindă, studiindu-și reflexia.

– Căpitanul Cavendish mi-a spus o dată că sunt frumoasă.

Zâmbetul lui Delilah deveni mai larg. Daphne îi putea vedea chipul în oglindă, în spatele ei.

— Ce n-aș da ca un bărbat atât de chipeș precum căpitanul Cavendish să îmi spună că sunt frumoasă!

— Ești minunată, Delilah! Pețitorii vor face coadă la ușa ta când vei avea vârsta potrivită. Totuși, eu nu m-am gândit niciodată că aș fi frumoasă. Presupun că sunt destul de drăguță.

— Ești, verișoară Daphne, foarte drăguță. De fapt, una dintre cele mai frumoase tinere domnișoare din oraș, ar trebui să spun.

Daphne se încruntă la propria reflexie.

— Fără îndoială faptul că ticălosul ăla de Cavendish mi-a spus asta este doar o parte din pachetul de minciuni pe care mi l-a servit.

— Poate să-mi servească un platou întreg cu minciuni, atâta vreme cât o face cu zâmbetul ăla ștregăresc pe față. Delilah oftă. Ce fel de minciuni ți-a spus, verișoară Daphne?

— Gândește-te la asta ca la o parte din mister, Delilah. Și nu este nevoie să îți spun că mama nu trebuie să audă o vorbă din toate astea.

— Poate că sunt mică, dar pot păstra un secret. În plus, nu îmi vei dezvălui mai multe detalii dacă eu spun încolo și-ncoace ceea ce știu deja, nu-i așa?

— Este un argument bun. Daphne continuă să se privească în oglindă. Mă întreb dacă lordul Fitzwell crede că sunt drăguță. Nu mi-a spus-o niciodată.

Delilah strâmbă din nas.

— Lordul Fitzwell nu spune prea multe lucruri care să nu fie despre el însuși.

— O, Delilah! Lordul Fitzwell este un bărbat perfect respectabil. Este chipeș, eligibil și are un titlu nobiliar.

— Și este interesat mai mult de descendența familiei tale decât de frumusețea ta, verișoară Daphne. Unde mai pui că e plictisitor de moarte.

Daphne se întoarse spre fată și flutură un deget spre ea.

— Este departe de a fi plictisitor. Cât despre interesul lui pentru descendența mea, domnii ca lordul Fitzwell își aleg o soție

ca să-și asigure un loc mai bun în societate și ca să obțină mai multă bunăstare prin zestrea ei. Și eu sunt interesată de descendența lui, să știi.

Delilah strâmbă din nou din nas.

– Pare complet lipsit de romantism! Eu nu aș putea *j'adore* un bărbat care este interesat doar de locul familiei mele în *DeBrett's Peerage*¹.

Daphne scutură din cap.

– Așteaptă până vei fi de vârsta mea.

– Nu mai am răbdare. Asta îți tot spun. Va trece o veșnicie până voi fi destul de mare să merg la baluri și să dansez cu gentilomi chipeși. Și nu îmi pasă ce spui despre lordul Fitzwell, îl prefer pe căpitanul Cavendish.

Daphne își apăsă palma pe stomac. Trebuia să coboare și să îl înfrunte pe Rafe. Purtase această discuție cu Delilah ca să se calmeze și ca să tragă de timp. Dar necazul avea să se abată curând asupra ei.

– Căpitanul Cavendish nu ar putea fi mai diferit de lordul Fitzwell nici dacă ar încerca. Nu este câtuși de puțin interesat de descendență sau de bani, sau de altceva de genul ăsta. Este un simplu căpitan în armata Maiestății Sale.

Și un spion. Dar Daphne nu avea de gând să recunoască acest lucru în fața lui Delilah. Fata știa deja mult prea multe.

Nu, Rafe nu o voia pentru descendență sau pentru bani.

– Poate că nu are nici un titlu cu care să se laude, dar nici că ar putea fi mai chipeș decât este, răspunse Delilah.

Daphne scrâșni din dinți. Nu o putea contrazice pe Delilah în această privință, dar își învățase lecția când venea vorba despre Rafe Cavendish. Daphne se măritase cu el anul trecut. O greșeală cumplită și una care trebuia numaidecât îndreptată. La acea vreme se aflase sub influența impresiei greșite cum că el ar fi avut cine știe ce sentimente pentru ea. Daphne crezuse că mariajul lor ar putea fi mai mult decât un aranjament pus la cale pentru Coroană. Rafe insistase asupra căsătoriei, nu-i așa? Bine. E drept

¹ Volum care include o scurtă istorie a tuturor familiilor care dețin un titlu nobiliar (n.tr.)

că misiunea îi fusese încredințată de Ministerul de Război. Dar Rafe fusese cel care insistase că nu avea să îi permită să îl însoțească dacă nu erau soț și soție. Iar Daphne văzuse în asta șansa ei. Nu doar șansa de a se mărita cu bărbatul după care tânjise câțiva ani, dar și șansa de a ajuta cauza războiului. Cei doi frați ai ei, Donald și Julian, serviseră țara. Julian aproape murise luptându-se cu Napoleon la Waterloo, iar Donald făcuse sacrificiul suprem când plecase într-o misiune în Franța, însoțit de Rafe. Daphne dorise să demonstreze că, deși era femeie, putea fi și ea de folos țării sale. Așa cum fuseseră toți cei din familia Swift înaintea ei.

Scutură din cap. Nu era genul care să se gândească prea mult la trecut. Făcusese acele greșeli, dar avea un plan să le repare. Mama nu trebuia să afle niciodată și nici lordul Fitzwell, desigur. Crezuse că îi explicase destul de clar acest lucru lui Rafe. Dumnezeu știe de ce o vizita în ajunul petrecerii sale de logodnă! Trase adânc aer în piept. Exista o singură cale de a afla.

Când Daphne păși tacticoasă în salon, se întâmpla să poarte rochia ei roz preferată. Se întâmpla să aibă părul prins în cocul ei preferat și se întâmpla să fie ușor rozalie în obraji, datorită ciupiturilor recomandate de Delilah.

Simțindu-se destul de încrezătoare, deschise ușile salonului și își făcu intrarea. Rafe se ridică imediat.

Să îl vadă fu ca un pumn primit în stomac. Nu că ar fi fost vreodată lovită în stomac, dar nu era momentul să despice firul în patru. Bărbatul era grozav de chipeș. Nu, mai *mult* decât grozav. Douăzeci și șapte de ani și zvelt ca un vulpoi. Avea ochi de un albastru luminos, păr scurt, blond-închis, o frunte fermă și o gropiță în bărbie care o înnebunise întotdeauna. Daphne se îndreptă spre el și se așeză în fața șemineului, pe un scaun din lemn de trandafir, care era poziționat în unghi drept față de cel pe care stătea Rafe.

— Căpitane Cavendish! rosti ea cu cel mai amabil și mai arrogant ton.

Își fixă privirea pe polița șemineului de deasupra capului său pentru a nu fi distrasă de chipul lui.

Bărbatul făcu o plecăciune.

– Lady Daphne!

– Acum îmi spui Lady Daphne? răspunse ea cu un zâmbet încordat.

– Așa se cuvine, din moment ce am venit în vizită, nu? Ai prefera să îți spun Grey?

Glasul îi era puternic, încrezător, întotdeauna cu o urmă infimă de aroganță fermecătoare. Blestemat să fie!

– Nu! Nu! La naiba. Ridicase prea mult vocea. Se strădui să numere până la trei. Lady Daphne este de preferat, mulțumesc.

În plus, ce conta dacă el îi spunea Lady Daphne? De fapt, formalismul era potrivit. Ridică un umăr, apoi se muștră pentru gestul nedemn de o doamnă. Nu că lui Rafe i-ar fi păsat vreodată cât de doamnă era ea. Dimpotrivă, păruse să îl încânte faptul că fusese suficient de curajoasă cât să poarte pantaloni bărbătești și să se dea drept băiat anul trecut, când lucraseră împreună. Gândurile începură din nou să îi hoinărească. Trebuia să se concentreze pe chestiunea prezentă. Mai precis, să îl facă pe căpitanul Rafferty Cavendish să regrete ziua în care o informase că mariajul lor urma să fie anulat.

Daphne trase adânc aer în piept.

– Sper că nu plănuiai să stai prea mult, căpitane. Sunt destul de ocupată astăzi. Pregătiri pentru *logodna* mea, știi doar. Petrecerea are loc în acest weekend și o să fie destul de mare.

Rosti cuvântul „logodnă” de parcă mesteca sticlă. Și ce conta dacă spunea o minciună nevinovată? Evident, Rafe auzise zvonurile cum că logodna ei era inevitabilă, altfel nu i-ar fi trimis acea corabie afurisită.

Rafe ridică o sprânceană spre ea.

– De aceea am venit.

– Pentru petrecerea mea? Nu îmi amintesc să îți fi trimis o invitație.

Și mai multă sticlă între dinții ei.

– Fratele tău m-a invitat, de fapt, dar nu pentru asta sunt aici. Sunt aici special ca să vorbesc cu tine.

– Despre? Daphne se prefăcu interesată de o vază de cristal de pe masa din lemn de trandafir de lângă scaunul său, plimbându-și degetul peste baza ei.

– Chiar nu știi? întrebă el neîncrezător.

Daphne își întoarse din nou privirea spre el și îi aruncă un zâmbet care voia să spună „nu-mă-poți-tulbura“.

– Ce să știu?

– Că nu ar trebui să plănuiești o logodnă având în vedere că ești căsătorită cu mine.

Capitolul 3

– Dar, Julian, mi-ai promis o favoare.

Daphne se plimba de colo-colo prin fața ferestrelor din biroul spațios al fratelui ei, care dădeau spre piață. După ceea ce îi spusese Rafe în urmă cu câteva momente, plecase grăbită din salon, zicându-i că avea să se întoarcă imediat și refuzând să îi accepte rugămințile de a asculta până la capăt ceea ce avea de spus.

– Da, răspunse Julian. Și ți-am făcut acea favoare când am rezistat tentației de a te bate sau de a te strânge de gât când mi-ai spus, acum vreo două săptămâni, că ești căsătorită în secret cu Cavendish. Ți-ai folosit favoarea.

– Dar *trebuie* să mă ajuți, îl rugă ea, frângându-și mâinile.

– Nu, nu trebuie. Încă sunt furios că ai făcut ceva atât de nesăbuit fără să te consulți cu mine și că...

Daphne întinse mâinile spre el, implorându-l:

– Dar totul este pe cale să fie distrus. Lordul Fitzwell trebuie să vină și urmează să mă logodesc, iar căpitanul Cavendish este aici, și eu de-abia pot să respir și...

– Dumnezeu, draga mea! Calmează-te. Sunt foarte îngrijorată pentru tine.

Cassandra, proaspăta soție a lui Julian, intră tocmai în acel moment în birou, cu tava cu ceai pe care se dusesese să o aducă, pentru ca Pengree să nu le audă discuția. O știre despre

o domnișoară a casei deja căsătorite în timpul presupusei sale petreceri de logodnă avea să fie, în mod sigur, o bârfă populară chiar și printre cei mai credincioși servitori.

— Julian dragă, ascult-o.

Julian oftă adânc, dar îi zâmbi soției sale în timp ce ea puse tava pe birou și turnă ceai într-o o ceașcă, adăugând două cuburi de zahăr înainte de a i-o întinde lui Daphne.

— Da, vezi, Cass știe. Vrea să mă ajuti, spuse Daphne.

— Nu am spus asta, draga mea, răspunse Cass. Doar cred că ar fi bine ca Julian să asculte toate detaliile înainte să ia o decizie. Ca să nu mai spun că sunt foarte curioasă să află exact cum ai ajuns să te căsătorești cu căpitanul Cavendish și apoi să dorești să obții o anulare cât mai curând posibil.

— Foarte bine, spuse Julian, turnându-și de băut. Coniac, nu ceai. Te voi asculta, Daphne, dar ai face bine să fii succintă. Nu am foarte multă răbdare pentru asta.

Cass își turnă și ei ceai și se grăbi să ajungă la canapea, unde se ghemui și sorbi din ceașcă în timp ce asculta.

Lăsându-și ceașca deoparte, Daphne se opri în fața biroului fratelui ei, cu mâinile împreunate în față.

— Mai ții minte anul trecut, când Donald și mama ți-au scris și ți-au spus că fugisem pentru două săptămâni?

Lui Julian aproape că-i ieșiră ochii din orbite.

— Vorbește mai încet!

— Îmi amintesc! interveni Cass.

— Și eu. Nu ne-ai explicat niciodată ce a fost cu escapada aia, spuse Julian.

— Donald știa, parțial. Dar nu i-am spus niciodată mamei. Nu am vrut să-și facă griji. L-am convins pe Rafe că avea nevoie de ajutorul meu într-o misiune. Pentru Ministerul de Război.

Dacă lui Julian păruseră să îi iasă ochii din cap în urmă cu o clipă, acum chiar erau în pericolul iminent de a-i sări din orbite și de a se rostogoli pe covorul elegant. Bărbatul se ridică brusc de pe scaun, punându-și mâinile pe birou și aplecându-se spre Daphne.

— L-ai însoțit pe Cavendish într-o misiune pentru Ministerul de Război? Ești nebună? Cavendish e nebun? O să-lucid!

— Haide, Julian, ai promis că o ascuți, interveni cu calm Cass. Julian mormăi, dar își relua încet locul.

— Continuă, spuse el printre dinții încleștați.

Daphne înghiți în sec o dată, dar glasul îi deveni ferm când reîncepu să se plimbe prin cameră.

— Da, bine. L-am cam convins să... hm... să fie de acord să-mi permită să merg cu el.

Julian miji ochii de un cenușiu-închis.

— Cum de l-ai... mormăi din nou. Poate că nu vreau să știu.

Daphne își puse mâinile în șolduri.

— Nu a fost nimic indecent, să știi.

— Slavă Domnului! ripostă Julian.

— Doar l-am șantajat, continuă Daphne.

— Doar? Șantajat? Glasul lui Julian era plin de sarcasm.

Daphne își mușcă buza.

— L-am amenințat că îi voi spune lui Donald că m-a dezonorat, dacă nu este de acord să mă ia cu el.

Julian înjură în barbă și sări din nou de pe scaun.

— Cavendish te-a dezonorat! Pentru numele lui Dumnezeu, îl voi...

— Nu! Nu! Nu! Daphne dădu frenetic din mâini. Nu. Nu a făcut-o. Își dresă glasul și îl coborî ușor: Doar l-am amenințat că îi voi spune lui Donald că m-a dezonorat, în caz că nu face cum îi cer.

Julian trase aer în piept, nărilor umflându-i-se. Îi aruncă o privire soției lui, care doar luă o gură de ceai și ridică din umeri.

— Îți sugerez să îi permiți să termine de povestit înainte să te lași pradă crizelor de furie, spuse Cass.

Julian se așeză din nou.

— Foarte bine. Continuă, Daphne.

— El a spus tot nu.

Daphne își bătu obrazul cu degetul.

— Nu înțeleg cum ai sfârșit prin a merge cu el, atunci, răspunse Julian.

– Am reușit să îl conving.

Julian o privi precaut.

– Cum?

– Pentru că știam motivul secret pentru care Donald a plecat în Franța.

Ochii cenușii și inteligenți ai lui Julian se fixară pe chipul ei.

– Ce știi?

Daphne își îndreaptă umerii și continuă să-l țintuiască cu privirea pe fratele ei.

– Știu că motivul oficial pentru care Donald s-a dus în Franța a fost că, fiind conte, părea că se află într-o misiune diplomatică.

– Și? Julian trebuia să scoată cuvintele de la ea.

– Și știu că *adevăratul* motiv pentru care a mers este că bărbații care lucrau pentru francezi erau ruși, iar Donald vorbea rusă.

Julian puse o mână pe biroul din fața lui.

– De unde ai știut asta?

– Știu pentru că și eu vorbesc rusă.

Julian căscă ochii mari, mai mari decât îi văzuse ea vreodată.

– Poftim?

– Poftim? întrebă și Cass, ceașca încremenindu-i în aer.

– Așa este. Donald a învățat când era tânăr, după ce ambasadorul i-a făcut o vizită lui *papa*. *Papa* i-a spus lui Donald că avea să îi fie de folos să știe o limbă în plus față de engleză și franceză. Ambasadorul i-a aranjat un profesor particular.

– Eu știam toate astea, Daphne, dar cum ai aflat *tu*? întrebă Julian.

Daphne trase ușor de șiragul de perle pe care îl purta la gât.

– După cum îți poți da seama, *papa* nu a știut nimic. Nu ar fi fost niciodată de acord ca o fetiță de șapte ani să învețe o limbă străină. Și nu mai este nevoie să îți spun că Donald a fost singurul pe care l-a crezut mereu demn de ceva special.

Julian încuviință solemn din cap.

– Continuă.

– Așa că l-am rugat pe Donald. I-am spus cât de mult îmi doream să fiu de folos într-o bună zi, să ajut țara în orice fel voi putea.

– Și Donald a acceptat?

– El nu mi-a spus niciodată nu, răspunse Daphne cu un zâmbet trist. M-a învățat el însuși și uneori mă strecura la lecțiile sale cu profesorul, domnul Baskov, când putea. Domnul Baskov a spus că mie îmi era mai ușor să învăț decât lui Donald, pentru că eram mult mai mică decât el. A spus că eram o elevă strălucită.

Julian se ridică și se întoarse spre fereastră. Se sprijini cu un umăr de cadru și privi afară.

– De ce nu mi-ai spus niciodată, Daphne?

– Nu știam dacă ai fi fost de aceeași părere cu *papa*. Sau dacă i-ai fi spus.

– Bineînțeles că nu i-aș fi spus.

– Până când am știut sigur că nu ai face-o, plecaseși deja la război și...

– Și? o îndemnă Julian.

– Și nu știam dacă aveam să te mai văd vreodată, încheie Daphne.

Julian se întoarse spre ea cu o privire solemnă.

– Sunt mândru de tine, Daphne. Ești inteligentă și ageră, și o onoare pentru familia asta.

Ochii lui Daphne se umplură de lacrimi.

– Mulțumesc, Julian.

Pe canapea, Cass își ștergea ochii cu batista.

– Îmi place situația asta. În tot acest timp, Daphne a știut în secret rusa. Este absolut extraordinar! Continuă, dragă, spune-ne cum l-ai convins pe căpitanul Cavendish.

Daphne încuviință din cap.

– Rafe, căpitanul Cavendish adică, a vrut ca Donald să-l însoțească la docuri. Să se dea drept unul dintre membrii echipajului de pe corabia sa. El avea să se dea drept contrabandist, căpitanul unei corăbii care se numea *Iubire adevărată*.

– Și? Cass își abandonase ceașca și se mutase pe marginea canapelei.

– Și l-am informat pe căpitanul Cavendish că vorbesc rusă.

– Dar și Donald vorbea, remarcă Julian încruntându-se.

– Așa a spus și căpitanul. Dar eu am subliniat că, dacă aș merge, m-aș putea da drept mus. Dumnezeu știe că sunt suficient de scundă. Și aș avea mai multe motive să fiu prin preajmă la sosirea rușilor pe corabie. Nu ar fi părut ciudat să mă aflu în cabina căpitanului, bunăoară. Sau să îl însoțesc la docuri.

– Stai puțin, interveni Cass. Nu înțeleg. Ce treabă au rușii cu francezii?

– Acești ruși, în special, sunt mercenari, răspunse Daphne. Și-au vândut francezilor loialitatea pentru bani.

Cass dădu din cap, iar Julian se albi la față.

– Și Donald ți-a permis să treci drept acolitul lui Cavendish?

– Da. Donald a fost de acord că eu eram mai potrivită pentru rol. Știa că nu eram în nici un pericol în preajma căpitanului Cavendish. Știa că era genul de ocazie pe care o așteptasem toată viața, să ajut în război. Donald a avut dreptate. Nu puteam fi mai pregătită sau mai dornică, încheie Daphne, dând ferm din cap.

– Și Cavendish a fost de acord? spuse Julian.

Daphne încuviință încet din cap.

– În cele din urmă. Deși Donald a insistat asupra unei condiții.

Julian își frecă fruntea.

– Vreau să știu care a fost acea condiție?

– Trebuie să știi, răspunse Daphne.

Julian se înfioră.

– Bine.

– Donald a insistat să ne căsătorim înainte să plecăm în misiune. Nu voia ca reputația mea să fie în pericol, în caz că eram prinși.

– Și așa ați ajuns să vă căsătoriți? întrebă Cass, mușcându-și o unghie.

– Da, răspunse Daphne. Căpitanul Cavendish avea un prieten în Ministerul de Război care a făcut rost de o licență specială și...

– A fost ideea lui *Donald*?

În cuvintele lui Julian se simțea neîncrederea.

Daphne își mușcă din nou buza și se înfioră.

– Da. Refuza să mă lase să merg fără ca această condiție să fie îndeplinită. L-am implorat să îmi permită să fac asta pentru țara mea. A fost de acord, atâta vreme cât eu și Rafe promiteam să obținem o anulare la întoarcere. A vorbit chiar și cu prințul regent despre asta. Prințul a fost de acord să ne ofere o dispensă specială și...

– Și? vru să știe Julian.

Daphne își feri privirea, îmbujorându-se.

– Și Donald l-a făcut pe Rafe să promită că nu...

– Că nu? o îndemnă Julian.

Daphne își coborî privirea pe pantofi. Nu se putea uita în ochii fratelui ei în timp ce îi ieșeau din gură acele cuvinte:

– Donald l-a făcut pe Rafe să promită că nu... va consuma căsătoria.

Julian scrâșni din nou din dinți.

– Viclean din partea lui. Și Cavendish... Julian trase de lavaliera de la gât și își dresе glasul. Și-a ținut promisiunea?

Daphne putu doar să dea din cap. Da, blestematul își ținuse promisiunea, în ciuda încercărilor ei de a-l seduce!

– Bine, altfel aș fi în drum spre salon acum, să-l bat măр, răspunse Julian.

– Câtă sete de sânge, șopti Cass din spatele ceștii pe care o ridică din nou la gură. Țâțâi la soțul ei.

Julian își apăsă fruntea cu un deget, de parcă ar fi avut o durere de cap, și își concentrează din nou atenția asupra lui Daphne.

– Atunci, nu văd care este problema. Dacă amândoi v-ați respectat partea de înțelegere, anularea nu ar trebui să fie dificilă. Există foarte puține temeиuri legale pentru a obține una, dar dacă prințul regent este implicat...

– Nu ar trebui să fie dificil, răspunse Daphne, frângându-și din nou mâinile.

– De aceea ai nevoie de ajutorul meu? Voi ruga niște prieteni discreți din Parlament să se ocupe. Să îi amintească prințului. O putem rezolva repede, în tăcere, fără să știe cineva.

– Ar trebui să fie atât de simplu, spuse Daphne, doar că...

Fruntea lui Julian se încreți de încruntare.

– Doar că ce?

Daphne oftă.

– Doar că Rafe tocmai mi-a spus că refuză să îmi acorde anularea.

Capitolul 4

Daphne coti spre salon chiar în momentul în care Rafe ieșea pe ușă. Aproape se izbi de pieptul lui lat. Bărbatul mirosea a ace de pin și a săpun și... of, a altceva bun la care ea nu voia să se gândească. Înghiți în sec și scutură din cap.

– Eu, aa, căpitane Cavendish adică...

– Aici erai. Aproape că te-am dat moartă și dispărută.

Rânjetul îi era lipsit de orice regrete.

Ea făcu un pas înapoi și privirea îi căzu pe lavaliera lui. Nu avea cum să iasă ceva bun dacă se uita la chipul acela frumos. Și gro-pița aceea...

– Tocmai vin din biroul lui Julian.

El își încrucișă brațele la piept.

– Și?

Delilah își își capul după colțul îndepărtat.

– Te deranjează dacă întrăm? îi spuse Daphne, arătând spre salon, unde aveau mai multă intimitate. Îi făcu lui Delilah semn să plece și se încruntă la ea.

– Deloc.

Rafe deschise din nou ușa cu o mână și îi făcu semn să intre prima.

Daphne își îndreptă umerii și mărșălu înăuntru, dându-și silința să îi ignore mirosul. De data aceasta, detectă un iz de săpun și piele și... Of, asta nu o ajuta! Deloc.

Merse în jurul mesei din mijlocul încăperii, folosind-o drept scut împotriva apropierei lui.

Rafe se uită din nou la ea, cu brațele încrucișate la piept.

– Trebuie să recunosc, la cum ai fugit mai devreme, nu eram sigur că te mai întorci.

Daphne își coborî privirea pe propriile mâini, pe degetul lipsit de inel.

– Nu am fugit.

– Nu?

Nici nu era nevoie să se uite la el ca să știe că își ridicase o sprânceană.

Daphne își dresе glasul. Nu avea rost să se eschiveze. Și, foarte bine, adevărul era că fugise. Puțin.

– M-ai cam luat prin surprindere.

– Sunt convins că am făcut-o, dar nu mi-ai permis să-mi termin ideile.

Daphne își aruncă mâinile în aer.

– Să termini ce? Să termini de spus că refuzi să îmi acorzi anularea? Am auzit destul. Evident, ți-ai pierdut mințile!

– Și ai fugit să mă părăști fratelui tău înainte să auzi și restul. Se frecă la ceafă cu o mână. Deși nu pot să spun că sunt surprins. Pare să îți placă să dai fuga la familia ta, să rezolve ei totul. Îndrăznesc să spun că nu a existat o problemă în viața ta pe care să nu ți-o rezolve numele Swift.

Daphne miji ochii. Cuvintele lui o dureau. Poate pentru că în ele era și o fărâmă de adevăr. Fugise după ajutorul lui Julian și nu putea să nege asta acum. În schimb, ridică nasul și trase aer în piept.

– Foarte bine. M-am întors. Spune-mi ce vrei.

– Ce vreau?

Din nou ridică o sprânceană.

Ea încuviință din cap, inima bătându-i nebunește în piept. Julian îi spusese că dacă mirele nu era dornic, anularea nu se putea obține repede și discret. Dacă Daphne nu îl convingea pe Rafe să fie de acord, întregul ei weekend, întreaga logodnă, ca să nu mai pomenim de viitorul ei, cel pe care îl plănuise cu lordul Fitzwell, aveau să fie distruse. Mimă nonșalanța încrucișându-și mâinile la piept.

– Da. În schimbul anulării. Ce vrei?

— Așa mai merge. Rafe înclină capul spre ea, încrucișându-și încet brațele la piept. Vreau să mergi din nou cu mine la docuri, duminică noapte.

Daphne simți cum i se strânge stomacul.

— Poftiiiiim?

— M-ai auzit.

— Din nou la docuri? De ce?

— Cercul de spioni. Rușii. S-au întors. Știu din cea mai sigură sursă că vor fi acolo. Și aduc ceva de care am nevoie.

Daphne își duse mâna la gât. Mersese la docuri împreună cu Rafe anul trecut și petrecuse aproape două săptămâni împreună cu el, dându-se drept ajutorul său. Purtase ciorapi și pantaloni, și o cămașă largă, și beretă, și — o, Dumnezeu! — crezuse că asta se terminase de mult. Trecuse mult de atunci, iar ea fusese destul de prostuță și de naivă, și totul fusese înainte ca... Donald să fie ucis.

— Chiar dacă aș vrea, Julian nu mi-ar permite niciodată.

De data asta, Rafe ridică ambele sprâncene.

— De parcă dorințele lui Julian te-au împiedicat înainte.

Daphne aproape că mormăi. Rafe avea un argument bun. Întotdeauna avea unul.

— Eu... nu pot.

El își încrucișă nonșalant picioarele și se uită în jos la ea pe deasupra nasului lui perfect.

— De ce nu poți?

Ea ridică bărbia.

— Sunt o domnișoară respectabilă. Urmează să mă logodesc cu lordul Fitzwell. Nu pot să umblu haihui în pantaloni bărbățești și beretă.

Rafe pufni.

— Nu cu foarte mult timp în urmă, pantalonii bărbățești și bereta nu te deranjau prea tare. Ți-ai pierdut pasiunea pentru aventură, nu-i așa? În plus, nu știu cum te poți logodi din moment ce ești *căsătorită* cu mine. Nici măcar titlul lui Julian nu poate rezolva această mică problemă.

Daphne întoarse capul, refuzând să răspundă. Căpitanul avea dreptate în privința logodnei, dar nu acelea erau cuvintele care

o duruseră atât de tare, mai mult decât se așteptase ea. O imagine a lui Calliope Cauldwell îi apărură în minte. Calliope Cauldwell petrecuse ceva timp pe o corabie de pirați, dintre atâtea locuri posibile! Fusese obligată să îndure pedeapsa. Fusese salvată de un corsar. Purtase pantaloni bărbătești. Deși pe cap purtase un tricorn, nu o beretă. Iar Calliope Cauldwell nici măcar nu vorbea rusă. Și totuși...

Prostii! De ce se gândea Daphne la Calliope Cauldwell? Nu era reală. Era o persoană fictivă. O eroină dintr-un roman stupid. Această propunere a lui Rafe era departe de a fi imaginară. Era reală și era periculoasă. Donald era mort, nu-i așa? Ucis de francezii pentru care lucrau rușii. Acesta era departe de a fi un joc, iar ea refuza să fie forțată să intre în el. Nu petrecuse ultimul an încercând să uite? Să îl uite pe Rafe? Să se împace cu ideea că trebuia să înceteze să mai tânjească după aventuri, să înceteze să mai încerce să-și salveze țara și să se concentreze pe ideea de a-și întemeia o familie și de a se așeza la casa ei?

— Nu pot să merg cu tine. Și cu asta, basta.

Rafe se învârti în jurul ei, în timp ce Daphne încercă să îi ignore apropierea și să își potolească inima agitată.

— Îmi pare rău, iubire, dar mă forțezi să îmi joc atuul.

— Nu-mi spune iubire. Daphne trase ușor de perlele din jurul gâtului și ridică din nou bărbia, dar nu își putu stăpâni curiozitatea. Care, mai exact, este atuul tău?

— Să îl caut pe lordul Fitzwell, desigur. Intenționează să te ceară în căsătorie, nu-i așa? Mă îndoiesc că acest lucru se va întâmpla dacă va afla că îl târăști spre bigamie.

Rafe reveni de partea cealaltă a mesei, punând din nou o distanță sigură între ei.

Daphne întoarse capul și se încruntă la el. Se lăsă pradă unui acces de mânie. Furia clocotea în pieptul ei. Nimic nu o mai putea opri acum. Înaintă, ocolind masa, direct spre el.

— Nu îl târăsc spre bigamie! Am toate intențiile să închei căsătoria noastră înainte să mă mărit cu lordul Fitzwell, desigur, iar dacă tu crezi că o să plec haihui cu tine la docuri... Mă căsătoresc și mă așez la casa mea. Cum îndrăznești să mă ameninți? Cum îndrăznești...

Rafe se retrase și ridică mâinile în aer.

– Ho! Ho! Ho! Stai puțin, limbă ascuțită ce ești!

Daphne nu se opri. Continuă să înainteze spre el, sfredelindu-l cu privirea.

– De ce să stau?

Ochii lui Rafe deveniră de un albastru glacial.

– Dacă ți-aș spune că intenționez să mă folosesc de ruși pentru a-i vâna pe cei care ți-au ucis fratele?

Capitolul 5

– Și am nevoie de ajutorul tău, încheie Rafe.

Se uită cum ochii cenușii și mari ai lui Daphne se fac și mai mari. Gura ei rozalie formă un O. Pieptul îi sălta din pricina efortului de a respira și... Nu, nu! Mai bine să nu se gândească la lucruri precum pieptul lui Daphne Swift. Deși felul în care trăgea de acel colier îi tot atrăgea atenția asupra decolteului ei, și asta nu prea îl ajuta. Totuși, în acea dimineață, Rafe își spusese de o sută de ori în drum spre ea... că trebuie să o trateze pe Daphne ca pe o soră. Soră. Soră. Soră.

Foarte bine. O soră cu care era căsătorit. Temporar. Dar pentru un motiv bun și...

– Cum?

Singurul cuvânt al lui Daphne îl smulse din scurta reverie.

„Da. Foarte bine. Concentrează-te pe misiune.” Acesta era motivul pentru care venise.

– Aduc cu ei informații de care am nevoie. Scrisori. Și trebuie să fiu acolo să le interceptez.

– Și ce treabă am eu cu asta?

Daphne îl privi atenție, dar Rafe ar fi putut jura că îi trezise curiozitatea. Bineînțeles că era curioasă. Putea să se prefacă mai interesată de petreceri de logodnă și de căsătorii, însă Daphne Swift era genul de femeie care nu ar lăsa să-i scape o provocare. Aflase asta despre ea primăvara trecută, în timpul misiunii lor.

Iar aceasta avea să fie cea mai mare provocare dintre toate. Era ca și cum ar fi legănat o bucată de somon în fața unei pisici. De aceea venise aici.

– Pe de-o parte, trebuie să fii acolo de dragul continuității. Ultima dată când m-au văzut, erai cu mine, în calitate de mus. Mă știu doar ca pe căpitanul corabiei *Iubire adevărată*.

Daphne își încrucișă mâinile la piept.

– Nu poți să le spui că musul a plecat? Că a căzut peste bord, poate?

– Bineînțeles că pot, dar sunt genul de oameni care devin suspicioși la orice li se pare ieșit din comun. La orice schimbare. Pe cât posibil, trebuie să păstrez cât mai multe lucruri neschimbate.

Daphne își țuguie buzele mici și roz. Buze despre care el avu-
sese vise indecente.

– Și celălalt motiv?

– Credeam că e evident, am nevoie de tine. Ca să faci pe tălma-
ciul, desigur.

Daphne își făcu mâna căuș la ureche.

– Repetă partea asta, căpitane. Ce era? Descopăr că îmi place
foarte mult să aud că ai nevoie de mine.

El rânji și se apropie de ea, permițându-i să citească rugămin-
tea sinceră din ochii lui.

– Este adevărat, Grey. Am nevoie de tine.

Daphne bătu din picior, evident enervată.

– Numele meu nu este Grey!

– Nu, acum nu este.

Ea strâmbă din nas în modul acela adorabil.

– Ai nevoie de mine? repetă Daphne.

Rafe își scosese mânușile și se lovi peste coapsă cu ele.

– La naiba, Daphne! Nu aș fi aici dacă nu aș avea nevoie de tine.
Este extrem de periculos. Crede-mă. Nu te-aș pune din nou în pe-
ricol, dacă nu ar fi singura opțiune. Știu că va trebui să îl conving
și pe Julian, dar lasă asta în seama mea.

Daphne îl măsură din priviri.

– Bine. Acordă-mi anularea și mă voi gândi.

Zâmbetul pe care i-l aruncă Rafe avu menirea să o informe-
ze că nu exista nici o șansă ca așa ceva să se întâmple. Desigur,

o aprecia pentru încercare. Puțin. Fata avea curaj. Rafe îi recunoscuse această calitate. Dar, la urma urmei, întotdeauna avuse. Pentru o lady din înalta societate.

– Mă tem că nu va funcționa, răspunse el.

Daphne se înroși din nou.

– Poftim? De ce nu?

El știa că lui Daphne îi venea să bată din picior, dar își dădu seama că nu voia să pară copilăroasă. Înțeleaptă alegere.

– Trebuie să rămânem căsătoriți din același motiv pentru care ne-am căsătorit, răspunse el. Dacă ne prind, reputația ta va fi distrusă.

– Îmi asum riscul, ripostă Daphne.

– Da? Adevărat? Vrei să îți asumi acest risc? În plus, dacă suntem prinși, căsătoriți fiind, în cazul unui proces nu vom putea să depunem mărturie unul împotriva altuia.

– Știi la fel de bine ca mine că dacă suntem capturați...

Glasul i se stinse, căci tocmai era să spună „vom fi spânzurați”. El știa asta. Amândoi o știau. Și asta era mult mai periculos decât orice risc la adresa reputației ei.

– Ne vom afla pe pământ englez în tot acest timp. Nu mi-aș asuma riscul de a merge în Franța împreună cu tine.

– De ce, pentru că sunt ca o soră pentru tine?

Daphne aproape că scuipă cuvintele spre el. Rafe își dădu seama că vorbele acelea o duruseră când i le spusese în urmă cu un an. Dar fusese singurul lucru la care se putuse gândi ca să o facă să creadă, să o facă să înțeleagă. Nu puteau fi împreună. Niciodată. Nu era posibil. Iar dacă el s-ar fi gândit chiar și pentru o clipă blestemată că fermecătoarea, zâmbitoarea, aventuroasa și interzisă Lady Daphne Swift s-ar fi îndrăgostit de el și ar fi crezut, de fapt, că mariajul lor fals era mai mult decât o înșelătorie, nu ar fi fost niciodată de acord să o ia cu el în prima misiune. Chiar dacă ea încercase să îl șantajeze, amenințându-l că îi spune fratelui ei că o dezonorase. Obrăznicătura!

Era ceva în modul în care îl amenințase, atât de nonșalantă, de parcă ar fi fost parte din rutina ei zilnică, de fată răsfățată.

„– Ia-mă cu tine la docuri. Mă voi da drept soția ta.

– Niciodată.

–Niciodată? Nici măcar dacă ameninț că îi spun lui Donald că m-ai... dezonorat?”

Zâmbetul ei fusese atât de seducător. Iar la final, Rafe acceptase. Nu pentru că nu îi putea explica în mod convingător situația lui Donald Swift. La naiba, încă de când era un puștan de treisprezece ani, îi făcuse pe oameni să creadă orice își propunea. Nu. O făcuse pentru că Daphne însăși îl convinsese. Pe Rafe îl intrigase curajul ei, dorința ei de a ajuta cauza războiului.

„– Ce s-a întâmplat, căpitane? îl tachinase ea. Ți-e teamă că o lady te-ar putea face de râs? Poate că port fuste, dar merit să îmi joc rolul pentru țara mea la fel de mult ca orice bărbat, indiferent de ce am între picioare.”

Acelea fuseseră cuvintele care îi pecetluiseră soarta lui Daphne. Afurisit să fie dacă nu avusese dreptate! Daphne Swift se trăgea dintr-o familie de patrioți. Cei doi frați mai mari ai ei făcuseră tot ce le stătuse în putință pentru țara lor, iar dacă micuța domnișoară din lumea bună voia să demonstreze de ce era în stare, cine era Rafe să o împiedice? La urma urmei, cunoscuse și el sentimentul acela. Dorința de a demonstra de ce era capabil. Tatăl lui îi spusese destul de des că nu avea să reușească să facă niciodată nimic.

„– Foarte bine, îi spusese el. Dar nu vei purta fuste în misiunea asta specială.

Ea căscase ochii mari și atunci.

– Ce vrei să spui?

Cuvintele îi fuseseră o șoptă grăbită.

– Nu poți trece drept soția mea. Ar trezi suspiciuni și ești mult prea frumoasă. Nu te-aș duce niciodată la docuri și nu te-aș expune riscului de a fi violată sau chiar mai rău.

– Dacă nu voi fi o lady, atunci ce...

– Am nevoie de un mus. Iar tu ai înălțimea potrivită, dacă nu și constituția.

Rafe încercase să nu permită propriei priviri să zăbovească asupra sânilor ei. Deja mergea în iad pentru că era de acord cu asta.

– Dar ne putem ocupa de asta, adăugă el rapid.

Daphne își acoperise sânii cu mâinile.

– Ne putem ocupa...

– Vom lucra la detalii mai târziu, spusese el, fluturând o mână în aer, răsucind tricornul și punându-și-l înapoi pe cap. Trebuie să mă întorc.“

Dar ultima dată fusese puțin diferit. Ultima dată, avusese nevoie de un traducător, da, dar chiar ar fi putut să îl convingă pe Donald să îl ajute dacă, într-adevăr, ar fi vrut ajutorul contelui și nu pe cel al surorii sale. Însă acum nu avea de ales. De data asta era disperat. Daphne era cunoscută deja ca fiind mus și vorbea rusă. Donald era mort. Nu era o decizie tocmai dificilă.

– Da, spusese Rafe simplu, adunându-și gândurile ca să-i răspundă la întrebarea pe care i-o pusese ea.

Daphne nu suporta ca Rafe să-i spună că-i era ca o soră. Și, sincer vorbind, el se gândea la ea în orice fel, numai ca la o soră nu. Dar nu îi surâdea ideea ca Julian Swift să îi spargă toți dinții.

– Nu sunt sora ta, și ai face bine să ai un argument mai convingător decât asta, altfel tot voi refuza să te ajut.

Rafe oftă, se lovi din nou cu mânușile peste coapsă și se gândi la ce opțiuni avea. Daphne chiar își asigurase spatele de data asta.

– De îndată ce misiunea se va încheia, îți voi acorda anularea. Voi merge eu însumi la Ministerul de Interne și mă voi ocupa de chestiune.

Daphne miji ochii la el.

– Cât timp va dura misiunea?

– O săptămână, plus sau minus o zi.

– O săptămână?

– Da. Asta este tot. Rafe trase adânc aer în piept și își jucă adevăratul atu. O privi și îi făcu cu ochiul. Credeam că ai vrea să ajuti, Daphne. Nu vrei să îi prinzi pe ticăloșii care l-au ucis pe Donald?

Licărul din ochii ei îi spusese că învinsese. Dacă Rafe se pricepea la ceva, acel ceva erau oamenii. Motivațiile și slăbiciunile lor. Asta îl făcea un spion bun. Daphne nu ar putea niciodată să reziste acestei provocări.

– O voi face, spusese ea. Cu o singură condiție.

Capitolul 6

Daphne îl privi pe ticălosul chipeș care stătea în fața ei. Rafe își trecu mâna prin părul blond ciufulindu-l, astfel încât acum vârfurile scurte îi stăteau în sus. Era atât de sigur pe el! Atât de încrezător, venind aici cu ultimatumuri și învoieli. Ei doi puteau juca acel joc, iar Daphne nu mai era micuța nesigură din urmă cu un an. El făcuse apel la simțul ei al dreptății. Știa că nu putea refuza asta. Și nu putea. Dacă s-ar gândi pentru o clipă că putea ajuta la prinderea ticăloșilor responsabili de moartea lui Donald și de torturarea lui Rafe, nu ar spune nu oportunității, dar, cu siguranță, nu îi va permite lui Rafe Cavendish să dețină controlul și să îi dea ordine.

Îl va ajuta să răzbune moartea fratelui ei, însă pentru numele lui Dumnezeu, ea avea să pună condițiile, nu Rafe!

– Care este condiția? întrebă Rafe, strângând atât de tare mânușile, încât mâinile i se albiră.

O, nu era mulțumit de Daphne astăzi. Deloc. Nici ea nu era mulțumită de el. Dar se uită în altă parte ca să nu fie nevoită să îi privească părul ciuflit. Era mult prea atrăgător.

– Refuz să permit ca petrecerea de mâine să fie afectată de asta. Vreau să pleci. Întoarce-te duminică seară și voi pleca atunci cu tine.

Nu ar fi trebuit să îl privească în timp ce aștepta să-i răspundă. Ochii lui sclipitori, gropița din bărbie – erau prea mult.

– Nici o șansă, zise Rafe rânjind răutăcios.

Ea își încrucișă brațele la piept și bătu cu piciorul pe covor.

– Îmi pare rău. Cred că mă confunzi cu cineva care nu deține controlul situației.

El îi aruncă o privire care, în mod evident, indica faptul că era convins că Daphne își luase rămas-bun de la luciditate.

– Cine spune că deții controlul?

Ea miji ochii la el.

– Încerci să mă convingi să te ajut, nu asta faci?

— Îți ofer oportunitatea să continui șarada cu peșitorul tău. Dar nu există nici o șansă să părăsesc această casă. Rămân chiar aici. Nu voi crea probleme.

— Șaradă cu... Uf. Nu avea rost să se contrazică cu bărbatul acesta afurisit. Daphne își încrucișă brațele la piept. De ce?

Rânjetul lui se lărgi.

— De ce nu voi crea nici o problemă?

Daphne miji din nou ochii.

— De ce insiști să rămâi? De ce ai vrea să faci asta?

— Nu pot pleca, Grey. Nu aș putea face asta. Nu ar fi drept față de tine. Ai prea mare nevoie de mine.

— Am nevoie de tine...? Ți-ai pierdut complet mințile!

— Nu încă. Nu complet. Merse până la bufet și își turnă un pahar cu coniac.

Daphne ridică nasul.

— Încă bei, vād?

Rafe nici măcar nu se deranjă să privească peste umăr.

— Încă ești mult prea critică în privința asta, vād.

— Nu mi-ai răspuns. De ce vrei să rămâi?

Sticla atinse cu un clinchet paharul.

— Ești soția mea, nu-i așa?

Blestematul! Cuvintele lui trimiseră un fior prin Daphne, în ciuda eforturilor ei de a-l înăbuși.

— Doar din punct de vedere legal.

— Poate că da, dar trebuie să mă asigur că individul ăsta, Fitzwillow, se poartă ca un gentleman cu soția mea.

Daphne mormăi în barbă.

— Îl cheamă Fitzwell. Și nu mai spune că sunt soția ta.

— Fitz-cum-o-fi. Iar tu ești soția mea.

Daphne continuă să bată din picior. Nimeni nu reușea s-o înfurie mai tare decât Rafe Cavendish. Simți un țipăt ridicându-i-se în gât. Fără îndoială că ar atrage atenția întregii case, iar ea, cu siguranță, nu avea nevoie de asta. În schimb, trase adânc aer în piept și numără până la trei.

— Nu cred nici măcar o secundă că vrei să rămâi ca să fii cu ochii pe lordul Fitzwell.

Rânjetul lui îi înmuie genunchii.

– Atât de transparent sunt?

Și-ar dori ea!

– Foarte bine, adevărul este că vreau să stau cu ochii pe tine.

Rafe duse paharul la buze și, pentru un moment foarte scurt, Daphne fu geloasă pe pahar.

– Pe mine? Arată spre propriul piept, clipind și făcând ochii mari.

El încuviință.

– Așa este.

Daphne își puse o mână în șold.

– Chiar crezi că intenționez să fac ceva necuviincios la această petrecere?

Rafe bău repede încă o gură de coniac.

– Deloc. Cred doar că ai putea pleca înainte de duminică noaptea. Că te-ai putea strecura afară când eu nu sunt atent.

Ea își aruncă o mână în aer.

– Este absurd. Nu aș face niciodată așa ceva!

Rafe își mai turnă puțin coniac în pahar.

– Ridicol, nu-i așa? Îmi spui că nu ai mai făcut asta înainte? Cum ar fi, bunăoară, data trecută când am plecat în misiune?

Daphne îi întoarse spatele și porni spre ușă.

– Prostii! Atunci nu mă ascundeam de tine. Erai *cu* mine, pentru numele lui Dumnezeu!

– Pur și simplu îți atrag atenția că ești recunoscută pentru obiceiul de a pleca pe furiș și de a face numai ce vrei tu. Nu îmi pot asuma riscuri cu misiunea asta.

Daphne se întoarse din nou spre el, încruntându-se.

– Nu aș abandona niciodată cauza asta. Este pentru Donald, rosti ea printre dinții încleștați.

Încă o gură de coniac.

– Atunci, nu ar trebui să te deranjeze dacă rămân.

Daphne își frecă fruntea. Nu avea sorți de izbândă cu el. Era imposibil să poarte o discuție. Nu ar fi trebuit să se deranjeze.

– Bine. Dar, jur, că dacă faci *ceva* să distrugi petrecerea de logodnă...

Rafe rânji și înghiți ultimul strop de băutură.

– Cum ar fi să îl informez pe potențialul mire că ești deja căsătorită?

Încă un țipăt urcă în gâtul ei. Își mușcă obrazul și bătu cu piciorul în podea.

– Da.

Rafe ridică din umeri.

– Atât timp cât se comportă bine, nu are de ce să își facă probleme.

– Nu comportamentul lordului Fitzwell mă îngrijorează, ci al tău.

– A, da, cei bogați și cu titluri se poartă mereu impecabil, nu-i așa?

– Nu am spus niciodată că este bogat.

Rafe o privi cu atenție, dar ea schimbă rapid subiectul:

– Rămâi, dacă trebuie, refuz să mă contrazic cu tine.

Daphne se răsuci pe călcăie și se îndreptă spre ușă. Un zâmbet pe care Rafe nu îl putu vedea i se așternu pe buze.

– Apropo, Julian este în biroul lui. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Capitolul 7

Rafe își turnă încă un deget de coniac și îl dădu și pe acela pe gât. Avea nevoie de încurajare înainte să dea ochii cu contele de Swifdon. Existau toate șansele ca fratele lui Daphne să îl lovească, iar experiența îl învățase pe Rafe că pumnii dureau mai puțin când aveai ceva alcool în stomac. Majoritatea lucrurilor dureau mai puțin când aveai alcool în stomac.

Dădu coniacul pe gât, trase aer în piept, își îndreptă umerii și lavaliera, după care ieși cu pași mari din salon, o luă în josul coridorului, coti și ajunse în fața impunătoarei uși din lemn a biroului lui Swifdon.

Doamne! Ultima dată când Rafe fusese aici, venise ca să se consulte cu fostul conte, Donald, despre călătoria pe care urmau

s-o facă împreună în Franța. Misiunea aceea fusese importantă pentru Rafe. Toate misiunile erau. Rafe crescuse în partea greșită de oraș, cu tatăl greșit, cu... totul greșit. Dar își folosise inteligența și abilitățile pentru a-și croi o viață în armată, un nume în Ministerul de Război. Și acum, iată-l aici, undeva unde nu îi fusese niciodată locul, în Mayfair, pe coridoarele caselor celor bogați și cu titluri nobiliare. Dumnezeuule, viața era imprevizibilă! Acea ultimă misiune fusese importantă, da, dar era nimic în comparație cu aceasta. Misiunea de acum nu era pentru Ministerul de Război sau pentru Coroană, deși în aparență putea fi. Această misiune era pentru el și implica o război veche.

Rafe scutură din cap și bătu o dată în ușa.

— Intră, se auzi vocea încrezătoare a lui Swifdon.

Rafe trase adânc aer în piept. Din experiența lui, nu era ușor de tratat cu frații mai mari și furioși ai domnișoarelor frumoase și furioase. Mai bine să termine odată cu asta. Deschise ușa și intra.

Un spion bun era întotdeauna conștient de împrejurimi. De căi de scăpare, posibile ascunzători și strategii de ieșire. Rafe cercetă încăperea într-o clipită. Patru pereți, două uși și o puzderie de ferestre înșiruite pe peretele care dădea spre stradă. O canapea, trei scaune, un birou masiv, un palmier în ghiveci și rânduri de rafturi negre cu cărți.

— Swifdon, zise Rafe, venind în fața biroului contelui, cu picioarele depărtate și cu mâinile încleștate la spate.

Dădu o dată din cap spre conte.

— Văd că ai ajuns în siguranță aici, spuse Swifdon.

Rafe înclină din cap.

— Da.

— Nici o rană de la sora mea?

— Doar încrederea mi-a fost rănită, milord.

Swifdon râse.

— Permite-mi să trec la subiect, Cavendish.

— Te rog.

— Ce te-a făcut să crezi că ar fi o idee bună să te însori cu Daphne? Trebuie să știi că temeiurile pentru o anulare sunt extrem de rare.

– Știu, milord. Nebunia este unul dintre ele. Rafe își dresе glasul. Și impotența. Te implor să pretinzi că sunt nebun, căci mă îndoiesc că ar crede cineva că sunt impotent.

Julian scutură din cap.

– Daphne mi-a spus că prințul a fost de acord să se ocupe el însuși. Nu sunt convins că are această autoritate, să fiu cinstit. Oricum ar fi, habar nu am la ce naiba te-ai gândit când te-ai înșurat cu ea și, sincer, habar nu am la ce naiba s-a gândit Donald de a permis așa ceva, dar știu că sora mea poate fi convingătoare și, cumva, te-a împins să îi permiți să ia parte la operațiunea de primăvara trecută.

– Acesta este esențialul.

– Trebuie să recunosc, a fost o noutate pentru mine să aflu că Daphne vorbește fluent rusa.

– Și eu am fost la fel de surprins când m-a informat despre asta în prezența lui Donald, răspunse Rafe.

– Nu pot să spun că sunt tocmai surprins, adăugă Swifdon. Mereu a fost neobișnuit de inteligentă și devotată țării ei. Dacă tata a considerat că rusa avea să fie utilă pentru Donald, pot doar să îmi închipui cum l-a implorat ea pe Donald să îi permită să o studieze.

– Lady Daphne este foarte convingătoare, milord. Știu din proprie experiență.

Swifdon ridică o sprânceană.

– Și Daphne... te-a convins să îi permiți să îi ia locul lui Donald în prima misiune?

– Acesta este un mod frumos de a spune.

Rafe trase ușor de lavalieră. Era cald în biroul contelui. Teribil de cald.

– Te-a șantajat, mai bine spus, preciză Swifdon zâmbind.

Rafe își dresе glasul.

– A menționat că... ăăă... îi va spune lui Donald că am...

Swifdon ridică o mână pentru a-l opri.

– Îmi pare destul de rău pentru tine, Cavendish. Când Daphne vrea ceva, obține.

– Da, milord. Am aflat acest lucru.

– Iar acum vrea o anulare.

— Da.

— Dar tu refuzi să i-o acorzi.

— Deloc. Am din nou nevoie de ajutorul ei, iar obținerea anulării după aceea are mai mult sens.

Swifdon miji ochii la Rafe și împinse înapoi scaunul masiv, tapițat cu piele.

— Și te asigură că va fi de acord să te ajute.

— Și asta, recunoscui Rafe.

— Daphne vrea să te ajute? întrebă Swifdon.

— Ea așa spune.

— Pare stilul lui Daphne. Swifdon dădu din cap. Mai e furioasă pe tine?

— Nu a vrut să mă asculte mai devreme, când am încercat să îi explic de ce nu îi acord imediat anularea. Și este îngrijorată că i-aș putea distruge posibila logodnă cu Fitzwell.

Swifdon scutură din cap.

— Fitzwell pare un flăcău destul de decent, și se pare că Daphne s-a hotărât asupra lui.

Rafe înclină capul spre conte.

— Urâsc că trebuie să subliniez asta, dar în circumstanțele de față, această căsătorie nu ar fi legală.

Swifdon rânji.

— Ha. Ai dreptate, Cavendish! Și, evident, nu îi pot permite să se logodească, știind că este legată de tine în mod legal, dar, dacă o cunosc bine pe Daphne, se va mărita cu Fitzwell într-un fel sau altul. Oricum ar fi, sunt dispus să o las pe Daphne să te însoțească și să ne ocupăm de anulare imediat după aceea.

Rafe își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Dar?

— Dar ce?

Rafe tuși încet în pumn.

— Cu tot respectul, milord, care sunt condițiile? Îți cunosc familia suficient de bine, încât să știu că întotdeauna există condiții.

Swifdon râse copios.

— Și așa este, există condiții.

Rafe zâmbi.

— Mă gândeam eu.

Swifdon se lăsă pe spate în scaun și ridică un deget.

— Prima condiție este ca nici măcar un fir de păr să nu-i fie clintit.

Rafe făcu o plecăciune.

— Să fii sigur că o voi proteja cu prețul vieții mele.

— Știu că o vei face, Cavendish. Dacă nu credeam asta, nu i-aș fi permis niciodată să meargă cu tine.

Rafe își ținu privirea coborâtă în podea.

— Sunt uimit de încrederea pe care o ai în mine, milord. După ceea ce s-a întâmplat cu...

— Moartea lui Donald nu a fost din vina ta, Cavendish. Nimeni nu crede asta, în afară de tine.

— Intenționez să îl răzbun, Swifdon.

Ochii cenușii ai contelui deveniră duri.

— Ești omul potrivit pentru asta. Și, dacă trebuie să știi adevărul, fac asta pentru Donald și pentru Daphne. Lui Donald i s-a părut o idee bună ca Daphne să meargă cu tine ultima dată, și nu pot decât să îmi închipui că ar fi de acord și a doua oară, mai ales că de data asta este pentru el. Colțul gurii i se ridică într-o jumătate de zâmbet. În plus, din moment ce această căsătorie a avut deja loc, am putea la fel de bine să tragem din ea cât mai multe foloase.

— Mă bucur că ți se pare amuzant, milord. Am intrat în această încăpere neștiind dacă mă vei primi binevoitor sau furios.

Swifdon se aplecă înainte și își sprijini brațele pe birou.

— Acest caz nu îmi este necunoscut. Am vorbit cu un prieten de la Ministerul de Război. Ai mari șanse să dai de urma celor pentru care lucrează rușii, dacă poți da ceva în schimbul scrisorilor.

— Da. Ei mă cred căpitanul unui vas. Iar Daphne este... musul meu. Cred că vor avea din nou încredere în mine. Daphne va fi în siguranță.

— Nu am nici o îndoială.

— Milord? Rafe își schimbă din nou greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Da?

— Care este a doua condiție?

Swifdon își împreună mâinile.

– Sper că este de la sine înțeles, dar a doua condiție este să îți ții mâinile acasă. Indiferent de lege, în ceea ce mă privește, anularea este condiționată de neconsumarea căsătoriei. Dacă pui chiar și un singur deget pe ea, te omor cu mâna mea.

Capitolul 8

Rafe urmări de la distanță cum oaspeții soseau unul câte unul. Băuse coniac și fumase trabucuri în birou cu Swifdon, dar un loc din colțul salonului îi oferea acum o priveliște mai bună asupra evenimentului.

Unul câte unul, Pengree întâmpina oaspeții. Acest grup restrâns avea să rămână peste noapte și să participe la balul din seara următoare. Derek Hunt, duce de Claringdon, și soția sa, Lucy, Garrett Upton, viitorul conte de Upbridge, și noua lui soție, Jane. Mama lui Upton, Mary, viconte de Berkeley, Sir Roderick Montague, Adam și Collin Hunt, frații ducelui și, în cele din urmă, Lord Edmund Fitzwell.

Rafe îl antipatiză pe bărbat la prima vedere. Miji ochii și îl studie. Rafe *presupuse* că era destul de chipeș, dacă îți plăceau bărbații cu păr blond și scurt, cu ochii albaștri și cu o atitudine puțin arogantă, care îl surprindea neplăcut, în cel mai bun caz.

La câteva minute după ce baronul intrase în încăperea de parcare ar fi fost stăpânul casei, Rafe se ridică și se duse să-i iasă în întâmpinare. Daphne se grăbi să intervină între cei doi părând temătoare când făcu prezentările.

– Lord Fitzwell, căpitanul Rafferty Cavendish.

Privirea ei se plimbă de la unul la altul, de parcă se aștepta ca Rafe să scape porumbelul și să dezvăluie secretul în fața întregii încăperi.

Rafe era obișnuit să evalueze rapid o situație și să caute mici indicii. Oamenii întotdeauna oferă indicii. De exemplu, Daphne își freca inelarul atât de insistent, încât Rafe se întreba dacă

nu cumva avea să și-l rupă. Îi trăda sentimentul de vinovăție. Zâmbi în sinea lui. De partea cealaltă, lordul Fitzwell înghițise în sec, mărul lui Adam mișcându-i-se, ceea ce îi contrazise aparenta dezinvoltură față de restul grupului.

Lordul Fitzwell făcu o plecăciune. Fără îndoială, pantalonii strâmți și, evident, foarte scumpi, croiți la comandă din piele de căprioară, nu îi permiteau să se miște cu foarte multă ușurință. Dar Rafe îi întinse o mână pe care bărbatul fu obligat să o accepte. Strângerea baronului fu fermă. Dar mâna îi era fină. Evident, lordul nu muncise o zi în toată viața lui. Fără îndoială, cel mai mare pericol pe care îl întâlneau vreodată era să se așeze în trăsură.

— Căpitane Cavendish, rosti tăgănat Fitzwell, aruncându-i un rânjet sclipitor lui Daphne, care îl făcu pe Rafe să își dorească să-i tragă un pumn în stomac. În ce mod, mai exact, te cunoști cu familia Swift?

Aluzia era limpede. Cum se făcea ca un biet căpitan de armată putea să stea cot la cot cu cei din lumea bună?

Rafe ridică o sprânceană spre Daphne.

Nările lui Daphne fremătau, iar ea scutură din cap. Rafe fusese atât de preocupat de lordul Fitzwell, încât nu o privise prea atent pe Daphne când intrase în încăpere. De ce purta un fișiu atât de urât? Dădea impresia că era înghițită de o monstruozitate din dantelă.

Rafe se forță să își mute atenția de pe fișul nebunesc al lui Daphne și să și-o îndrepte înapoi spre baron.

— Sunt un prieten vechi de-al familiei, răspunse Rafe, strângându-i mâna prea tare.

Îl eliberă apoi, dar observă că Fitzwell își flexă și își frecă palma. Rafe îi rânji.

— Eu și Claringdon am servit amândoi alături de Cavendish în armată, să știi, Fitzwell, interveni Swifdon.

Dar Rafe nu putu să nu se gândească la faptul că lordul nu știa, desigur. Bărbații ca Fitzwell nu știau nimic despre realitatea dură a războiului. Preferau să citească despre asta în cluburile lor de gentlemen în timp ce purtau manșete din dantelă și prizau tutun. Nu ar catadicsi vreodată să își mânjească mâinile fine cu sânge și pământ pe câmpurile de luptă.

— Foarte bine. Fitzwell îi aruncă un zâmbet degajat lui Rafe înainte de a-și întoarce atenția asupra lui Daphne sau, mai precis, asupra fratelui ei. Mă bucur să vă revăd, Lord Swifdon. Privi peste umărul lui Swifdon. Nu mi-am dat seama că va fi și ducele de Claringdon aici.

Swifdon se întoarce pentru a-l include în conversație pe duce în timp ce Rafe îl privi cu precauție pe baron, care clipi rapid. Fitzwell era un mincinos, și unul nu tocmai priceput. Toată lumea știa că Swifdon și Claringdon erau prieteni la cataramă, iar soțiile lor erau, de asemenea, prietene apropiate. Bineînțeles că ducele avea să fie prezent la o petrecere găzduită de Swifdon. Claringdon se întoarce spre ei. Fitzwell se aplecă mai aproape de duce și deschise gura să vorbească.

— L-ai... l-ai cunoscut pe Excelența Sa? se grăbi Daphne să întrebe.

Părea tulburată. Pielea palidă îi devenea ușor rozalie sub fișiu. Rafe nu o văzuse niciodată tulburată. Era dezarmant, în mod sigur. O privi cu un amuzament mascat în spatele paharului cu coniac.

— Nu l-am cunoscut.

Zâmbetul baronului se lărgi.

Bărbatul avea mult prea mulți dinți. Făcu imediat o plecăciune înaintea lui Claringdon.

Era ceva enervant la acea plecăciune. Puțin prea exersată. Puțin prea servilă.

Claringdon își înclină capul.

— Excelență, vă rog să faceți cunoștință cu Lord Edmund Fitzwell, spuse Daphne.

— Este o plăcere, Excelență.

Fitzwell își lovi călcâiele unul de celălalt și făcu încă o plecăciune. Fu ceva iritant și în legătură cu aceasta.

— Încântat să vă cunosc, spuse Claringdon, privindu-l cu atenție pe bărbatul mai scund.

Lucy, soția lui Claringdon, fu următoarea prezentată, iar baronul se purtă de parcă nu mai fusese niciodată în prezența unei ducese. „Excelență“ în sus, „Excelență“ în jos.

— Te face să vrei să începi un joc cu băutură, nu-i așa?

Rafe se întoarse și-l văzu pe Sir Roderick Montague lângă el. Sir Roderick era un burlac convins, care era mai interesat de haine și de trăsuri decât de doamne. Avea ochi buni pentru detalii și modă și un ascuțit simț al umorului. Era de mulți ani prieten apropiat de-al familiei Swift, iar el și Daphne participaseră la multe evenimente mondene din Londra, împreună cu alți prieteni.

— Cum?

Rafe se întoarse spre cavaler.

— Haide să bem ceva de fiecare dată când Fitzwell spune „exce-lență“, propuse Sir Roderick.

Rafe fu obligat să întoarcă repede capul pentru a-și ascunde râsul.

— Mă aștept să fim amândoi sub masă cât ai clipi, răspunse în șoaptă.

— Probabil că ai dreptate. Haina îi e bine croită, așa că îi voi acorda acest credit. Seamănă puțin cu tine, Cavendish.

Sir Roderick strâmbă din nas înainte să se alăture altui grup de oaspeți.

Rafe îl studie din nou pe lordul Fitzwell. Mocofanul acela pompos nu semăna cu el... nu-i așa? Rafe miji ochii.

Oricum ar fi fost, Fitzwell îi spunea mult prea exuberant lui Lucy Hunt cât de frumoasă era. Poate că Rafe lua aceste lucruri de bune. Îi cunoștea pe Claringdon și pe Swifdon de ani buni, din armată. Nu îl intimidau. Mai degrabă opusul, de fapt; trecea cu vederea statutul social al celor doi tocmai datorită legăturii lor cu armata. Însă Fitzwell nu avea o asemenea legătură.

— Spuneți-mi, Excelență. De unde aveți acești ochi neobișnuit colorați? o întrebă Fitzwell pe Lucy.

Lucy, care avea un ochi albastru și unul căprui, se întoarse pentru a-l privi pe baron.

— Păi, i-am comandat de la un magazin, desigur, răspunse ea simplu, cu o expresie perfect serioasă.

Lord Fitzwell clipi la ea, de parcă nu ar fi avut nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

— O, este prea distractiv! îl auzi Rafe spunând în barbă pe Sir Roderick.

Rafe îl cercetă pe baron din cap până-n picioare. Părul îi era prea lucios. Lavaliera prea netedă. Haina prea lipsită de scame. Ghetele prea lustruite. Nasul prea drept. Ochii prea albaștri. Nu. Nu erau multe de plăcut la lordul Fitzwell. Mai nimic.

Curând, ducele și ducesa plecară de lângă baron, iar Rafe urmări cum Fitzwell își croi drum prin salon, gudurându-se pe lângă alți oaspeți. Mai întâi pe lângă Swifdon, apoi pe lângă fiecare bărbat cu un rang succesiv. Îi ignoră cu desăvârșire pe frații Hunt, simpli domni, și, desigur, nu se deranja să îi mai adreseze vreun alt cuvânt lui Rafe.

Acesta se întoarse la locul său din colț. Nu îl deranja să fie ignorat de acest dobitoc pompos. Rafe avusese de-a face cu oameni ca Fitzwell toată viața lui. Oameni care credeau că valoarea unui om era dată de titlul și de descendența lui, și de nimic altceva. Își agită coniacul în pahar și privi în adâncimile lui de chihlimbar. Renunțase cu mult timp în urmă să îi mai pese de comportamentul nobilimii. El nu făcea parte din rândurile ei și nu avea să facă vreodată. Se concentra asupra muncii sale. Iar în acest moment, munca îl adusese în Mayfair, la eleganta petrecere găzduită de contele de Swifdon. Era adevărat că îi respecta pe Swifdon și pe Claringdon, iar Donald fusese un tip pe cinste. Dar, evident, ei erau excepțiile de la regulă. Rafe nici nu ar fi fost aici în acea seară dacă nu ar fi avut nevoie de Daphne. Trase adânc aer în piept. Daphne. Poate că domnița era micuță, dar, cu siguranță, știa ce voia și cum să obțină. Și, aparent, în acel moment, îl voia pe Lord Fitzwell. Rămase lângă el, râzând la glumele lui și uitându-se pe furiș la el cu ochii ei mari și cenușii, peste acel fișiu dubios.

Rafe îl studie pe baron pentru ultima oară. Fitzwell mergea cu pași siguri și mulțumiți de sine, iar după ce îi salută pe cei despre care simțea, în mod evident, că erau demni de atenția sa, se postă lângă ducele și începu să comenteze orice cuvânt ieșea din gura lui Claringdon.

Rafe se uită cu ochi mijiți la Fitzwell. Oricine avea o slăbiciune. Dacă priveai suficient de atent, o puteai observa. Îți spunea multe lucruri despre un om. Da, toată lumea avea o slăbiciune. Iar el o descoperise pe a lui Fitzwell. Rangul și statutul erau zeii lui.

Ușa salonului tocmai se deschise, iar o femeie greoaie și mai în vârstă, purtând un turban violet, păși încet în încăpere, împingând cu zgomot un baston tocit înaintea sa.

– Mătușă Willie! exclamă Daphne, întorcându-se și grăbindu-se spre femeie.

– Daphne, draga mea, arăți proaspătă ca un trandafir. Femeia se opri un moment pentru a-și scoate monoclul de la pieptul voluptuos. Acela este fișul pe care ți l-am croșetat iarna trecută, draga mea? Ți se potrivește de minune!

Rafe se chinui să-și înăbușe zâmbetul. Ah, acesta era motivul pentru care Daphne purta chestia aceea!

Mama lui Daphne, contesa văduvă, se grăbi și ea să își întâmpine sora, și toate trei se întoarseră împreună la grupul din mijlocul încăperii. Daphne își ajută mătușa să ia loc pe scaunul masiv, așezat cu vedere spre toți musafirii.

– Dumneaei este mătușa mea, Lady Wilhelmina Harrington, anunță Daphne spre cei prezenți.

– Și cine este presupusul mire, Daphne? întrebă mătușa Willie, scrutând salonul cu monoclul pe ochiul de un albastru-cenușiu încețoșat.

Daphne se înfioră.

– O, mătușă, eu...

Mătușa Willie îndreptă monoclul direct spre Rafe.

– Pentru că în mod sigur eu sper că este acel tânăr încântător de acolo.

Capitolul 9

– *Bonsoir, capitaine Cavendish.*

Rafe stătea lângă ușa salonului, așteptând ca toți oaspeții să se strângă și să meargă împreună la cină. Se întoarse și văzu o copilă îmbrăcată într-un amestec de tul și satin roz, care te ducea cu gândul la ținuta pe care ar purta-o pe scenă o actriță la vreun

bâlci. Își flutura cu insistență pleoapele la el și vorbea cu un accent franțuzesc afectat. O privi de două ori.

– Bună seara, domnișoară...?

– *Mademoiselle* Delilah Montebanque.

Accentul franțuzesc nu dispăru. Fără îndoială că numele era, de fapt, Montbank, dar, după cum îl pronunțase fata, Rafe era convins că adăugase câteva sunete deloc necesare.

Vă rog să mă iertați, știu că nu ar trebui să vorbim, întrucât nu am fost prezentați în mod formal.

Rafe se aplecă peste mâna pe care copila i-o întinse în mod delicat.

– Încântat să repar această greșeală acum, domnișoară Montbank. O plăcere să te cunosc.

– Eu pur și simplu *j'adore* petrecerile, dumneavoastră nu? Deși nu mi se permite încă să particip la ele. În acest moment îmi evit guvernanta, care, fără îndoială, mă caută cu disperare. Trase de funda mare și roz pe care o avea pe cap.

Rafe nu se putu abține să nu zâmbească. Franceza ei de începătoare era încântătoare, iar el îi admira curajul.

– Iartă-mi insolența, dar ești rudă cu familia Swift?

– O, *mon Dieu. Je suis désolée*. Câtă neatenție din partea mea să nu vă explic. Sunt verișoara lordului Swifdon. Sora mamei mele este sora mamei dumnealui. *Comprenez-vous?*

– Cred că da, răspunse Rafe. Dar de unde știi cum mă cheamă?

– O, cum aș putea să nu vă știu numele, *capitaine*? răspunse evaziv fata, căscând larg ochii negri. *Vous ne parlez pas français?*

Rafe tuși ușor în pumn.

– Vorbesc franceză, domnișoară Montbank. Pur și simplu nu o prefer în defavoarea limbii materne. Am petrecut ceva timp în Franța, după cum poate știți, și nu a fost deloc plăcut.

– Îmi pare foarte rău, *capitaine*, spuse ea, posomorându-se. Începu imediat să vorbească din nou în engleză. Am uitat. Vă rog să mă iertați. *J'adore* cursurile mele de franceză, dar nu trebuie să uit că nu tuturor le place țara la fel de mult ca mie.

– Nu este nevoie să te scuzi. Franceza ta este foarte bună, apro-po. Ai fost acolo?

Ea începu să radieze.

– Nu, nu am fost. Dar sper să îndrept acest detaliu cât mai curând posibil.

Rafe clipi și o privi din nou. Fata tocmai îi făcuse cu ochiul? Rafe se uită în jur. Nimeni altcineva nu părea să îi observe. Daphne nu sosise încă, iar Fitzwell era preocupat să-și împartă timpul între duce și conte. Capul bietului flăcău putea la fel de bine să înceapă să se rotească în jurul axei, având în vedere de câte ori era nevoit să se întoarcă pentru a le oferi în mod egal atenție. Rafe reveni la tânăra lui parteneră de discuție.

– Știi că urmează să aibă loc un bal aici mâine-seară, *capitaine*? întrebă ea, învârtindu-se în ceea ce Rafe putu doar să presupună că era un fel de piruetă.

– Da. Așa am auzit, răspunse el, dorindu-și ca gazda să îi invite la cină, unde, fără îndoială, avea să se servească vin. Mult vin.

– Mi-aș dori să fiu suficient de mare ca să mă puteți invita la dans, *capitaine*, continuă domnișoara Montbank. Apoi m-ați putea invita la o plimbare în grădină, iar eu v-aș lovi peste braț cu evantaiul și aș spune nu, dar aș putea la fel de bine să mă întâlnesc cu dumneavoastră acolo mai târziu.

Rafe aproape se înecă. Se lovi cu pumnul în piept. Fu nevoit să zâmbească. Sinceritatea fetei era de-a dreptul revigorantă, dacă nu chiar puțin copleșitoare și ușor alarmantă. Aceasta era verișoara lui Daphne?

– Câți ani ai, domnișoară Montbank?

– Vai, am doisprezece ani, și nu am încă un evantai! Deși cer unul la fiecare Crăciun, mătușa Willie preferă să ofere fișuri care sunt destul de hidoase.

„Cred că i-am văzut talentul“, mormăi în barbă Rafe. Domnișoarei Montbank îi spuse:

– Chiar dacă ai fi destul de mare ca să dansezi cu mine, momentan nu cântă muzica.

Fata se învârti din nou, apoi făcu o reverență perfectă.

– O, nu aș lăsa asta să mă împiedice. Aud muzică în capul meu în cea mai mare parte a timpului.

Rafe zâmbi din nou. Micuța verișoară a lui Daphne era o tânără deosebită.

— Atunci, te-ai distrat bine până acum, domnișoară Montbank?

— Sincer vorbind, e neplăcut să fiu forțată să mă feresc de guvernanta mea atât de des. Fata îi zâmbi. Dar trebuia să vă întâlnesc, *capitaine*. Trebuia să vă întreb: de ce i-ați dăruit verișoarei Daphne o corabie mică?

Pentru a doua oară de când începuse să stea de vorbă cu Delilah, Rafe aproape că se îneacă.

— Eu, aaa... Ți-a arătat-o?

— *Oui*. M-a rugat să deschid cutia, de fapt. Totuși, nu mi-a spus de ce i-ați trimis o corabie. A spus doar că este complicat să fii om mare.

Rafe încuviință din cap.

— Asta este adevărat.

— Dar de ce o corabie?

Rafe își frecă bărbia.

— M-am gândit că îi va plăcea.

— Cred că există ceva ce nu îmi spuneți, *capitaine*. Delilah oftă. Dar sunt obișnuită cu asta. Nimeni nu vrea să spună prea multe unui copil. Daphne spune că este un mister la mijloc.

Rafe ridică din sprâncene.

— A spus ea asta?

— *Oui*. Am încercat să ghicesc de ce refuză să îmi spună de ce i-ați trimite un cadou și am declarat motivul un mister. Ea a fost de acord. Ei bine, măcar nu m-a contrazis. *Comprenez-vous*?

— Da, înțeleg.

— Nu mă supăr, totuși, zise Delilah, ridicându-și nasul. Am început să mă pricep foarte bine să aflu singură lucruri pe care adulții nu vor să le știu.

— Nu mă îndoiesc. Rafe rânji. Acum, pot să-ți pun o întrebare, domnișoară Montbank?

— Aș fi încântată.

Făcu din nou o reverență.

Rafe scrută încăperea cu privirea și îl văzu pe baron încă sorbind fiecare cuvânt al ducelui.

— Ce părere ai despre Lord Fitzwell?

Delilah se încruntă.

— Nu una foarte bună. Chiar deloc bună.

– Deloc bună?

– Deloc.

– De ce?

– Este greu să explic în cuvinte, dar pur și simplu simt că bărbatul acela nu s-a distrat nici măcar o zi în viața lui. *Comprenez-vous, capitaine?*

Delilah roși într-un mod încântător. Obrajii rozalii i se asortau cu rochia din tul.

Rafe nu-și putu reține rânjetul.

– Înțeleg exact ce vrei să spui, domnișoară Montbank.

– Și este regretabil că verișoara Daphne pare să fie îndrăgostită de el. Eu și mătușa Wilhelmina nu prea ne dăm în vânt după asta.

Rafe ridică din sprâncene.

– Nici mătușa Wilhelmina nu este de acord?

– Nu neapărat că nu e de acord. Lordul Fitzwell este foarte eligibil, la urma urmei. Doar că nu este tocmai...

Rafe se aplecă înainte.

– Da?

Delilah privi în jur.

– Acesta este secretul nostru, da?

– Desigur.

Rafe își încrucișă degetele peste inimă și se aplecă pentru a o auzi mai bine.

Delilah îi zâmbi.

– Nu este tocmai aventuros?

Rafe se sprijini de cadrul ușii și își încrucișă brațele la piept. Privi în colțul opus al camerei, unde Fitzwell conversa cu Daphne, care tocmai își făcuse apariția într-o rochie de un galben însořit. Ea părea de-a dreptul plictisită.

– Aventuros, răspunse Rafe. Ce vrei să spui?

Delilah chicoti.

– Este amuzant că întrebați asta, *capitaine*, din moment ce eu cred că dumneavoastră sunteți cel mai aventuros domn din încăpere.

Rafe arătă spre sine.

– Eu?

– Desigur. Întotdeauna sunteți plecat într-o aventură, nu-i așa? Vedeți? Aventuros.

Rafe clipi. Cu siguranță, niciodată nu se gândise la el însuși în acest fel, dar nu putu să nu zâmbească din pricina descrierii fetei.

– Și verișoara Daphne este aventuroasă. Este atât de vioaie și de plină de viață! Este mereu dispusă să se joace de-a v-ați ascuns-lea cu mine și să facă împreună cu mine plimbări lungi la țară, și să se ia la întrecere, să alerge și să râdă. În timp ce lordul Fitzwell este, categoric, neaventuros. Întotdeauna îi întreabă pe oameni cu cine sunt înrudiți. Sau subliniază cu cine este el înrudit. Este mereu plicticos. Pur și simplu, nu mi-o pot închipui pe verișoara Daphne trăind cu plicticosul de Lord Fitzwell.

Rafe își frecă bărbia.

– Nici eu.

Delilah oftă din nou.

– M-am dat peste cap gândindu-mă cum aș putea împiedica petrecerea.

Rafe aproape izbucni în râs.

– Ce vrei să spui?

– O, știți cum. M-aș putea îmbolnăvi subit și convenabil de vreo boală contagioasă.

Rafe scutură din cap.

– Mie nu îmi sună tocmai convenabil. Și pare greu de gestionat, având în vedere circumstanțele.

– Sunt de acord, răspunse Delilah, încuviințând ferm și trist din cap. Boala contagioasă este prea dramatică. Dar încă mă gândesc la asta. Desigur, șmecheria ar fi să mă îmbolnăvesc suficient de grav, încât să trimit lumea acasă, dar nu atât de grav, încât să nu îmi pot reveni.

– Înteleg. Rafe continuă să își înăbușe râsul. Și cum, mai exact, vei contacta o asemenea boală?

– Nu este ușor, evident, altfel aș fi făcut-o până acum. Am cam rămas în pană de idei. Am decis că ar fi mai prudent să pretind că sunt bolnavă decât să *fiu* cu adevărat. Eram în bibliotecă mai devreme, citind despre holeră și scorbut.

– Mă îndoiesc că ai putea mima un caz de scorbut.

– Aveți dreptate. Am mâncat cel puțin trei portocale astăzi, iar verișoara Daphne m-a văzut cu două dintre ele. Holera pare o chestie complet neplăcută, iar orice implică variolă necesită muncă prea multă cu fardurile.

Rafe fu nevoit să închidă strâns gura ca să nu râdă în fața sincerei domnișoare.

– Îmi cer scuze.

Delilah flutură o mână în aer.

– M-am hotărât pentru o migrenă, dar am îndoieli că ar putea opri petrecerea. Cred că doar m-ar trimite la culcare și nu aș reuși decât să nu fiu prezentă pentru a-l împiedica pe lordul Fitzwell să o ceară pe Daphne.

Rafe încuviință cu înțelepciune din cap.

– Se pare că ești într-o dilemă serioasă.

– O, nu vă faceți griji, *capitaine*. Am un as în mânecă. *Sacrebleu*, iat-o pe guvernanta mea! Trebuie să plec.

Delilah îi făcu cu ochiul, Rafe fu sigur de data aceasta – și se grăbi să iasă din salon, chiar înainte ca stăpâna, contesa văduvă, să anunțe că urmau să meargă la cină.

Capitolul 10

– Lady Daphne, te pot însoți la o plimbare prin salon?

Daphne răsuflă ușurată. Se întoarse și îl văzu pe lordul Fitzwell, în haina lui elegantă din catifea bleumarin, întinzându-i brațul. Cina de mai devreme fusese minunată. Apoi bărbații își savuraseră băuturile în sufragerie, iar acum toți oaspeții erau din nou împreună, învărtindu-se de colo-colo prin salonul spațios.

– Aș fi onorată, milord, răspunse ea, pășind mai aproape de el și strecurându-și mâna înmănușată peste brațul lui.

Lordul Fitzwell o conduse spre capătul îndepărtat al camerei. În acest timp, ea se strădui să îi miroasă haina. Doar puțin. Nimic prea evident. Dar nasul ei nu păru să detecteze ceva. De fiecare dată când se afla în prezența acelui ticălos de Rafe

Cavendish, simțea combinația lui seducătoare de săpun și piele, de pin și orice altceva era acel miros care îi făcea simțurile să o ia razna, blestemat să fie! Dar încercarea de a detecta un miros la lordul Fitzwell era o lecție de frustrare. Pesemne ar fi trebuit să se apropie mai mult de el, iar asta nu se cădea. Nu putea să își bage nasul în gulerul lui și să-l miroasă. Ar fi complet necuviincios și, cel mai probabil, inoportun, dar și imposibil de explicat. O combinație nefericită, în mod sigur.

Decise să renunțe pentru moment și încercă să se bucure de plimbarea prin salon, deși lordul nu spusese încă nimic. Hmm. Lucrurile porniseră destul de poticnit în acea după-amiază, cu Rafe stând la pândă și holbându-se întruna la ea. Oare nu știa cât de greu îi era unui viitor mire să curteze o doamnă când soțul ei stătea tot timpul cu privirea ațintită pe ceafa lui? Enervant bărbat! Dar acum, cel puțin stătuse la cină lângă lordul Fitzwell și, deși conversația cam lăncezise, Daphne se simțea oarecum încurajată de faptul că o invitase la o plimbare. Astăzi, o plimbare prin salon. Măine, spera ea, o cerere în căsătorie.

Și chiar spera, nu-i așa? Lordul Fitzwell era chipeș, manierat, eligibil, nobil și se învârtea în cercurile potrivite. Numele lui nu era legat de nici un scandal, din câte știa. Nu îi plăcea să bea. Cel mai important, conform tuturor surselor pe care putuse să le consulte Daphne, era loial. Loial, fără vreun indiciu că ar fi un crai. Nici unul. Asta fusese extrem de important pentru ea. Da, în linii mari, era exact genul de bărbat cu care ar trebui să *vrea* să se mărite. Mama era de acord. Julian părea să fie de acord. Lordul Fitzwell era statornic și de încredere, nu genul de bărbat care ar umbla haihui de-a lungul și de-a latul continentului, să spunem, punându-și viața în pericol dintr-o clipă în alta. Ea terminase cu acel gen de aventură și cu atracția copilărească față de genul acela de aventurier. Atunci, de ce nu reușea să adune un strop de entuziasm la gândul unei logodne cu lordul Fitzwell?

Baronul înclină din cap spre Rafe, care stătea de vorbă cu mătușa Willie lângă peretele îndepărtat.

—Mătușa dumitale pare să fie foarte absorbită de căpitanul Cavendish.

Daphne întoarce capul spre ei. Era adevărat. Mătușa Willie părea să sporovăiască veselă cu ticălosul. Era de așteptat ca bătrâna matroană să se dea bine pe lângă gentlemanul greșit. Oare pe mătușa Willie începea să o lase vederea? În orice caz, auzul nu părea să îi fie afectat și, cu siguranță, auzise că Rafe era căpitan în armată, iar lordul Fitzwell, baron. Daphne aproape își pierduse răsuflarea când mătușa arătase spre bărbatul greșit mai devreme. Era tipic pentru mătușa Willie să spună lucrul nepotrivit, cu voce tare. Daphne nu avusese ocazia să o corecteze pe bătrână. Va trebui să o facă mai târziu.

– Nu îmi pot închipui de ce, mormăi Daphne, întorcându-și din nou atenția asupra lordului Fitzwell.

– Poftim? întrebă baronul, oprindu-se ca s-o audă mai bine.

– O, nimic.

Daphne îl privi și îi aruncă un zâmbet luminos.

Destul cu vorbăria despre Rafe Cavendish. Bărbatul venise aici și o insultase, o șantajase, o amenințase, iar în cele din urmă o făcuse să accepte ordinele sale arogante. De asemenea, se părea că îl convinsese și pe Julian să fie de acord cu planul lui, dar nu exista nimic în înțelegerea lor care să o oblige să pretindă că îl place. Sau să fie prietenoasă cu el. De fapt, avea să îl ignore, pur și simplu. Mult mai eficient decât să se contrazică cu el.

Daphne își lăsă capul pe spate ca să se uite la baron.

Poate că era puțin rigid și avea tendința de a privi peste creștetul ei, dar poate că doar se concentra asupra mersului, iar ea nu era înaltă, la urma urmei. În orice caz, Daphne trebuia să înceapă o conversație decentă.

– Te simți bine, milord?

– Da, mă simt bine. Nu știam că Excelența Sa urma să fie aici, nici viitorul conte de Upton. Este o petrecere în toată regula.

Daphne se încruntă. Dacă ar fi fost doar ea, fratele, cumnata și mama ei? Ar fi fost suficient să îl impresioneze pe lordul Fitzwell? O, ce importanță avea? Baronul era atât de aproape de perfecțiune pe cât putea ea să spere. Îi îndeplinea toate standardele. Și tuturor din acest oraș le păsa de poziție și de statut social. Ei bine, tuturor, cu excepția lui... Rafe. Lui Rafe nu părea să îi pese

câtuși de puțin de poziția socială. De fapt, părea să o considere un impediment.

Nu! Destul cu gândurile despre Rafe.

Lordul Fitzwell se întoarse în acel moment, iar Daphne își dădu seama că cineva îl bătuse pe umăr. Se întoarse și ea și-l văzu pe Rafe stând în spatele lor, cu acel rânjel țâfnos pe față.

– Da? spuse lordul Fitzwell, evident nedumerit.

– Îmi permiteți? întrebă Rafe.

– Ce? Daphne se încruntă la el.

– Pot să vă întrerup? întrebă Rafe.

Daphne se agăță de brațul baronului.

– Nu dansam, căpitane Cavendish. Doar făceam câțiva pași prin salon. Nu există vreun precedent în a întrerupe pe cineva din această activitate.

– Sunt dispus să fiu primul care o face.

Rânjetul lui Rafe nu șovăi. Clipi, așteptând, în mod evident, răspunsul bărbatului.

– Ei bine, eu... eu niciodată...

Lordul Fitzwell îi aruncă o privire lui Daphne.

– Există o primă dată pentru orice, milord, spuse Rafe. Mă aștept să vă reveniți complet din șoc.

Nu așteptă un *da* oficial, doar se strecură cu ușurință lângă Daphne și îi trase mâna pe brațul lui. Plecară înainte ca ea să aibă ocazia să spună ceva, lăsându-l pe baron să stea acolo, cu gura căscată.

Nici nu ajunseră bine în capătul opus al salonului, când Daphne întoarse capul brusc spre Rafe.

– Ești mândru de tine? întrebă ea, rezistând tentației de a-l lovi cu tocul jos al pantofului în gleznă.

– Puțin.

Rânjetul lui Rafe era răutăcios și lipsit de remușcări.

– De ce ai face una ca asta?

– Ce? Te distrayi atât de bine cu lordul Fitzplictis?

Daphne își încleștă dinții.

– Știi prea bine că numele lui nu este Fitzplictis.

Rafe nu rată ocazia.

– Ar putea la fel de bine să fie. Nici măcar nu s-a uitat la tine cât timp ai vorbit cu el. Este imposibil să fi fost o companie plăcută.

Daphne închise gura. Argumentul lui Rafe o lovise în plin, dar și mai enervant era că el o privea fix, în ciuda faptului că ea îi ajungea doar până la umeri.

– Ce știi tu despre asta? ripostă Daphne.

Iată și sprânceana ridicată.

– Destul de multe, de fapt. Mi s-a spus că sunt fermecător.

– Adevărat? Cine ți-a spus că ești fermecător?

– Mătușa și verișoara ta, și asta doar în ultimele câteva ore.

– Mătușa Willie și Delilah ți-au spus asta?

– Printre alte lucruri.

– Cum ar fi?

– Păi, Delilah mi-a spus că se gândește să mimeze un caz de ciurmă pentru a te împiedica să te logodești cu lordul Fitzplictis, iar mătușa ta m-a informat că sunt unul dintre cei mai chipeși tineri gentlemen pe care i-a văzut vreodată.

Cu gura căscată, Daphne se opri din mers și își puse o mână în șold.

– Mătușa Willie a spus asta?

– Categorie. Ai vrea să o chem și să o rog să repete cuvintele și pentru tine?

Daphne îi întoarse spatele și porni din nou din loc.

– O, taci din gură!

– Trebuie să recunosc, sunt puțin îngrijorat pentru castitatea mea în prezența ei. A spus că i-ar plăcea să mă ciupească.

– Mi se pare extraordinar de greu să cred că îți faci griji pentru castitatea ta, având în vedere că ești unul dintre cei mai mari crai din ținut.

Rafe păru să se întristeze oarecum.

– Cine ți-a spus asta, Grey?

– Nu mai îmi spune Grey. Daphne privi în jur. Și nu a fost nevoie să îmi spună cineva, sau uiți de blonda pe care am găsit-o în patul tău?

Rafe se încruntă.

– Acum, ascultă...

– Nu. Indiscutabil, *nu* te mai ascult, răspunse Daphne cu nasul pe sus.

– Foarte bine. Spune-mi, ce ți-a zis Fitzplictis de a fost așa antrenant?

– Nu am spus că a fost antrenant. Eu... Ridică indiferentă bărbia. Nu ți-am spus să taci?

– Dar cum pot fi fermecător dacă tac?

Daphne își acoperi zâmbetul nepoftit cu mâna.

– Nu este nevoie să fii fermecător cu mine.

Rafe zâmbi afectat.

– Asta așa este. Deja m-ai respins.

Daphne se opri brusc.

– Niciodată nu te-am...

– Nu? Rafe se aplecă să îi șoptească la ureche. Nu ești tu cea decisă să obțină o anulare?

Inima lui Daphne tresări. Privi în jur, asigurându-se că nu îi aude nimeni.

– Refuz să purtăm această discuție aici.

Își reluă mersul, atentă la cele câteva perechi de ochi care își îndreptară privirea asupra lor.

– Vino cu mine în bibliotecă, atunci, o provocă el, încă șoptind și privind-o în ochi.

Daphne se concentră pe fiecare pas pe care îl făcea. Inima i se agita în piept. Rafe voia să meargă cu ea în bibliotecă? Era îngrozită, își dădu seama. Nerăbdătoare. Dar de ce?

– Bine, răspunse Daphne printre dinții încleștați.

Rafe nu așteptă alt cuvânt. O prinse de încheietură și o trase după el printre ușile salonului și apoi pe coridor. De îndată ce rămaseră singuri, ea își smulse mâna din strânsoarea lui și îi întoarse spatele.

– Nu pot să cred că ai făcut asta. Credeam că vrei să ne întâlnim acolo mai târziu. Probabil că întregul salon ne-a văzut plecând împreună.

– Sunt convins că da. Probabil că mătușa ta zâmbește chiar în acest moment. Dar răul este deja făcut, așa că ai putea la fel de bine să mergi cu mine.

Se răsuci pe călcâie și porni pe coridorul care ducea spre bibliotecă, nelăsându-i lui Daphne nici o altă opțiune decât să își ridice poalele rochiei galbene din tafta și să îl urmeze.

Când Rafe deschise ușa bibliotecii și intra înăuntru, ea găfâia ușor, încercând să țină pasul cu el. Nici mâinile nu i se opriseră din tremurat. Ce altceva ar mai putea el să îi spună? Deja își exprimase clar cererile și faptul că nu avea nici cea mai mică intenție să plece de la petrecere.

Rafe se opri în mijlocul camerei, apoi se întoarse și își încrucișă brațele la piept, privind-o încruntat.

– Ei bine? Începu Daphne, încercând să își calmeze bătăile agitate ale inimii.

– Ei bine? repetă el.

Își puse ambele mâini pe spătarul canapelei.

– Ce voiai să îmi spui?

– Ai spus că refuzi să continui acea conversație în salon. Am crezut că poate ai vrea să mergem într-un loc mai retras.

– Nu trebuie să avem *nici o* conversație.

– Eu spun că trebuie.

– Ce altceva mai este de spus?

Daphne își duse mâna la frunte pentru a-și da la o parte un zulf. Săculețul i se legăna la încheietură.

– Destul de multe, de fapt.

Daphne își puse mâna în șold.

– Serios, asta este amuzant. Eu credeam că am spus tot când am găsit-o pe acea târfă blondă în patul tău.

– La naiba, Daphne! Ți-am spus de zeci de ori, nu era...

– Nu era ce? Blondă? Târfă? În patul tău? Care dintre aceste lucruri nu este adevărat?

Rafe scrâșni din dinți.

– Individual, toate sunt adevărate, dar...

– Nu vreau să îți mai aud scuzele.

– Bine. Cel puțin eu nu încerc să mă logodesc cu un plictisitor.

Daphne icni.

– Plictisitor! Cum îndrăznești?

– M-ai auzit. Bărbatul ăla este plictisitor. Un snob plictisitor.

– Nu este plictisitor.

Rafe își țuguie buzele.

– Dar este un snob?

Daphne aruncă o mână în aer.

– Unii oameni din societatea noastră consideră statutul foarte important.

– Iar unii dintre noi îl consideră plictisitor.

Daphne trase adânc aer în piept.

– Nu este nevoie să ne contrazicem. Tu ai blonda ta. Eu am baronul meu.

– Nu este blonda mea. Eu...

Daphne ridică palma.

– Nu. Nu. Te rog să mă scutești. Ai fost destul de clar în legătură cu acest subiect. Ne-am căsătorit doar din pricina unui aranjament în scop de afaceri. Iar anularea va fi un alt aranjament în scop de afaceri. Nu mai este nimic altceva de spus.

Ochii lui Rafe aruncau flăcări albastre ca gheața când pași mai aproape de ea.

– Poate, dar dacă este mai mult?

Daphne miji ochii, privindu-l.

– Ce vrei să spui? Ți-am zis deja că voi merge cu tine duminică noapte.

– Dacă ți-aș spune că mai vreau un lucru de la tine, ca parte din înțelegere?

Daphne îi întoarse spatele și se uită, fără să vadă nimic însă, la uriașul perete acoperit de cărți din fața ei. De ce complica Rafe lucrurile atât de mult? Daphne știa că trebuia să fi *insistat* ca el să plece. Ar fi trebuit să își pledeze cauza în fața lui Julian. Ar fi trebuit să îl forțeze pe Rafe să plece.

– Ce altceva? Ce mai e, Rafe? Ce altceva mai vrei?

Urmă o pauză. O pauză în care Daphne își putu auzi și simți bătăile propriiei inimi. Un firicel de sudoare i se prelinse între sâni.

Glasul lui Rafe fu jos și clar:

– Un sărut.

Capitolul 11

Ochii lui nu îi părăsiră nici o clipă pe ai ei. Rafe trase adânc aer în piept. Nu știa prea bine de ce spusese acest lucru, nu era întrutotul convins că ea nu avea să îl palmuiască pentru ceea ce sugerase și se aștepta ca Daphne să refuze și să plece din încăpere.

Era ceva legat de maniera nepăsătoare în care îl respinsese. De felul în care vorbise cu filfizonul acela de Fitzwell, de parcă i-ar fi păsarat de el. Un titlu conta atât de mult pentru ea? Rafe încercase să îi explice situația cu blonda de mai multe ori decât voia să își amintească. Daphne refuzase să creadă orice explicație, iar în cele din urmă nu avusese rost. Ea nu era pentru el. Nu fusese pentru el în urmă cu un an și nu era pentru el nici acum. Social, era atât de mult deasupra lui, încât nici nu o putea vedea. Dar chiar de-ar fi făcut parte din aceeași clasă socială, ea era tânără, pură și interesată să aibă un venit frumușel, copii și o casă în Mayfair. Asta nu i se potrivea lui Rafe. El nu se putea întoarce în fiecare noapte acasă de la un club inutil pentru domni. Nici măcar nu putea sta în Londra mai mult de o săptămână sau două, darămite în Anglia. Daphne nu putea duce o viață în care ar fi constant în mișcare, urmându-l pretutindeni, din misiune în misiune. Era posibil ca lui să i se ordone să stea acasă momentan, din pricina rănilor, ceea ce îl înnebunea încet, dar se vindecase și în curând avea să fie complet refăcut și să plece. Așa era el. Misiunea care urma să înceapă duminică noapte avea să fie prima după ce fusese rănit. Daphne Swift, dulcea, frumoasa și inocenta Daphne Swift, nu își avea locul acolo, lângă el. După ce își încheia partea ei de misiune, trebuia să se întoarcă unde îi era locul, în siguranță în această casă, cu mama ei, cu mătușa, cu fișul și cu verișoara ei amuzantă. Nu pe o corabie în drum spre Franța, pentru a da de urma unor criminali. Acolo mergea Rafe.

Atunci, de ce fusese atât de gelos – da, gelos, la naiba! – când o văzuse plimbându-se cu Fitzplictis în salon? Și de ce îi ceruse Rafe un sărut? La naiba! Nu știa de ce.

– Un sărut? șopti ea oarecum neliniștită.

— Da.

Inima îi bubuia în piept.

— De ce ai vrea un sărut de la mine?

— Ca să îmi amintească de tine.

Daphne se întoarse încet și, în timp ce Rafe se aștepta să vadă lacrimi sau furie licărindu-i în ochi, văzu, în schimb, o privire ce putea fi descrisă doar ca... hotărâtă.

— Și dacă te sărut, ce îmi vei da în schimb? Vei pleca?

— Da.

Daphne ridică o sprânceană la auzul acelei vești.

— Bine. Merse lângă el, încă având brațele încrucișate la piept. Haide să terminăm odată cu asta. Se opri la câțiva centimetri înaintea lui, țuguie buzele și închise strâns ochii.

Rafe chicoti. Merse cu spatele spre canapea și se așeză, îndepărtându-și picioarele și întinzând brațele pe spătar.

Daphne deschise ochii cenușii și se încruntă la el.

— Ce faci? Avea gura deschisă și ochii mari.

— Nu am de gând să fac lucrurile mai ușoare pentru tine.

Daphne se încruntă, încă ținând strâns brațele încrucișate la piept.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că trebuie să mă săruți. Un sărut adevărat. Unul memorabil.

Privirea pe care i-o aruncă Daphne ar fi putut topi o armură.

Daphne înghiți în sec și pași încordată, mai întâi îndepărtându-se de ușă, apoi spre locul unde stătuse mai înainte. Își scoase mânușile și le îndesă în săculeț. Începu să tragă de degetul mijlociu, își frecă unghia, apoi se opri ca să și-o roadă puțin.

Rafe juca un joc, iar ea nu înțelegea regulile. Închise ochii, amintindu-și ultima dată când încercase să îl sărute. Încercase și eșuase. Rafe nu își amintea asta? Sau pentru el fusese un alt episod întâmplător cu o femeie care fusese exilată în negura memoriei lui? O, Dumnezeuule! Cea mai rea parte părea să fie că era *mai bine* că Rafe nu își amintea. Mai bine pentru ea, cel puțin. Astfel era scutită de umilința ca el să-i aducă aminte că o respinsese.

Iar dacă Rafe mai încerca o dată să o mintă în legătură cu târfa aia blondă, Daphne nu avea să răspundă pentru faptele ei!

Presupuse că nu conta cu adevărat dacă îl săruta sau nu. Atâta timp cât nimeni nu afla și atâta timp cât ea primea ceea ce își dorea. În acel moment, ceea ce își dorea era ca Rafe să plece de la petrecere și să nu se mai întoarcă până când nu era oficial logodită și fericită.

Deschise din nou ochii și îi întâlni privirea. Rafe arăta aproape ca un copil în lumina blândă a lumânării. Era mai chipeș decât îl văzuse vreodată și nu se putea minți singură că nu era tentant să...

„Sărută-l! Sărută-l! Sărută-l?” Daphne trase adânc aer în piept. Își dorea să plece. Își dorea să rămână. Își dorea să... îl sărute.

Lăsa aerul să-i umple plămânii, dar mintea i-o luă cu doi pași înainte. Avea să îl sărute.

Capitolul 12

Un sărut memorabil. Daphne își îndreaptă umerii. Prea bine. Putea să facă asta. Bărbatul stătea pe jumătate întins pe canapea, cu un braț aruncat nonșalant pe spătar, cu genunchii depărtați și cu tălpile pe covorul din fața lui. O privea cu un amestec de amuzament și precauție. Arăta de parcă se aștepta, într-un fel, ca Daphne să o ia la fugă în orice moment. Oare ce pune la cale de îi ceruse să îl sărute?

În cele din urmă, avu o revelație. Rafe nu voia ca ea să îl sărute. Voia doar să o provoace și să o facă să bată în retragere. Dar avea să fie foarte surprins. Ea nu intenționa să dea înapoi, oricât de jignitoare era această provocare.

Și mai exista o altă parte din ea, o parte care era străbătută de un fior chiar în acel moment. În ultimul an își închipuise că îl sărută în o sută de moduri diferite pe acest bărbat. Stătuse în patul ei, înfierbântată de acest gând. Iar acum... acum, i se oferia ocazia. Nu schimba cu nimic faptul că el nu dădea doi bani

pe ea și că urmau să obțină o anulare a căsătoriei, dar o tenta grozav să își îndeplinească măcar unul dintre vechile ei visuri.

– Ești speriată? o tachină el.

– Niciodată.

Daphne ridică bărbia.

– Credeam că ești prea perfectă și pură ca să faci ceva măcar pe jumătate la fel de scandalos cum ar fi să săruti un bărbat în timpul petrecerii de logodnă cu altul.

– De aceea mă pui la încercare?

Rafe ridică un umăr.

– Poate. Într-o oarecare măsură.

Daphne își strânse mâna în pumn, fiind tentată să îl lovească în fața aia chipeșă.

– Cineva atât de pur și de inocent s-ar fi fâțâit de colo-colo, dându-se drept musul tău timp de două săptămâni?

– Ah, dar chiar tu mi-ai spus că te-ai schimbat. Nu mai ești aceea tânără domnișoară aventuroasă. Sau am înțeles greșit?

Un sărut memorabil?

În regulă, avea să îl facă memorabil.

Închizând pleoapele pe jumătate, Daphne adoptă cea mai senzuală poziție de care era în stare și porni spre el, legănându-și soldurile. Îl privi direct în ochi, hotărâtă ca el să nu observe vreo ezitare. Bărbatul făcuse o greșeală amarnică, întrebând-o dacă era speriată. Ea era o Swift. Cei din familia Swift nu dădeau înapoi din fața provocărilor. Rămâneau neclintiți pe poziții.

Expresia din ochii albaștri ai lui Rafe deveni, într-o fracțiune de secundă, din amuzată surprinsă, pe măsură ce Daphne înainta spre el. Ea nu avea de gând să se aplece sfioasă și să îl sărute în fugă. Nu. Avea de gând să facă acest sărut *memorabil*. Faptul că nu fusese niciodată sărutată și nici nu sărutase pe cineva înainte nu prea avea importanță. De-a lungul anilor, auzise destul din frânturile de conversații între doamnele căsătorite ca să aibă o idee generală, vagă, despre cum ar trebuie să fie. Odată, îl întrepușese întâmplător pe unul dintre valeți în timp ce săruta o slujnică în bucătărie. Daphne nu spusese nimănui despre asta, dar, cu siguranță, fusese o experiență educativă pentru ea. Aveau gurile

deschise! Așa că Daphne nu era complet neavizată. Nu avea cum să fie atât de dificil.

Ajunse la marginea canapelei, apoi se opri. Hmm. Unde ar trebui să stea? Cum aveau să facă asta? Decise să îl șocheze cu adevărat, așezându-se pe o parte lângă el, cu fața spre el și cu picioarele spre dreapta. Își aranjă poalele rochiei în așa fel încât să aibă loc și se apropie sfioasă de el.

Rafe ridică din sprâncene. Apoi Daphne se sprijini pe genunchi și își puse mâinile pe umerii lui. Degetele îi tremurau și se muștră în sinea ei pentru asta. Îl strânse mai tare ca să le împiedice să-i mai tremure. Of, dar fusese o greșeală să îl atingă! Umerii lui erau numai mușchi. Puternici și masivi, și... Mirosul lui atât de aproape o făcu să saliveze. Poate de aceea gurile deschise erau implicate în anumite forme de sărut.

El își încrucișase brațele la piept și o privea oarecum indiferent. Daphne își jură că va șterge acea expresie de pe fața lui chipeșă.

Într-adevăr, nu făcuse lucrurile ușoare pentru ea. Ei bine, nici ea nu avea să le facă ușoare pentru el.

Înălțându-se mai mult pe genunchi, ajunsese să fie mai sus decât el. Rafe ridică privirea pentru a-i întâlni ochii, dar brațele îi rămăseră încrucișate la piept.

Daphne se întinse ușor, închizând ochii în timp ce se apropia de gura lui. Și ce gură avea! Buzele lui erau ferme, cu o formă perfectă. Erau închise, dar încrețite puțin la colțuri. Pe măsură ce se apropie, îi auzi răsuflarea întretăindu-se brusc. Asta era: acel unic moment. Singurul moment în care știa că îl tulburase.

Gura ei șovăi la doi centimetri deasupra buzelor lui.

— Memorabil, spunei?

— Dacă poți să faci față.

La naiba! Glasul îi fusese puternic, sigur, ușor batjocoritor.

— O, mă descurc, șopti ea chiar înainte ca buzele să li se întâlnească.

Buzele lui erau calde și uscate. Dar nu avea gura deschisă. Nu se întâmplă nimic. Nici o pasiune arzătoare. Nici o dorință nebună, așa cum văzuse între valet și servitoare. Se retrase și îl privi nedumerită. Rafe ridică din umeri.

Daphne aproape izbucni în râs. În toate aceste luni își închipuise că este îndrăgostită de el. Crezuse că îl dorește. Dar nu exista pasiune între ei. Deloc. Acest sărut avea să fie memorabil, da. Memorabil pentru că fusese... *neplăcut*.

— Asta este tot ce poți? o tachină el.

Daphne se încruntă. Cum îndrăznește? Evident, bărbatul nu înțelegea că nu existau scânteii între ei. Cum se aștepta ca ea să compenseze acest lucru? Dar partea competitivă a firii ei îi șopti la ureche și o făcu să strâmbe din nas.

— Nu, răspunse ea, doar pentru a-l contrazice.

Putea la fel de bine să îi facă pe plac bietului om și să îi mai dea un sărut trist, doar ca să poată spune că a încercat.

Se întinse din nou spre el și își puse buzele peste ale lui. Le atinse și, de data asta, simți un ușor fior, o scânteie. Daphne făcu ochii mari de surprindere și își puse un braț pe după gâtul lui ca să nu-și piardă echilibrul.

În momentul când o făcu, Rafe întredeschise buzele și inclina capul. Limba lui umedă și fierbinte se avântă în gura ei, iar Daphne scânci. El gemu. Buzele lui nu mai erau calde și uscate. O posedau. Cu un alt geamăt, Rafe îi mută cu ușurință trupul în poala sa, iar Daphne stătea acum pe coapsele lui, cu brațele în jurul gâtului său puternic.

Măinile lui urcară în părul ei și îi scoaseră agrafele care îi susțineau cocul. O mângâie pe ceafă, iar ei i se făcu pielea ca de găină.

Nu exista pasiune? Prostii!

Rafe îi sărută pleoapele, obrații, tâmplele, iar când limba lui fierbinte îi trasă conturul urechii, întreg trupul lui Daphne se înfierbântă. O mână de-a lui se opri pe șoldul ei pentru a o liniști. Atingerea o ardea prin rochie, făcând-o să se topească. Brusc, simți dorința de a-și ridica rochia și de a-i lăsa mâinile să se plimbe pe coapsele ei, în sus, până...

Nu. Se presupunea că acesta era doar un sărut. Dar Daphne nu mai putea gândi limpede când el o atingea astfel.

Gura lui se întoarse pe a ei. Degetele ei se împletiră cu părul scurt de pe ceafa lui. Se agăță de umerii săi musculoși de parcă s-ar fi luptat pentru viața ei. Temându-se că dacă i-ar da drumul

ar cădea sau ar înceta să mai existe. Era ca și cum doar el exista în univers și nimic altceva nu mai conta.

Rafe o mușcă ușor de buză, iar Daphne gemu. Gura lui puse din nou stăpânire pe a ei. Din nou. Valuri fierbinți și năvalnice de dorință îi tulburau întreg corpul, oprindu-se într-un loc dintre picioarele ei, unde Daphne își dorea cu disperare atingerea mâinii lui.

– Rafe, eu...

Dar gândul rămase pe veci nerostit, căci auzi ușa deschizându-se și pe cineva dregându-și vocea.

Capitolul 13

Daphne se smulse din visare. Dumnezeu. Cine era? Se ridică grăbită de pe picioarele lui Rafe și se așază în cealaltă parte canapelei. Se părea că și Rafe auzise ușa. Amândoi își îndreptară privirile vinovate spre ușă și o văzură pe Lucy Hunt stând acolo și ferindu-și politicos ochii.

Rafe se ridică, își dresе glasul și își aranjă pantalonii.

– Noi doar... îmi pare...

– Nu-ți face griji, căpitane Cavendish. Nu am văzut nimic, spuse Lucy. Și chiar dac-aș fi văzut ceva, poți sta liniștit, pentru că nu aș spune despre asta nimănui.

Rafe își îndreptă spatele. Lui Daphne i se păru că umerii i se plecară puțin de ușurare. Oare era mulțumit să știe că persoana care îi prinsese într-o poziție compromițătoare era cineva pe care se putea conta că va păstra secretul? Hmm.

– Mă voi întoarce în salon. O seară bună, Lady Daphne. Rafe făcu o plecăciune înaintea lui Daphne, apoi spre Lucy. Excelență.

Trecu pe lângă Lucy, care avea un zâmbet discret pe buze.

– O seară bună, căpitane.

Ușa se închise în urma lui, iar Lucy își plecă ușor capul într-o parte și ridică o sprânceană, privind-o pe Daphne.

Capul lui Daphne încă se învârtea. Cum era posibil ca un lucru care începuse atât de neinteresant să se transforme în *asta*? Vale-tul acela și servitoarea păruseră destul de atrași unul de celălalt, dar probabil nici măcar ei nu simțiseră *așa* ceva. Daphne era convinsă de acest lucru. Dacă o simțiseră, era imposibil să o fi făcut stând în picioare. În plus, de-abia o putea privi pe Lucy.

Lucy fluieră.

— Bravo!

Daphne își duse mâna la frunte. Ce era în neregulă cu ea? Încă simțea că este mult prea fierbinte. Era posibil să se fi îmbolnăvit de malarie? În Londra? Fusesse la modistă săptămâna trecută. Și la magazinul de țesături. Poate că luase malarie de acolo. Da. Probabil că magazinul de țesături era de vină.

— Bravo pentru ce?

Probabil că nu o auzise bine pe ducesa.

— Am spus bravo. Bărbatul ăsta e superb. Acum, vrei să îmi explici ce a fost *asta*?

Lucy gesticulă spre ușă.

— Ce?

Tragerea de timp funcționase de obicei cu frații ei.

Lucy se apropie de canapea.

— Începi să te repeți, dragă. Acum, povestește-mi totul. Explică-mi, te rog.

— Nu cred că pot.

Daphne făcu o grimasă.

Lucy se așeză pe canapea, lângă Daphne.

— Ba poți. O să îmi spui detaliile, acum. Și dacă tot vorbim despre *asta*, ți-aș sugera să îți aranjezi părul.

Mâna lui Daphne țâșni spre coafură. Agrafele i se desprinseseră din păr.

— Vino, apleacă-te. Te ajut eu, se oferi Lucy.

Daphne încuviință tremurând.

— Mulțumesc, Excelență.

— Nu, să nu aud. Am crezut că am stabilit la nunta lui Julian și Cass că îmi vei spune Lucy.

— Da, Lucy. Trebuie să recunosc, este destul de straniu să am o ducesa pe post de cameristă.

– Trebuie să ne adaptăm la împrejurări, nu-i așa? Acum, înce-tează să mai tragi de timp. Sunt foarte obișnuită cu tactica asta. Vorbești cu femeia care a venit cu ideea să angajeze o însoțitoare imaginară pentru Jane Lowndes. De fapt, îi explicam ideea verișoarei tale, Delilah, mai devreme. Îmi place de fata asta. Îmi amintește de mine când era mică.

Daphne nu se putu abține să nu zâmbească.

– Foarte bine, îți voi explica. Dar promite-mi că nu-i vei spune lui Julian.

Lucy țâțâi.

– Bineînțeles că nu, dar tu îmi vei spune. Ce se întâmplă între tine și căpitanul Cavendish, mai exact?

Daphne oftă.

– Nu știu.

– Nu știi?

– Nu am nici cea mai vagă idee.

– Încă ești căsătorită cu el, nu-i așa?

Daphne gemu. Lucy și Derek fuseseră de față primăvara trecută, când Daphne îi anunțase pe Julian și pe Cass că era căsătorită cu Rafe și că avea nevoie de o anulare. În acel moment, păruse logic să dea vestea fratelui și prietenilor lui în același timp. Daphne era convinsă că Julian avea să îi spună lui Cass, iar Cass lui Lucy și, odată ce Lucy știa, nu mai existau prea multe speranțe ca Jane Lowndes și verișorul lui Lucy, Garrett Upton, să nu afle. Cei șase erau prieteni la cataramă, la urma urmei. Și cu toții erau de încredere, dar acum Daphne își dorea să nu fi fost atât de slo-bodă la gură.

– Da. Daphne se uită în jur. Dar, te rog, vorbește mai încet.

– Nu este nimeni aici, zise Lucy și o împunse cu o agrafă.

– Au! exclamă Daphne și își frecă ușor capul.

Lucy își mușcă buza.

– Îmi pare teribil de rău. Nu am pretins niciodată că aș fi o ca-meristă bună.

– O, Lucy, habar nu am ce faci!

Lucy îi prinse încă o agrafă în păr.

– Ai putea începe prin a-mi explica numai-decât cum ai ajuns să fii singură aici cu căpitanul Cavendish, iar el să te sărute.

— Nu el mă săruta pe mine. Eu îl sărutam pe el.

Lucy pufni.

— Mie mi se părea că el făcea o mare parte din treabă.

— El mi-a cerut să îl sărut.

Lucy își luă degetele din părul lui Daphne.

— Asta este surprinzător.

Daphne se lovi cu palma peste frunte.

— Ce-o să fac?

Lucy se întinse și îi strânse ușor umărul lui Daphne.

— Se întâmplă să stai lângă o persoană foarte pricepută atât în situații dificile, cât și în cele surprinzătoare. Ca să nu mai spunem de cele scandaloase. Nu îți face nici o grijă. Ne vom gândi la ceva. Este chiar simplu, de fapt.

— Cum ar putea să fie atât de simplu?

— Pur și simplu, trebuie doar să te întrebi pe tine însăți ce vrei.

Daphne clipi.

— Ce vreau?

— Da. Ce vrei?

— Eu... Daphne începu să tragă de degetul mijlociu. Nu știu ce vreau.

— Întotdeauna știm ce vrem, draga mea. De obicei, nu vrem să știm că știm ce vrem.

Daphne se încruntă.

— Este foarte derutant.

Lucy îi zâmbi și continuă să îi aranjeze cocul.

— Lasă-mă să îți prezint altfel situația. Îl vrei pe căpitanul Cavendish?

— Vreau să îl sărut pe căpitanul Cavendish. Sau cel puțin voiam în timp ce o făceam. Toată chestia asta m-a năucit.

— Nu te învinovățesc, draga mea. Bărbatul este de-a dreptul delicios. Și ți-aș putea sugera să o angajezi pe doamna Bunbury pe post de însoțitoare dacă intenționezi să te fâțâi pe la petreceri, sărutând bărbați cu care nu ești logodită.

Daphne scutură din cap. Doamna Bunbury era însoțitoarea imaginară a lui Jane, pe care o folosise pentru a-și păcăli mama primăvara trecută, când participase la nunta lui Cass cu Julian.

– Nu am nici cea mai mică intenție să o angajez pe doamna Bunbury. Nu am nevoie de ea. Nu e ca și cum aș putea să mă căsătoresc cu Rafe. Este complet nepotrivit și...

– Am impresia că uiți că ești deja căsătorită cu el, draga mea. Daphne oftă.

– Da, dar nu suntem *căsătoriți*-căsătoriți. Nu chiar. Și Julian deja a fost de acord să mă ajute cu anularea de îndată ce...

– De îndată ce ce, draga mea?

Daphne își sprijini capul pe spătarul canapelei și respiră adânc.

– Sunt atât de confuză.

Lucy prinse încă o agrafă în părul ei.

– Știu totul despre săruturi derutante. Derek s-a cocoșat odată într-un pom, a urcat la fereastra mea și m-a sărutat. Habar nu aveam ce să fac.

Daphne își puse mâna pe obrazul încă ușor fierbinte.

– Poftim? Asta pare mult mai complicat decât micul meu sărut din bibliotecă din seara asta.

– Nu a fost mic, draga mea. Și aș putea chiar să subliniez că ai sărutat un bărbat la presupusa ta petrecere de logodnă. Dar ratezi esențialul. Cum rămâne cu lordul Fitzwell? Îl vrei pe el?

Daphne se gândi la asta pentru o clipă.

– Nu pot spune că mi-am închipuit că îl sărut. Dar vreau să mă ceară în căsătorie. Cel puțin, așa cred.

Lucy termină de aranjat părul lui Daphne și o privi cu atenție.

– Ești sigură?

– Da.

– Absolut sigură?

– Da.

– Bine, atunci. Problemă rezolvată! Ai grijă să nu mai ajungi din nou singură cu căpitanul Cavendish și nu îl mai săruta. Cu siguranță, lordul Fitzwell te va cere de soție. Nu s-a întâmplat încă, așa că nu ai făcut nimic rău. Gândește-te la acest moment ca fiind ultimul de femeie nelogodită, liberă. Și părul îți stă din nou bine, cât de cât.

Pentru prima dată de când Lucy intrase în încăpere, Daphne zâmbi.

– Da. Da. Exact asta voi face. Nu a însemnat nimic. A fost un sărut absolut inofensiv, de fapt. Mulțumesc, Lucy. Mulțumesc!

– A fost plăcerea mea, dragă.

Daphne își atinse buza de jos.

– Cred că mi-a cerut în glumă să îl sărut. Iar gluma a mers prea departe, atâta tot. Nu credea că am curaj să îl sărut.

– Cred că te cunoaște destul de bine, încât să știe că ai foarte mult curaj, Daphne! În orice caz, mintea se limpezește când omul gândește lucrurile rațional.

– Da. Sunt de acord. Vestea bună este că, acum că l-am sărutat, a fost de acord să plece.

– Serios?

Lucy ridică o sprânceană.

Daphne încuviință din cap.

– Da.

– Bine, atunci. S-a rezolvat totul.

Lucy o bătu ușor pe mână pe Daphne.

Se rezolvase până când Daphne avea să rămână singură cu el pe *Iubire adevărată* pentru o săptămână. Dar nu asta era ideea acum, iar ea nu urma să îi povestească ducesei de Claringdon despre misiunea ei scandalosă. Toate astea puteau fi rezolvate mai târziu. Pentru moment, Daphne își dorea cu disperare ca Rafe să plece, pentru ca ea să poată face progrese cu logodna. Era adevărat că, de obicei, nu era genul de om care să își facă planuri sau să urmeze reguli, dar în acest moment avea un plan, pentru Dumnezeu, iar bărbatul acesta o încurca. Sarcina unu – scapă de soțul pisălog. Sarcina doi – asigură logodna cu burlacul chipeș, nobil și eligibil. Sarcina trei – ajută la pedepsirea bărbaților care l-au ucis pe Donald. Sarcina patru – obține anularea. Sarcina cinci – întoarce-te în Mayfair, căsătorește-te cu burlacul eligibil și trăiește o viață lungă și fericită alături de un fiu cu ochi albaștri și de o fiică blondă. Care aveau să fie, nădăjduia ea, amândoi mai înalți decât biata lor mamă.

– Mulțumesc, Lucy, pentru ajutor... și discreție. Apreciez foarte mult.

Lucy se ridică.

—Nu-ți face griji, draga mea. Privi în jur. Am venit aici ca să iau o carte pentru Jane. A spus că a lăsat-o pe birou. Se duse într-acolo și luă un volum. Ah, iat-o! *Lunga istorie a Greciei antice*. Asta este Jane. Mereu citește ceva care, cu siguranță, ne-ar adormi imediat pe toți.

Daphne zâmbi.

—Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare că tu ai fost cea care m-a găsit, și nu Jane.

—Nu fi atât de sigură în privința asta. Înainte ca Jane și Garrett să se căsătorească, s-au dedat prin biblioteci la anumite activități care te-ar face să roșești.

Și cu această declarație uimitoare, Lucy se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea.

Daphne numără până la zece, se ridică, își netezi rochia, își verifică agrafele din păr, apoi își îndreptă umerii și porni spre ușă. Cu siguranță, întorcându-se la petrecere mult după reparația lui Rafe avea să facă uitate orice suspiciuni legate de faptul că plecașeră împreună.

Spera asta.

Ușa se închise în urma lui Daphne, iar Delilah sări din spatele canapelei, sprijinindu-și bărbia de spătar.

—O, asta a fost *très intéressant*, rosti ea în încăperea pustie. Foarte interesant, într-adevăr.

Capitolul 14

În dimineața următoare, camerista lui Daphne nici nu termină bine să îi prindă părul într-un coc lejer când Delilah intră tacticoasă în încăpere. Daphne alesese o rochie de culoarea lavandei, cu funde albe pe corset și cu dantelă argintie aplicată în partea de jos. Delilah purta o frumoasă rochie verde pal, cu o fundă de culoarea smaraldului în vârful capului. Fata legăna un platou

cu briose în mâna gingașă și avea un zâmbet imposibil de înfrânat pe buze.

— *Bonjour*, verișoară Daphne!

— Bună dimineața, Dee. Se pare că ai fost deja jos.

— Într-adevăr, am fost. Mâncarea de la micul dejun este impresionantă. Deși, trebuie să recunosc, am avut ceva bătaie de cap cu doamna Upton ca să pot lua aceste briose. Erau ultimele pe un platou. Iar eu *j'adore* briosele.

Daphne se întoarse în scaun spre verișoara sa.

— Ai câștigat o luptă cu Jane pentru briose?

— Am strâmbat puțin din nas și mi-am făcut buza de sus să tremure. Am impresia că a crezut că o să plâng. Nimănui nu îi place să vadă o fetiță plângând.

Daphne scutură din cap, dar nu își putu reține zâmbetul.

— Ești o ticăloasă de neînvins, *mademoiselle* Montbank.

Încă legănând farfuria, Delilah făcu o reverență.

— Mulțumesc. Îl consider un mare compliment. Totuși, există ceva mult mai interesant la parter decât briosele, adăugă Delilah.

Daphne făcu ochii mari.

— Ce anume?

— *Capitaine* Cavendish.

Peria pe care o ținea Daphne în mână căzu cu zgomot pe covor.

— Căpitanul Cavendish este încă aici?

— Da, veni răspunsul rapid al fetei, vârând o bucățică de brișă în gură. Nu este interesant?

Daphne îi spuse cameristei să plece, se aplecă grăbită și luă peria de jos. În comportamentul verișoarei ei era ceva care îi sugera că Delilah știa mai mult decât lăsa să se vadă. O scrută cu atenție.

— Delilah Montbank, ce știi?

Fata puse farfuria cu prăjituri pe masa de scris din apropiere și făcu o piruetă perfectă în fața oglinzii.

— Nu multe. Doar că minunatul *capitaine* Cavendish te-a sărutat seara trecută în bibliotecă și apoi a intrat Excelența Sa...

Lui Daphne i se tăie răsufarea.

— Te ascundeai în bibliotecă, împielită mică?

Delilah oftă.

– Mă ascundeam și îmi doream din tot sufletul să fiu în locul tău.

Daphne rămase cu gura căscată.

– Delilah, nu pot să cred că ai spus asta!

Delilah căzu în genunchi în fața taburetului pe care stătea Daphne.

– O, spune-mi, verișoară Daphne, spune-mi. Cum a fost? Ți s-au transformat picioarele în gelatină? Inima ți-a luat-o la galop? Își duse dosul palmei la frunte. Aproape ai leșinat?

Daphne făcu eforturi să nu zâmbească.

– Nu mi s-a întâmplat absolut nimic din toate astea. Ești chiar ridicolă.

Dar Delilah avea dreptate. În legăturile cu picioarele de gelatină și cu inima care o luase la galop. Și se poate să fi existat și momente în care crezuse că avea să leșine.

Delilah se încruntă.

– Ei bine, asta este *trés* dezamăgitor.

– Spune-mi, micul meu drăcușor, ce vrei ca să păstrezi acest secret? Nu pot permite să afle cineva despre asta.

Zâmbetul viclean reveni pe buzele lui Delilah.

– Nu îți face griji, verișoară Daphne. Nu am nici o intenție să spun cuiva. Bine, mătușa Willie bănuiește ceva, dar...

– Nu trebuie să-i spui mătușii Willie!

– Mătușa Willie este foarte inteligentă. Poate că nu croșetează ea fișuri frumoase, dar, cu siguranță, știe mai multe decât lasă să se vadă. Delilah sări în picioare și începu să se plimbe prin fața ferestrelor. Acum, mă gândesc că ai putea să îmi dai ceva din banii tăi de buzunar pentru luna viitoare.

– S-a făcut.

– Și mă vei lăsa să îți îmbrac cele mai frumoase rochii de bal cel puțin o dată pe lună anul viitor.

– S-a făcut.

– Și mă vei lăsa să vin cu tine duminică seară.

Daphne icni din nou.

– De unde știi despre asta?

– Știu multe lucruri.

– Ești o mică ticăloasă, care trage cu urechea, și, dacă nu te-aș iubi atât de mult, te-aș bate.

– Am dubii că bătaia ar funcționa, verișoară Daphne. Sunt mult prea încăpățânată.

– Ai dreptate.

Chipul lui Delilah se luminează.

– Deci, mă vei lua cu tine duminică?

Daphne trânti peria de păr pe măsuta de toaletă.

– Nici vorbă. Nu poți veni cu mine duminică. Este mult prea periculos. Și nu trebuie să spui nimănui despre asta, mă auzi?

Delilah ridică din umeri.

– Prea bine. Mă voi mulțumi cu banii și cu rochiile de bal.

– Foarte amabil din partea ta. Acum, spune-mi, căpitanul Cavendish a zis când are de gând să plece?

Cu siguranță, chiar dacă rămăsese la micul dejun, urma să plece.

– Nu. De fapt, sunt sigură că l-am auzit spunându-i lui Julian că ar fi dispus să joace o partidă de pichet la el în birou mai târziu.

– Nu vorbești serios!

– Ba da. Se pare că nu are nici cea mai mică intenție să plece astăzi.

Daphne își puse mâinile în șolduri.

– Mai vedem noi.

Delilah luă farfuria cu briose și se îndreaptă spre ușă.

– Ei bine, vino jos să vorbești cu el.

– Chiar intenționez să fac asta.

– Și nu îți face griji, verișoară Daphne, zise Delilah în timp ce ieșea dansând pe ușă. Nu îi voi spune mătușii că ești căsătorită cu el.

Capitolul 15

Daphne coborî grăbită scările și ajunse în holul de la intrare asemenea unei iepe fugărite de un ogar. În locul ogarului,

pe urmele ei era Delilah. Fata se dusesese în bucătărie să mai ia niște briose, apoi se întorsese să își caute verișoara. După alte negocieri, care presupuneau ca Daphne să îi ofere lui Delilah o parte și mai mare din banii ei de buzunar și unul dintre evantaiele ei preferate din mătase, fetița fusese de acord să își țină gura cu privire la tot ce știa.

– Mă întreb dacă încă mai sunt în salonul pentru micul dejun.

Daphne aruncă o privire pe coridorul care ducea în camera unde se servea micul dejun.

– Există o singură cale să aflăm. Delilah o înghionti în umăr.

Daphne își îndreptă spatele și ridică bărbia. Verișoara ei avea dreptate. Dacă Rafe mai stătea încă la pândă prin casă, ea putea la fel de bine să îl înfrunte și să termine odată cu treaba asta.

– Urmează-mă.

Privirea evident încântată a lui Delilah fu urmată de aplauze.

– Încetează, faci tărahoi!

Delilah oftă.

– Asta este una dintre specialitățile mele, verișoară Daphne.

Daphne scutură din cap și îi făcu semn fetei să rămână în spațele ei. Împreună o luară pe coridor și intrară în salonul pentru micul dejun. Toți bărbații prezenți se ridicară de îndată ce ele își făcură apariția. Daphne le scrută chipurile. Rafe era acolo. Se înfruntă la el.

– Bună dimineața, Lady Daphne, spuse lordul Fitzwell, făcând o plecăciune.

Purta o haină verde smarald, cu o croială elegantă, pantaloni maro și cizme lungi. Foarte spilcuit.

Daphne îi răspunse radioasă:

– Bună dimineața, milord.

Bărbatul se așează la loc pe scaun și își îndreptă din nou atenția asupra ziarului său. Daphne se întoarse spre mama ei, ignorându-l intenționat pe Rafe pentru moment. El continua să stea în picioare.

– Bună dimineața, draga mea, spuse mama.

– Bună dimineața, mătușă, ciripi Delilah.

— Delilah, te-am văzut deja în dimineața asta. Unde ai pus farfuria aia cu briose cu care ai plecat? Sper că nu sunt sub patul tău, ca ultima dată. O să ne pricopsim cu alt șoarece.

Jane Upton își ridică privirea din cartea pe care o citea, evident interesată de soarta brișelor.

— O, nu, mătușă, spuse Delilah. De data asta, le-am lăsat în camera verișoarei Daphne. N-ai să vezi niciodată un șoarece în camera ei.

— Lady Daphne nu l-ar tolera, spuse Rafe.

— Poftim?

Daphne întoarse brusc capul în direcția lui.

— Nimic.

Rafe îi aruncă un zâmbet încordat.

Daphne se încruntă la el. De ce trebuia să arate întotdeauna atât de bine? Purta o haină gri-închis, o vestă argintie și pantaloni negri, strâmți, cu cizme înalte. Bărbatul știa cum să umple o pereche de pantaloni, reflectă Daphne atunci când Rafe se întoarse, iar ea îi văzu fundul. Își îndreptă privirea spre lordul Fitzwell, care aproape că își îngropase fața în ziar. Cum arăta fundul lui? Nu i-l observase până acum.

— Vino, ia loc, spuse mama, trăgându-i un scaun lângă lordul Fitzwell. Mama se adresează apoi tuturor din încăpere: Mă gândeam că ne-am putea odihni puțin după micul dejun și apoi să ne întâlnim în salon să jucăm mimă înainte de prânz.

— O, minunat, mimă! rosti trăgănat din capătul opus al mesei Sir Roderick Montague, din spatele ziarului său.

Împături un colț al paginii și își dădu ochii peste cap, privind-o pe Daphne. Ea îi aruncă o privire amenințătoare.

— Mie îmi place mima, spuse lordul Fitzwell, punând jos ziarul. Dumitale nu, Lady Daphne?

Dar Daphne îl privea fix pe Rafe, care încă avea pe față acel rânjet uitat de Dumnezeu. Daphne își dresă glasul și îi răspunse lordului:

— Mi-ar plăcea foarte mult să discut despre mimă cu dumneata, milord. Dar, mai întâi, mă întrebam dacă aș putea vorbi puțin cu tine, căpitane. Își fixă privirea pe Rafe.

Rafe ridică din sprâncene, dar flutură o mână înainte, parcă permițându-i lui Daphne să-i arate calea.

– Te rog.

Câțiva dintre meseni își ridicară privirile și-i urmăriră plecând împreună. Delilah dădu să îi însoțească.

– Tu nu, Delilah, spuse Daphne, arătându-i lui Delilah scaunul ei.

Fata strâmbă din nas și se îmbufnă, dar se întoarse la masă, de unde luă o altă brișă de pe un nou platou care tocmai fusese adus din bucătărie.

Ținând capul sus, Daphne ieși parcă mărșăluind din încăpere, pornind pe coridorul scurt și intrând în salon. Rafe o urmă.

De îndată ce ușa se închise în urma lor, Daphne se întoarse spre el cu brațele încrucișate la piept.

– Te rog, spune-mi că ai de gând să pleci imediat după micul dejun.

– Nu, spuse el, pur și simplu.

Daphne se înfierbântă și se forță să numere până la trei.

– Ce vrei să spui?

Rafe își vârî indiferent o mână în buzunar.

– Vreau să spun că nu am nici o intenție să plec după micul dejun sau în oricare alt moment al zilei.

Să numere până la trei nu fu suficient. Îi venea să înjure ca un birjar. Rosti cuvintele printre dinții încleștați:

– Cum rămâne cu înțelegerea noastră?

– Te referi la înțelegerea în care mi-ai promis să îmi dai un sărut memorabil?

Daphne se înfierbântă și mai mult.

– Da.

– Îndrăznesc să spun că acea ocazie extraordinară, care, trebuie să admit că promitea să fie un sărut memorabil, a fost, din nefericire, întreruptă.

Daphne își încleștă pumnii.

– Asta nu a fost vina mea! izbucni ea, deși oarecum mai liniștită auzind că el recunoscuse că fusese un sărut memorabil.

– Nu am spus că a fost vina ta. Este pur și simplu un fapt.

– Ești nebun? Ai de gând să folosești *asta* drept scuză ca să refuzi să pleci?

– Nu este o scuză. Am plecat. Noaptea trecută. M-am întors. De asemenea, am decis că înțelegerea era prostescă. Trebuie să fiu cu ochii pe tine.

– Să fi cu ochii pe mine? Daphne abia se abținu să nu bată din picior. Într-o casă unde locuiesc mama, fratele și cumnata mea? Serios?

– Cu toții par să îl placă pe Fitzhorton ăsta. Nu am încredere în el.

– Și tu ești cel care trebuie să îl judece? Nu familia mea?

Daphne își puse mâna pe frunte. O durere de cap i se forma rapid în spatele ochilor. O lua razna. Simțea asta. Era imposibil să stea aici, să poarte această conversație care o înfură la culme. Sfida orice logică.

– Am fost instruit, Daphne. Știu multe despre natura umană. Fratele tău este perspicace, fără îndoială, dar el a fost instruit pentru război, nu ca să observe detaliile comportamentului uman. Spionajul este un domeniu diferit.

– Aroganța ta mă uimește. Nu îmi pot închipui cum de crezi că ești cea mai potrivită persoană să judece pe cineva căruia eu ar trebui să-i țin companie.

– Simt că este o obligație față de familia ta. Rafe făcu o pauză, apoi adăugă: Și față de tine.

Inima lui Daphne tresări. Oare asta însemna ea pentru el? O obligație?

– Așadar, refuzi să pleci? se forță să întrebe.

– Așa este.

Daphne își încheștă dinții și trecu nervoasă pe lângă el.

– Bine. Dar nu-mi sta în cale.

Capitolul 16

Rafe luă un pahar cu coniac de la Swifdon, care tocmai îi oferise unul și lui Claringdon. Cei trei bărbați erau în biroul lui Swifdon. Rafe îl rugase să bea ceva împreună. Swifdon și Claringdon

erau amândoi la curent cu secretele Ministerului de Război, fiind ofițeri militari cu rang înalt, dar și membri ai Camerei Lorzilor.

– Mulțumirile mele. Aveam nevoie.

Rafe ridică paharul și dădu pe gât jumătate din conținutul lui.

– Mi s-a părut mie că da. Arăți cam rău. O petrecere privată nu e tocmai locul tău preferat de întâlnire, nu-i așa, Cavendish?

Swifdon luă loc în spatele biroului din lemn de cireș și gesticulă spre cei doi bărbați, invitându-i să se așeze pe cele două fotolii din piele neagră aflate în fața lui.

– Aveți dreptate, răspunse Rafe.

– Chiar mă întrebam de ce ai rămas peste weekend, adăugă Claringdon. Nu îți place chiar *atât* de mult băutura gratuită.

– Lady Daphne nu ar fi de acord cu tine, răspunse Rafe.

Ridică ochii și îi văzu pe Swifdon și pe Claringdon făcând un schimb de priviri.

– Părerea surorii mele contează atât de mult pentru tine? vru Swifdon să știe.

Rafe scutură din cap.

– Nu este evident că nu mă vrea aici?

– Asta este de la sine înțeles. Swifdon râse. Mi-ai spus că era furioasă pe tine, dar până să o văd în dimineața asta la micul dejun, nu mi-am dat seama cât de serios vorbeai.

– Totuși, simți că este necesar să rămâi? întrebă Claringdon.

Rafe luă încă o gură de coniac.

– Nu vreau ca Lady Daphne să se răzgândească în privința misiunii, dar mai este și altceva.

Cei doi bărbați schimbă rapid o privire.

– Da? îl îndemnă Swifdon să continue.

– Nu îmi place prea mult de Fitzwell ăsta.

– Nici eu nu pot spune că îl cunosc foarte bine, spuse Claringdon.

Swifdon se lăsă pe spate în scaun și oftă prelung.

– De obicei, Daphne este impulsivă și nonconformistă, dar în acest caz a întocmit o listă. O listă lungă de gentlemen eligibili. Le-a dat note și a alcătuit un top. Se pare că Fitzwell a avut cel mai mare scor.

Rafe aproape scuipă băutura.

— I-a notat? Chiar le-a dat *note*? Rămase cu gura căscată. Nu pot să cred!

— Nu este tocmai romantic, dar, trebuie să recunoști, este o metodă eficientă, spuse Swifdon, râzând din nou.

— Pare una mult mai bună decât cum am pornit eu în căutarea unei soții, adăugă Claringdon.

Rafe se ridică și puse paharul pe biroul din fața lui.

— Dumnezeuule mare! Dacă Fitzwell a primit cele mai mari note, mă cutremur la gândul alor mele.

Julian își dresе glasul:

— Nu pot spune că am văzut lista cu ochii mei, dar nu cred că erai pe ea, Cavendish.

Rafe își dădu ochii peste cap.

— Desigur că nu.

— Ce s-a întâmplat, Cavendish? Nu crezi că te poți măsura cu lordul Fitz? răsе Claringdon.

— Dacă sistemul de notare este bazat pe titluri nobiliare, atunci evident că nu. Rafe luă băutura de pe birou și o termină dintr-o înghițitură elegantă. Doar nu crezi că este cel mai potrivit pentru sora ta!

Swifdon ridică din umeri.

— Nu în mod special. Dar am învățat pe calea cea grea că, dacă încerci să o faci pe Daphne să se răzgândească odată ce și-a pus ceva în cap, este o luptă pierdută din start. Cass pare să creadă că este potrivit. La fel și mama.

Rafe se ridică și merse la bufet să își mai toarne coniac.

— Eligibil și potrivit sunt două lucruri diferite.

— Ai grijă, Cavendish, eu cred că ești puțin gelos. Oi fi tu actualul mire, dar am impresia că amândoi v-ați înțeles că vreți să obțineți cât mai curând anularea, spuse Claringdon și luă o gură de coniac.

— După misiune, preciză Rafe, scoțând dopul carafei de coniac.

— Desigur, răspunse Claringdon, privindu-l curios.

Rafe trebuia să schimbe subiectul. Își îndreptă atenția asupra lui Swifdon.

— Cât despre misiune, intenționez să vin s-o iau pe Daphne mâine-seară, după cină. Ar trebui să fie pregătită și costumată.

– Adică îmbrăcată ca un mus? spuse Swifdon.

Rafe turnă coniac în pahar.

– Da.

– Încă nu-mi vine să cred că Donald a fost de acord cu asta. Julian își puse paharul pe birou.

– Fratele tău s-a schimbat mult după moartea tatălui vostru, explică Rafe. Era puțin mai lipsit de griji și mai îndrăzneț față de cum îl cunoscusem eu înainte.

Swifdon încuviință din cap, se întoarse în scaun și se uită pe fereastră.

– Dumnezeu! Mama m-ar jumuli de viu dacă ar ști că mi-am dat acordul ca Daphne să se întoarcă acolo.

Claringdon își dresе glasul:

– Cu riscul de a vă jigni pe amândoi, *de ce* permiți asta?

Un zâmbet palid apăru pe buzele lui Swifdon.

– După cum am spus, odată ce Daphne și-a pus ceva în cap, nu o poți împiedica. Dacă m-aș opune, s-ar strecura afară pe fereastră când nu aș fi atent. Aș prefera să plece cu binecuvântarea mea.

Claringdon încuviință din cap.

– Înțeleg.

– Cu riscul de a te jigni pe tine, Cavendish, trebuie să recunosc, sunt surprins că Wellington îți permite să pleci în misiunea asta. Nu ești tocmai imparțial în acest caz, remarcă Swifdon.

– Deja m-am infiltrat în rândul lor. Mă cunosc. Bărbații care m-au ținut captiv în Franța nu m-au văzut niciodată și nu mă știu ca fiind căpitanul corabiei. Nu este nimeni mai potrivit pentru misiunea asta.

– Care este planul tău? întrebă Claringdon.

– Rușii mă știu drept contrabandist cu jumătate de normă. Cineva care dă bunuri în schimbul unor secrete în numele Coroanei. Ei cred că sunt un informator al Ministerului de Război, explică Rafe.

– Și vei da bunuri în schimbul scrisorilor?

– Da. Scrisorile ar trebui să ne ofere informații care să ne ajute să-i localizăm pe spionii francezi. De îndată ce pun mâna pe ele, intenționez să plec în Franța și să îi găsesc pe ticăloșii ăia.

– Îți doresc mult noroc, Cavendish, spuse Claringdon.

Rafe afișă un zâmbet fals.

– Nu am nevoie de noroc. Am nevoie doar de scrisorile alea.

– Între timp, ai grijă, răspunse Claringdon. De tine și de Lady Daphne.

Swifdon făcu un semn din cap spre Rafe, dar i se adresă lui Claringdon:

– Am încredere în Cavendish, i-aș încredința viața mea și pe a surorii mele.

– Nu te voi dezamăgi, milord, răspunse Rafe.

I se puse un nod în gât. Swifdon încă avea încredere în el după tot ce se întâmplase.

– Ai grijă să nu o faci, spuse Swifdon. Cât despre Daphne, va merge în această misiune, apoi se va căsători cu Lord Fitzwell asta, fie că îmi place sau nu.

Rafe dădu pe gât restul coniacului și bombăni.

Capitolul 17

Salonul era aglomerat. Aparent, nimeni nu voia să rateze jocul de mimă. Ei bine, nimeni cu excepția mătușii Willie, care trăgea un pui de somn. Ceilalți erau prezenți. Lucy și Derek, Cass și Julian, Jane și Garrett, Sir Roderick, Delilah, Lord Berkeley, Lord Fitzwell și... Rafe.

Daphne traversă încăperea și îl salută pe Lord Berkeley, care era un prieten din nord de-al lui Garrett Upton. Când venea în oraș, era întotdeauna un oaspete amuzant la orice petrecere. Daphne îl simpatiza foarte mult.

– Bună ziua, Lord Berkeley, spuse ea, zâmbindu-i larg.

Bărbatul se ridică și făcu o plecăciune.

– Lady Daphne, ce plăcere!

– M-am bucurat foarte mult că ai putut să fi alături de noi la această petrecere, spuse Daphne.

– Nu stau mult. Plec spre Northumbria luni.

– Nu rămâi pe timpul sezonului, milord?

Lord Berkeley se cutremură.

– Sezonul nu este genul meu preferat de distracție, mă tem. În ciuda eforturilor mele de a participa la evenimente și de a fi fermecător, am descoperit că vânătoria de soții nu a fost niciodată cea mai de succes îndeletnicire a mea.

Daphne îi zâmbi.

– Sunt convinsă că orice tânără ar fi onorată să o curtezi, milord.

Își stoarse mintea. Trebuia să cunoască o domnișoară potrivită pentru lordul Berkeley. Bărbatul era o partidă bună. Dacă nu ar fi locuit atât de departe de Londra, ar fi obținut un scor mai mare pe lista lui Daphne.

– Da, bine, te rog să le spui asta tinerelor domnișoare, zise Berkeley râzând. Altfel, mă tem că sunt un burlac convins.

Daphne râse la rîndul ei.

– Voi pune o vorbă bună pentru dumneata, milord.

Daphne îl părăsi pe lordul Berkeley și scrută salonul. Aproape toate locurile erau ocupate. Din fericire, era unul liber lângă lordul Fitzwell, iar ea se grăbi să îl ocupe.

– Bună ziua, milord.

Flutură din gene spre lordul Fitzwell. Delilah îi spusese că domnilor le plăceau acest gen de lucruri. Minunat. Primea sfaturi de la o copilă de doisprezece ani!

Daphne ridică privirea și o văzu pe Delilah stând pe vârfuri și cercetând încăperea. Fata îi ceruse permisiunea mamei ca să participe la joc și, spre dezamăgirea guvernantei ei, mama fusese de acord. Delilah părea să îl caute din priviri pe căpitanul Cavendish, întrucât, în momentul în care ochii ei se luminară la vederea lui, porni plutind să se alăture. Hmm. Daphne își bătu ușor obrazul cu degetul. Poate că Delilah era exact persoana potrivită de care avea ea nevoie în lupta împotriva căpitanului. Daphne va trebui să își pună planul în aplicare după jocul de mimă.

– Sper să ai dormit bine, îi spuse Lord Fitzwell.

Daphne aproape tresări.

– O, da, milord. Și dumneata?

Lord Fitzwell își frecă ușor ceafa cu o mână.

— Am un jungghi în umăr, iar perna avea câteva cocoloașe și...

Daphne nu îl asculta. Își întindea gâtul pentru a-l privi pe Rafe vorbind cu Delilah. Rânjetul lui arogant și infam fu înlocuit de un zâmbet mai blând. Unul care îi făcea ochii să se încrețească la colțuri. El ridică privirea și o zări. Zâmbetul i se lărgi și plecă ușor capul spre ea. Daphne își feri grăbită privirea. Blestematul! Nu doar că intenționa să rămână la petrecere, dar era evident că intenționa să o enerveze în acest timp.

— Foarte drăguț, îi spuse ea lordului Fitzwell.

— Nu a fost drăguț deloc. A fost cam incomod, de fapt, răspunse lordul, încă frecându-și umărul.

— Poftim? O, îmi pare rău, milord! Desigur. Trebuie să fi fost teribil de neplăcut!

Se întoarse complet spre el. Ce spusese? O, la naiba! Acum permitea interesului ei față de ticălosul de Cavendish să îi distragă atenția de la lordul Fitzwell. Asta nu avea să o ajute deloc.

— A fost, chiar a fost, răspunse lordul.

— Ce păcat, spuse Sir Roderick de pe scaunul din partea cealaltă a lui Daphne.

Daphne îl împunse cu cotul.

Mama se ridică și își croi drum spre partea din față a salonului. Bătu din palme.

— Cred că suntem cu toții prezenți. Cine ar vrea să înceapă?

— Eu! se oferì lordul Fitzwell.

— Din câte văd, faptul că a dormit prost nu i-a domolit entuziasmul pentru mimă, bombăni Sir Roderick.

— Roddy, încetează!

Daphne îi aruncă cea mai severă privire a ei cavalerului, dar nu se putu abține să nu râdă când el își înalță sprâncenele spre ea.

Între timp, lordul Fitzwell se ridică, își aranjă haina și dădu un adevărat spectacol din felul în care se plimbă în cerc în jurul încăperii înainte să se ducă în mijlocul salonului.

— Îmi amintește de un păun, șopti Sir Roderick.

Daphne miji ochii la cavalier.

Lordul Fitzwell începu să își întindă gâtul în ceea ce Daphne putea să descrie doar ca fiind un gest foarte ciudat. Brațele îi erau

ridicate în lateral și își mișca înainte și înapoi capul, de parcă ar fi avut convulsii. Din când în când, își lăsa capul într-o parte și deschidea gura.

— Un filfizon, spuse Cass.

— Prințul regent! strigă Lucy.

— Lucy! se auzi glasul lui Claringdon.

— O, scuze, dragul meu, răspunse Lucy, alungând o buclă neagră de pe frunte.

— Un nebun, spuse Sir Roderick, atrăgând din nou atenția celorlalți la reprezentația lordului.

Daphne îl înghionti iar cu cotul.

Lordul Fitzwell scutură din cap, indicându-le că nu ghiciseră, înainte să își continue gesturile straniei.

— Beau Brummel, spuse mama.

— Pengree! strigă Julian, și imediat își atrase o privire încruntată de la bărbatul care stătea în spatele încăperii, așteptând să fie nevoie de el. Scuze, Peng, adăugă Julian, ridicând din umeri.

Lordul Fitzwell scutură iar din cap.

Daphne îi aruncă o privire lui Rafe. El stătea cu brațele încrucișate, privindu-l cu ochii mijiți pe lordul Fitzwell, de parcă ar fi privit un evadat de la ospiciu. Nu se deranjă să încerce să ghicească.

— O pasăre! strigă în cele din urmă Delilah.

Lordul Fitzwell încuviință viguros din cap.

— Ce fel de pasăre? întrebă mama.

Și mai multe încuviințări din cap din partea lordului Fitzwell.

— O bufniță, propuse Cass.

— Un canar, spuse Daphne, dorind să contribuie cumva la încercarea de a-l face pe bietul om să înceteze.

— Un cocoș? încercă Upton.

— Un *Phasianus colchicus*! strigă Jane.

— Nimeni nu a auzit vreodată de pasărea asta, Jane, replică Lucy, scuturând din cap.

— Serios, Lucy, e doar un fazan, ripostă Jane, scuturând și ea din cap.

— Atunci, spune „fazan“, răspunse Lucy. Latina nu este necesară la jocurile de mimă.

– Nu mă face să scot limba la tine, Lucy, răspunse Jane.

– Te rog, fă-l să se oprească, șopti Sir Roderick ca pentru sine. Deja am spus-o, dar... – ridică vocea pentru ca toți să poată auzi – ... un păun!

Toate soluțiile oferite îl făcură pe lord să scuture din cap. Continuă să se plimbe în fața șemineului, cu mâinile în lateral și deschizându-și din când în când gura. Daphne își aplecă ușor capul într-o parte și îl privi. Așa arăta o pasăre?

– Un papagal! strigă apoi Delilah.

Lordul Fitzwell se îndreptă, zâmbi și arătă spre Delilah.

– Exact, domnișoară Montbank!

– Ah, un papagal, am fost pe-aproape, zise Sir Roderick și ridică din umeri.

Delilah arăta extrem de mulțumită de sine, zâmbetul întinzându-i-se de la o ureche la cealaltă. Daphne habar nu avea cum de reușise fata să ghicească, bazându-se pe postura stranie a lordului. De fapt, scutură din cap pentru a scăpa de amintirea acelei reprezentatii.

Mama bătu din nou din palme.

– Cine urmează?

– Mergeu! anunță Daphne, zâmbindu-i radios lordului Fitzwell când își reluă locul lângă ea.

Deja se hotărâse ce să mimeze: o floare. Poate o floarea-soarelui, dar orice floare era în regulă. Avea să fie simplu și elegant, pentru a-l impresiona, cu siguranță, pe Lord Fitzwell. Și, desigur, era ușor de ghicit.

Spera.

Dar, în orice caz, se hotărî că o asigurare era cea mai bună soluție.

– Dacă durează prea mult, sunt o floarea-soarelui, îi șopti ea lui Sir Roderick înainte să se ridice.

Se îndreptă spre locul din față al salonului, dându-și silința să evite să îl privească pe Rafe. Ridică bărbia și se concentră pe tapetul cu trandafiri de pe peretele îndepărtat.

Începu prin a-și întinde mâinile în lateral, pentru a mima frunzele, și își înălță capul spre soarele imaginar. Se scâlda în strălucirea razelor imaginare.

- O statuie! strigă Lucy.
 - O actriță! strigă Delilah.
- Mama îi spuse să tacă.

Daphne scutură din cap. Poate că avea nevoie să gesticuleze mai mult în această reprezentație.

Își îndoi genunchii și se ghemui, apoi se ridică lent, de data asta încercând să mimeze actul creșterii. Dacă ar putea folosi apă și soare ca să crească în realitate! Să fie opusul înaltului nu era o plăcere. Aproape izbucni în râs la propriul gând. Apoi își aminti că florile nu zâmbesc.

- Un înger! strigă Lord Berkeley.
- O cârțiță! încercă Sir Roderick.
- Un pește lent? întrebă Cass, încruntându-se.

Daphne scutură din nou capul. Hmm. Nu se prindeau. Ce altceva făceau florile?

Îndreptându-se din nou, ridică fața spre cer și deschise gura. Apoi se folosi de mâini pentru a mima un strop, de parcă ploaia cădea, iar ea o bea. Își lăsă capul pe spate, ridică mâna, deschise gura și mimă că își turna ceva în gură.

- Un egiptean, spuse Jane.
- Asta nu are nici un sens, sublinie Lucy.
- Încerc, răspunse Jane, ridicând din umeri.
- Nu. Stați. Bea ceva, anunță Upton.
- Vicarul! exclamă Delilah.

Mama îi atrase mai vehement atenția de data asta.

Daphne scutură din cap și se încruntă la verișoara ei.

- O, bei o băutură alcoolică? strigă Lucy. Înțeleg.

Înainte ca Daphne să poată scutura din cap, vocea lui Rafe răsună în încăpere.

- Cu siguranță, nu. Zeița pură nu ar permite niciodată ca alcoolul să îi atingă buzele, nici măcar cel imaginar.

Daphne își coborî privirea și se întoarse spre el. Cum îndrăznește? O replică tăioasă îi veni pe buze. Deschise gura și o închise la loc. Nu putea să-i răspundă, iar el știa asta. Nu se vorbea în timpul jocului de mimă. Rafe o tachina în mod intenționat.

- Dar este alcool? insistă Lucy.

Daphne scutură din cap.

– Nu m-am gândit o clipă că ar fi, răspunse Rafe. Limonadă poate, dar Lady Daphne cea fără cusur nu ar bea niciodată alcool. Este limonadă, Lady Daphne? Cu siguranță, nu este alcool.

Asta era. Nu mai putea suporta. Mersese prea departe. Își încrucișă brațele la piept și bătu din picior pe covor.

– Mai bine să nu beau niciodată alcool imaginar, decât să beau prea mult din cel adevărat.

Adunarea rămase tăcută. Privirile tuturor se plimbară dintr-o parte în alta, între Daphne și Rafe.

Răsetul lui Sir Roderick era singurul sunet care se auzea.

– Cum ai putea să știi cât de rău este să bei prea mult, când nu ai gustat măcar o dată alcoolul? ripostă Rafe.

Mama se ridică și flutură din mâini.

– Haideți să...

– Nu, nu, mamă. Este în regulă. Să continuăm. Nu voi permite proastelor maniere ale căpitanului Cavendish să ne strice distracția, spuse Daphne.

Cass icni.

Daphne privi în cele din urmă spre lordul Fitzwell. Bărbatul se încrunta, colțurile gurii fiindu-i întoarse în jos. Daphne trebuia să facă repede ceva pentru a le distrage atenția tuturor de la schimbul ei belicos de cuvinte cu Rafe.

Încercă să își reia postura de floare, dar nu reuși prea bine. Își dorea să fugă din cameră. Se uită disperată la Sir Roderick și îi adresă o privire rugătoare.

– O floarea-soarelui! strigă el.

Daphne răsuflă adânc. Slavă cerului pentru Roddy! Încuviință grăbită din cap.

– Foarte bine, îi spuse Berkeley lui Sir Roderick, bătându-l pe spate.

– Urmez eu, se oferă Lucy.

– Da, te rog, răspunse Daphne, plecând din mijlocul camerei. Își dresă glasul și se opri lângă scaunul verișoarei sale. Delilah, pot vorbi cu tine în camera alăturată, te rog?

Capitolul 18

– Stai să mă asigur că te-am înțeles corect, spuse Delilah, pășind încet pe covorul din încăperea de lângă salonul în care se juca mimă. Avea mâinile împreunate la spate, iar fața ei de ștrengăriță era luminată de un zâmbet cunoscător. Vrei să îl *distrag* pe căpitanul Cavendish?

– Întocmai, zise Daphne și încuviință din cap.

– Și, mai exact, cum propui să fac un asemenea lucru?

– Știi tu. Vorbește cu el, ține-te după el oriunde merge, împiedică-l să mai apară de fiecare dată când vorbesc cu lordul Fitzwell. Se pare că îi face mare plăcere să îmi creeze probleme, și aș vrea să îl oprești.

– Și în schimbul acestui serviciu ce îmi vei da?

Delilah își desprinsese mâinile de la spate și își lovi ușor cu degetul obrazul dolofan.

Daphne oftă. Înainte ca acest weekend să se termine, ar putea la fel de bine să îi dea verișoarei ei toate posesiunile sale.

– Spune prețul.

Delilah căscă ochii mari.

– O, asta este tentant.

– Haide, ticăloasă mică. Ce vrei?

Degetul continuă să bată ușor pe obrazul lui Delilah.

– Vreau boneta aceea nouă pe care ai cumpărat-o de pe Bond Street săptămâna trecută. O *j'adore*.

– S-a făcut.

– Și...

– Și?

Daphne își frecă tâmpile. Fata știa să se tocmească, fu nevoită să îi recunoască acest merit.

– Vreau ca tu să...

O bătaie neașteptată în ușă le întrerupse discuția. Rafe își vârî capul pe ușă.

– Urăsc să vă întrerup, dar se pare că bietul tău Lord Fitzwell este chinuit de o sângerare nazală. Mama ta a trimis după niște

pânză, iar el stă întins pe canapea în camera alăturată, dar în mod sigur jocul de mimă s-a sfârșit.

Daphne se întoarce grăbită spre Rafe.

– O, Dumnezeu! Este bine?

– Mă aștept să fie. La urma urmei, doar îi curge sânge din nas. Batjocura din glasul lui era destul de evidentă.

– Da, bine, vă las să vorbiți. Poate veți vrea să vă cereți scuze unul altuia pentru obrăznicia din timpul jocului. Eu aş începe cu asta, spuse Delilah, trecând pe lângă Daphne.

– Unde pleci? strigă Daphne. Cum putea să îi treacă fetei prin cap să plece acum? Credeam că avem o înțelegere, adăugă Daphne târăgănat.

– Nu am stabilit nimic, răspunse Delilah pe același ton târăgănat. În plus, nu am văzut niciodată cum îi curge cuiva sânge din nas. Trebuie să merg să văd. Se strecură afară pe ușă și o închise în urma ei.

Daphne își încrucișă brațele la piept și se încruntă la Rafe, care intrase în încăpere și chiar și acum o privea cu superioritate.

– Sunt dispus să îți accept scuzele, spuse el.

– *Poftim?* O, cât de mărinimos din partea ta! Singura problemă este că *nu* mi-am cerut scuze.

– Atunci, fă-o. Pot aștepta.

– Vei aștepta până când va îngheța iadul. Nu am nici cea mai mică intenție să îmi cer scuze.

Rafe își împreună mâinile la spate și se legănă pe călcâie.

– Este extrem de nepoliticos din partea ta.

Daphne rămase cu gura căscată.

– Tocmai m-ai făcut nepoliticoasă?

– Dacă meriți. Tu ai fost cea care a spus în fața întregului salon că beau prea mult.

Daphne aruncă o mână în aer.

– Nu era o noutate.

Rafe își puse o mână sub bărbie și o studie.

– Știi care este problema ta?

Cu brațele încă încrucișate, Daphne bătea cu degetele pe coate.

– Ard de nerăbdare să aud.

– Problema ta, pe lângă faptul că ești prea critică, este că ești prea cocoloșită. Niciodată nu ai primit vreo lovitură care să nu fi fost atenuată de familia ta. Niciodată nu vei primi una care să nu fie atenuată de ei.

Daphne își strânse coatele cu mâinile atât de tare, încât o dureau.

– Nu știi nimic despre viața mea.

– Eu cred că da. Fiecare moment este planificat în cele mai mici detalii. Hainele, părul, ce vei purta mâine și poimâine, și răspoi-mâine. Ce vei face săptămâna viitoare și apoi următoarea. Pentru numele lui Dumnezeu, ai alcătuit o listă cu bărbați buni de însu-rătoare și le-ai dat note!

– Cine ți-a spus asta?

– Negi?

Daphne clocotea, dar își ținu gura.

– Pretinzi că ești scandalizată, dar dacă ești furioasă este din cauză că știi că există un adevăr în spusele mele. Ești mai interesată de titluri și de descendență decât de fericire.

– Asta este o minciună!

– Este? Rafe merse spre ea și se aplecă ușor. Era la un milime-tru de fața ei, iar genunchii trădători ai lui Daphne se înmuieră când îi simți mirosul. Spune-mi, Lady Daphne: numele meu este pe lista aia?

Ușa se deschise din nou, iar Delilah băgă capul în cameră.

– Daphne, mătușa spune să vii degrabă. Sângerarea lordului Fitzwell se înrăutățește și vrea să le ceară valetilor să îl ducă în camera lui.

Capitolul 19

Rafe tresări. Ceva sau, mai precis, *cineva* îl ciupise. Stătea în sala de bal a familiei Swift, purtându-și uniforma, îmbrăcat pen-tru balul care se ținea în această seară în cinstea lui Daphne. În cinstea lui Daphne și a lordului Fitzwell, mai exact, dar se pare

că bărbatul nu o ceruse încă. Delilah îl informase mai devreme pe Rafe că sângerarea îi fusese oprită cu ajutorul presiunii aplicate cu mai multe șervete, după ce valeții îl purtaseră pe brațe pe plictisitor, până în camera lui. Ce păcat!

Cine îl ciupise? Rafe se uită în spate, aproape așteptându-se să o vadă pe Delilah rânjind. În schimb, o văzu pe mătușa lui Daphne, Wilhelmina, mișcându-și sprâncenele cenușii într-un mod pe care nu îl putea descrie decât ca neliniștitor.

– Căpitane Cavendish? Vocea femeii era aspră și acuzatoare.

– Da, răspunse Rafe, frecându-și locul unde fusese ciupit.

– Cu dumneata în cameră, nu am nici cea mai vagă idee de ce nepoata mea se uită a doua oară la Fitzwarton ăsta.

Rafe își ascunse zâmbetul în spatele pumnului, în care tuși.

– Sunt convins că nu sugerați că sunt un pretendent potrivit la mâna lui Lady Daphne.

– Potriveala nu are nici o legătură cu asta, căpitane. Vorbesc strict despre aspect. Lordul Fitzwell este chipeș, dar dumneata ești chipeș și aventuros.

Ce avea familia asta de era preocupată de cât de aventuros era cineva?

– O să iau asta ca pe un compliment.

Rafe își înclină capul spre bătrâna și periculoasa văduvă. Să îl ciupească fusese un gest de-a dreptul ieșit din comun, dar mai auzise asta despre ea înainte.

– M-aș liniști dacă le-ai distruge logodna. Nu pot spune că sunt de acord cu Fitztottle. Bărbatul pare mai interesat de relațiile sociale ale lui Daphne, decât de ea.

– Cu tot respectul cuvenit, milady, nu așa se poartă cei, cum să spun, din clasa dumneavoastră socială?

– Nepotul meu, Julian, a reușit să găsească atât iubire, cât și statut social. Mă aștept ca Daphne să poată face la fel.

– Un baron nu este suficient de bun pentru dumneavoastră, milady?

– Pfiu! Nu dau doi bani pe titlul lui. Fitzwhobert nu este destul de bun pentru mine. Sau, mai precis, pentru nepoata mea. Din nou mișcă sprâncenele. Acum, ți-aș putea sugera să o inviți pe Daphne la dans.

Daphne aruncă o privire în sala de bal. Spațiul era magnific. Arăta de parcă un parc dendrologic fusese adus înăuntru. Cu siguranță că mama și Cass se întrecuseră pe ele însele. Daphne stătea în pragul sălii, strângând brațul lui Julian, ținându-și mâna pe stomac și luând guri mari de aer. Asta era seara cea mare! Lordul Fitzwell o va cere de soție. Trebuia să o facă. Iar ea va accepta. Da, exista mărunta chestiune a anulării care trebuia rezolvată înainte să poată avea loc căsătoria, dar era un detaliu de care intenționa să se ocupe de îndată ce încheia misiunea lui Rafe.

Își ținu răsuflarea. Trăsurile oaspeților care nu fuseseră invitați și la petrecerea privată sosiră în valuri la intrarea din față. Mulțimea era foarte însuflețită în seara aceea, seara balului ei de logodnă. Nu îi lipsea nimic. Acum, era nevoie doar ca potențialul mire să se achite de partea lui și să o ceară.

Înainte de bal, ajunsese în sfârșit la o înțelegere cu Delilah, hoțomana aceea mică. Fata promisese să îl țină ocupat pe Rafe și să păstreze pentru ea ceea ce știa în schimbul banilor de buzunar pe încă o lună, noua bonetă roz pal a lui Daphne, un al doilea evantai și o pereche nouă de mănuși. Daphne nu știa cum avea să îi explice toate astea mamei. Dar urma să își facă griji mai târziu. Astă-seară avea griji mai mari, cum ar fi să se logodească în prezența soțului ei.

Cu siguranță, arăta mult mai încrezătoare decât se simțea. Purta o rochie argintie sclipitoare care o făcea să se simtă ca un diamant. Un șirag de safire îi era împletit în păr, iar peste umeri avea un șal de aceeași culoare. Părul îi era prins în coc, cu câteva bucle care-i încadrau chipul. Își ciupise obrajii ca să îi facă rozalii, la sugestia lui Delilah, chiar înainte să iasă din dormitorul ei. Delilah și camerista o asiguraseră că era o zână. Dar Daphne nu se simțea ca o zână. Se simțea ca o grămadă agitată de nervi. Da. Arăta mult mai bine în oglindă decât se simțea în interior. De asta era convinsă. Pe dinăuntru, se simțea de parcă ar putea oricând să verse.

Daphne trase adânc aer în piept pentru ultima oară și făcu un semn din cap spre fratele ei.

– Ești uimitoare astă-seară, Daph, îi spuse Julian în timp ce așteptau în capul scărilor să fie prezentați.

– Mulțumesc, răspunse ea cu o voce tremurătoare. Sper doar ca și lordul Fitzwell să creadă la fel.

Ochii cenușii ai lui Julian îi întâlneau pe ai ei. Ai lui erau plini de îngrijorare.

– Ești sigură, Daphne? Cu privire la lordul Fitzwell, mă refer. Dacă ai cea mai mică îndoială, nu trebuie să mergi până la capăt cu planul ăsta.

Daphne îi strânse mâneca neagră cu degetele înmănușate.

– Ce vrei să spui?

– Vorbeam cu Cavendish mai devreme, iar el a spus...

Lui Daphne i se tăie brusc răsuflarea. În ciuda mănușilor, își înfipse unghiile în haina fratelui ei.

– Îl ascuți pe căpitanul Cavendish când vine vorba despre perspectivele mele de măritiș?

Julian ridică o sprânceană.

– Este puțin ironic, nu-i așa?

Daphne scutură din cap.

– A fost ceva bine gândit, Julian. Am făcut o listă. Lordul Fitzwell este eligibil și...

– A fi eligibil și a fi potrivit sunt două lucruri diferite.

– Conte de Swifdon și Lady Daphne Swift, anunță Pengree, prezentându-i mulțimii din sala de bal.

Fără să mai spună un cuvânt, Julian păși înainte, luând-o pe Daphne cu el. Toți ochii se îndreptară spre ei. Daphne cercetă din priviri mulțimea. De-abia câteva momente mai târziu își dădu seama că îl căuta pe Rafe, nu pe Lord Fitzwell. La naiba!

Ea și Julian își croiră drum în salon împreună, iar Daphne își păstră zâmbetul pe față. Era dureros să zâmbească atât de mult – nu își dăduse seama de asta înainte. Oamenii care o întâmpinau erau în ceață. Camera se învârtea. Se agăță de brațul lui Julian pentru a se liniști. Slavă cerului că avea un frate înalt și calm!

– Daphne, răsună vocea mamei ei.

Înaintea ei se făcu puțin spațiu, iar Daphne urmări glasul mamei până la un mic grup unde mama și mătușa Willie stăteau lângă ușile franțuzești care duceau afară, pe terasă.

— Te las aici cu doamnele, spuse Julian. Mă duc să îmi caut soția.

Cu părere de rău, Daphne dădu drumul brațului fratelui ei, amintindu-și că era puțin probabil să fie logodită la sfârșitul serii dacă rămânea agățată de el întreaga noapte. De îndată ce Julian plecă, Daphne trase adânc aer în piept și se întoarse spre celelalte doamne. Înainte să poată spune ceva, Delilah veni ȝopăind lângă ele.

— Bună seara, verișoară Daphne, spuse ea, făcând o reverență frumoasă.

Daphne făcu și ea o reverență.

— Delilah, ce cauți aici?

— M-a tot implorat să o las să vină și ea aici astă-seară, îi explică mama. Am fost de acord doar pentru că știu bine că altminteri s-ar ascunde pe după vreo ușă în cămașă de noapte și ar trage cu ochiul. Se adresă lui Delilah: Dar, după cum am spus, domnișoară, ai voie să stai doar puțin. Apoi, la culcare cu tine! Vorbesc serios.

Delilah încuviință din cap.

— Știu. Știu.

— O, lasă fata să se distreze, interveni mătușă Willie. Îndrăznesc să spun că este mai bine să fie aici decât să fie captivă la etaj cu guvernanta aia cu mutră acră.

— Chiar are mutra acră, nu-i așa, mătușă? spuse Delilah, oftând teatral. Și eu cred adesea acest lucru.

— Ei bine, chiar arăți minunat în seara asta, Delilah, interveni Daphne înainte ca mai multe lucruri să fie spuse despre biata guvernantă cu mutră acră.

Delilah purta o rochie albă elegantă, cu o eșarfă turcoaz în talie și cu o fundă turcoaz asortată în vârful capului... ca de obicei. Se învârti într-un cerc strâns.

— Mulțumesc. Și miros bine.

— Întoarce-te, Delilah, spuse mama. Cred că ți s-a ridicat rochia la spate.

Delilah se întoarse, încercând să se uite la propriul spate într-un mod care îi aminti lui Daphne de un cățeluș urmărindu-ș i coada.

— Nu este rochia, mătușică. Sunt eu.

Un valet trecu pe lângă ele, ducând o tavă cu pahare cu şampanie.

— Aici, tinere. Mătuşa Willie luă un pahar de pe tavă.

— Vrei unul, Daphne? întrebă mătuşa Willie şi ridică din sprâncene.

— Nu, mătuşă. Daphne scutură din cap şi îi făcu semn valetului să plece.

— Ah, deci căpitanul Cavendish avea dreptate în privinţa ta? constată mătuşa Willie şi îi zâmbi, ridicând paharul la gură.

Daphne îşi ţuguie buzele. Căpitanul Cavendish *nu* avea dreptate în privinţa ei. Cum, dintre toţi...

— Iau eu unul! se oferi Delilah.

— Nu, domnişoară, îi spuse mama. Poate că ţi s-a permis să vii la bal, dar eşti încă prea mică pentru şampanie.

— *J'adore* un bal. *J'adore* şampania, declară Delilah, cu mâinile împreunate la ureche.

— Este o aiureală. La câte baluri ai fost? o întrebă mama, scuturând din cap.

— Doar la acesta, răspuse Delilah, învârtindu-se pentru a-şi vedea rochia învolburându-se în jurul gleznelor. Dar mă simt minunat şi sunt convinsă că toate balurile sunt la fel.

— Refuz să întreb câte pahare cu şampanie ai băut.

— Probabil că aşa este cel mai bine, mătuşică, răspuse Delilah.

— Arăţi adorabil, spuse Daphne, zâmbindu-i fetei şi mângâind-o pe cap.

— Ei bine, spuse mătuşa Willie, gesticulând spre Daphne cu paharul de şampanie. Nu o să te logodeşti stând aici, cu noi trei. Mai bine ai porni în căutarea unui gentleman care să te invite la dans. Dacă aş fi în locul tău, aş începe cu căpitanul Cavendish.

Mătuşa Willie mişcă din nou din sprâncene. Aceasta părea să fie activitatea ei preferată.

— O, ignor-o, o îndemnă mama. Cred că lordul Fitzwell este la masa cu răcoritoare. Sunt convinsă că ţi se va alătura de îndată.

— Voi merge să o salut pe Cass, spuse Daphne, zărind-o pe cumnata ei în partea opusă a sălii.

Îşi luă rămas-bun de la micul grup şi porni spre locul unde Cass, Lucy şi Jane stăteau împreună într-un colţ. Cass purta

o superbă rochie de culoarea lavandei. Lucy era îmbrăcată într-una de un verde smarald intens, iar Jane arăta uimitor într-una albastru glaciari.

– Ah, Daphne, dragă, spuse Cass, întinzându-i o mână și trăgând-o pe Daphne în micul lor cerc. Arăți absolut uluitor!

– Mulțumesc. Daphne își apăsă o mână pe stomacul agitat. În mod sigur, nu mă simt așa.

– Ce vrei să spui? o întrebă Lucy, sorbind dintr-o cupă de șampanie.

Daphne închise ochii.

– Dacă lordul Fitzwell nu mă cere de soție în seara asta?

– Atunci, este un prost, rosti Jane cu convingere.

Daphne zâmbi. Jane avea o carte în mână și, deși bătea din picior în ritmul muzicii, Daphne știa că ea ar prefera să fie într-un colț liniștit, să poată citi. Era frumos din partea doamnei Upton că venise la bal de dragul ei.

Cass o studie cu atenție pe Daphne.

– Ai vreun motiv să crezi că lordul Fitzwell nu te va cere de soție?

Daphne scutură din cap.

– Nu, dar nu l-am văzut încă astă-seară. Poate că sângerarea a fost mai serioasă decât am crezut noi.

Lucy se înfioră.

– Da, a fost extrem de nefericită întâmplarea, dar nu îți face griji, draga mea. Sunt convinsă că este bine, iar tu de-abia ai sosit. Ai toată seara înaintea.

Daphne își răsuci degetul mijlociu.

– Știu. Știu. Dar... Privi în jur. Unde este Julian? Ultima dată când l-am văzut a spus că merge să te caute pe tine, Cass.

– A, m-a găsit. Cass râse. A trecut puțin pe aici după ce te-a condus pe tine, dar cred că deja s-a retras în birou.

– Cu soțul meu, desigur, pufni Lucy.

– Și cu al meu, adăugă Jane, împingându-și ochelarii pe nas.

– Este amuzant cum bărbaților căsătoriți nu prea le place să danseze.

Cass scutură din cap.

– Da. Foarte regretabil, răspunse Lucy. Tind să devină cei mai buni parteneri.

Toate doamnele râseră.

– Păcat că nu avem nici un fel de activitate care să ne țină ocupate zilele astea, spuse Lucy, bătându-și ușor cu degetul în obraz.

Daphne de-abia le asculta. În schimb, stătea pe vârful picioarelor și întindea gâtul.

– Unde este căpitanul Cavendish?

Își întoarse apoi atenția la prietenele ei, la timp pentru a le vedea schimbând priviri cunoscătoare. Daphne își aranjă colierul.

– Te referi la lordul Fitzwell? o întrebă Lucy cu un zâmbet viclean pe buze.

Cass îi aruncă lui Lucy o privire amenințătoare. Daphne își puse din nou mâna pe stomac. Ar putea să vomite, la urma urmei. Cass știa? Daphne spera că ducesa nu îi spusese ce văzuse cu o seară în urmă în bibliotecă, dar poate că se răzgândise.

– Doar mă întrebam dacă era și el în birou cu ceilalți domni. Daphne își dădu silința să răspundă cu nonșalanță, dar chiar și ea auzi asprimea din propriul glas. Nu-mi pot permite să îl am pe aici, băgându-și nasul în logodna mea cu lordul Fitzwell. S-a purtat scandalos astăzi, în timpul jocului de mimă.

– Asta este adevărat, spuse Lucy cu paharul de șampanie între degetele înmănușate.

– Cred că este și el în birou, de asemenea. Deși nu l-am văzut, adăugă Cass.

Daphne începu să râsufle ușurată, dar se opri. De ce nu era Rafe aici, încercând să creeze și mai multe probleme? Renunțase? Nu mai intenționa să stea cu ochii pe ea? Nu mai credea că are nevoie de el? Sau, pur și simplu, era supărat pe propriul comportament din timpul jocului de mimă? Și cum îndrăznea să spună că fiecare lovitură primită de ea fusese atenuată de familia ei? Era absurd. Era scandalos. Era... Își aminti că îi ceruse lui Julian să îl dea afară din casă pe Rafe și să îi obțină anularea. Foarte bine. Rafe avea puțină – foarte puțină – dreptate. Trebuia să înceteze să îi mai ceară ajutorul lui Julian. Nu avea nevoie de el să se ocupe de Rafe. Putea să se descurce singură. Apoi își aminti că îi ceruse lui Delilah

să o ajute, distrăgându-i atenția căpitanului. Prostii! Oricum, de ce se gândea la Rafe? Trebuia să îl găsească pe Lord Fitzwell.

– Cred că este timpul să mergem în birou și să scoatem bărbații de acolo, spuse Jane. Poate că se bucură de un pahar cu coniac și să stea de vorbă ca între bărbați, dar mie, cel puțin, mi-ar plăcea să am un partener bun de dans.

Cass încuviință din cap.

– Ai perfectă dreptate, Janie. În plus, Julian trebuie să fie ușor de găsit, dacă e să primească o cerere de la lordul Fitzwell. O bătău pe Daphne pe braț.

Daphne înghiți în sec. Asta era. Noaptea logodnei.

– Nu îți face griji, Daphne, spuse Lucy. Te vom ajuta noi. Lasă totul în seama noastră.

Capitolul 20

Trecuse mai mult de jumătate din noapte când Daphne se trezi stând într-un grup cu Julian, Cass, Lucy și Derek.

– A cerut lordul Fitzwell să vorbească între patru ochi cu tine, Julian? întrebă ea, răsucindu-și inelarul.

– Nu de când m-ai întrebat ultima dată. Când a fost, acum vreo douăzeci de minute? răspunse Julian.

Bărbații fuseseră chemați din birou de către soțiile lor și dansaseră, râseseră și băuseră ca să treacă seara. Singura problemă era că, de fiecare dată când Daphne îl zărea pe lordul Fitzwell, acesta dispărea numaidecât.

Cass își înghionti soțul.

– Fii blând. Daphne are o seară grea.

Cass avea dreptate în această privință. Nu doar că lordul Fitzwell nu ceruse încă să discute cu fratele lui Daphne, darămite cu ea, dar dansase cu el o singură dată, iar atunci de-abia își spusese două cuvinte. Ce se întâmpla? Intenționa să îi ceară mâna, nu? O curta de săptămâni întregi. Merseseră la plimbări în parc. O prezentase mamei lui. Vorbiseră. Râseseră. Se bucuraseră unul

de compania celui alt. Sau așa crezuse ea. El acceptase invitația aici în acest weekend. Daphne nu se putea înșela. Pur și simplu, nu putea să se înșele.

— Poate ar trebui să bei ceva, Daphne.

Lucy luă două pahare cu șampanie de pe tava unui valet.

— Daphne nu bea, răspunse Julian.

— A, da, corect, răspunse Lucy. Căpitanul Cavendish a spus asta mai devreme.

— Vă rog să mă scuzați, rosti Daphne cu glas încordat și părăsi micul grup.

Noaptea se transforma într-un dezastru colosal, iar ea habar nu avea cum să o salveze.

Singurul lucru bun era că, până acum, reușise să îl evite pe Rafe. De când ieșise din birou împreună cu ceilalți domni, Delilah îl ținuse ocupat. Fata era ca un ogar cu mirosul bine dezvoltat. Fată bună, Delilah! Măcar ea câștiga recompensa demnă de un rege pe care i-o promisese Daphne. Dar Delilah avea să fie în curând trimisă la culcare, iar Daphne ar putea fi nevoită să se ocupe ea însăși de Rafe. Măcar de-ar cere-o în căsătorie lordul Fitzwell! Puteau face anunțul oficial, iar întreaga șaradă groaznică se putea sfârși. Ei bine, după ce Rafe îi oferea anularea.

O oră mai târziu, Delilah plecase la culcare, Daphne dansase cu aproape toți domnii din sală (cu excepția lui Rafe), iar lordul Fitzwell tot nu putea fi văzut pe nicăieri. Daphne tocmai își încheia al doilea dans cu Sir Roderick, când Julian veni lângă ei. Îi mulțumi lui Roddy pentru dans și se scuză pentru a vorbi cu fratele său.

— Încă nimic de la lordul Fitzwell? întrebă Daphne.

— Draga mea soră, ți-a trecut prin cap că dacă flăcăul îmi cere mâna ta, le-aș oferi pe amândouă? Una este deja luată.

Daphne privi în jur pentru a se asigura că nu îi poate auzi nimeni.

— Doar temporar luată. *Foarte temporar.*

Julian își vârî mâinile în buzunare.

— Foarte bine. Voi accepta dacă asta îți dorești, dar adevărul este că nu l-am văzut astă-seară.

Daphne cercetă cu privirea sala de bal. Își dorea să fi avut un scaun pe care să se cațare. Nu era ușor să vezi peste marea de coafuri și capete pudrate.

– Stai. Iată-l! Acolo este. Arată cu degetul înmănușat.

– Ah, da, acolo este, se auzi o voce familiară peste umărul ei.

Daphne se întoarse. Rafe nu stătea departe în spatele ei, ținând două cupe cu șampanie.

Julian își dresе glasul:

– Da, bine, merg să fiu disponibil în caz că lordul Fitzwell va avea ceva de discutat cu mine.

Zâmbetul lui Daphne se stinse când rămase singură cu Rafe.

– Ți-aș oferi din băutura mea, mormăi Rafe. Dar știu că nu ai accepta. Aș spune că este păcat, dar rămâne mai multă pentru mine.

Destul. Daphne se săturase. Destul cu noaptea asta blestemată. Destul cu toate ideile preconceptuate ale celorlalți în privința obiceiului ei de a nu bea. Și destul cu Rafe Cavendish care o înțepa cu vorbele sale. Se întinse și luă un pahar din mâna lui, îl duse la buze, îi goli întreg conținutul și i-l împinse înapoi în mână.

Rafe ridică din sprâncene, apoi fluieră.

– Impresionant.

În acel moment pe lângă ei trecu un lacheu cu o tavă cu pahare sclipitoare cu șampanie, iar Daphne luă încă unul. Îl dădu rapid pe gât.

– Ai grijă, iubire!

– Nu sunt iubirea ta.

Daphne merse hotărâtă la o masă de lângă perete și lăsă acolo paharul gol. Rafe o urmă.

– Nu ești, Grey?

– Pot să beau uneori, dacă vreau. Pur și simplu, de obicei nu vreau. Asta este tot.

– Ah.

Daphne își încrucișă brațele la piept.

– Nu sunt o zeiță.

– Ah.

– Nu sunt imaculată.

– Ah.

– Nu mai spune „ah“.

Rânjetul lui nu arăta nici o urmă de remușcare.

– Atunci, de ce vrei să bei în seara asta? Ești dezamăgită că Fitzwell nu îți respectă partea de învoială?

Daphne se încruntă la el.

– Tu știi totul despre cum să nu îți ții partea de învoială, nu-i așa?

Rafe sorbi cu indiferență din paharul cu șampanie.

– Au. Ai milă, iubire!

Daphne își încleștă pumnul.

– Încetează să mai îmi spui iubire, iar Grey... Nu-mi mai spune nici așa.

– Atunci, cum preferi să-ți spun?

– Prefer să nu îmi spui în nici un fel. Prefer să pleci.

Daphne bătu cu vârful pantofului în podea.

– Și să ratez să văd ce se întâmplă în seara asta? După ce-ai băut două pahare de șampanie? Nici o șansă.

Daphne ridică nasul și își întoarse privirea de la el.

– Crezi că mă cunoști foarte bine, dar nu este așa. Nu mă cunoști deloc.

– Așa se pare, mormăi el. Ce altceva nu știu despre tine?

– Că voi bea al treilea pahar cu șampanie.

Daphne se răsuci pe călcâie și plecă.

Capitolul 21

O oră mai târziu, Rafe fuma în grădină. Gardurile vii și tufele cu flori formau un mic labirint și ofereau suficientă intimitate. Mersese până în capătul îndepărtat al proprietății și își proptise un picior pe o bancă din piatră de lângă o mică fântână. Trase în piept aerul rece al nopții și ridică privirea spre stele. Stelele îi fuseseră cam singurii prieteni când era copil. Fuseseră cam singurii lui prieteni și când fusese prizonier în Franța. Avea o așa-zisă

relație cu stelele. Poate că erau ele reci și îndepărtate, dar știau să asculte.

Rafe trase adânc aer în piept. Nu știa de ce rămăsese aici în ultimele două zile, când era evident că Daphne nu voia decât să îl vadă plecat. Ceva în legătură cu această dorință a ei îi trezise dorința de competiție și al naibii să fie dacă avea să plece! Dar era adevărat că nu presimțea nimic bun în legătură cu Fitzwell. De ce îi permitea Swifdon surorii sale să accepte să fie curtată de acest bărbat, Rafe nu avea să știe vreodată. Nu. Știa de ce. Pentru că Daphne îl voia. Iar Lady Daphne primea tot ce își dorea. Întotdeauna fusese așa. Exact motivul pentru care Rafe nu putea vreodată să fie cu ea. Nu putea oferi unei tinere domnișoare ca Daphne o viață de lux. El, cu siguranță, nu era bogat și nici sânge albastru nu îi curgea prin vene. Nu. Daphne era menită unui membru al aristocrației. Dar nu lui Fitzwell, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vedea că avea să se sature de el înainte ca luna de miere să se încheie, că era mai bună decât el? Rafe scutură din cap. Fără îndoială, exact asta voia.

De ce îi ceruse să îl sărute, asta chiar nu avea să știe vreodată. Era ceva în modul în care ea părea mereu pregătită să îl respingă, cum părea atât de neimpresionată de el. Fusese impresionată de el cândva. Iar Dumnezeu îi era martor că și el fusese impresionat de ea. Swifdon l-ar înjunghia dacă ar afla gândurile care goniseră prin mintea lui primăvara trecută, darămite să afle de libertatea pe care Rafe și-o luase în bibliotecă seara trecută, însă, pentru Dumnezeu, acele câteva secunde înainte de intrarea ducesei de Claringdon meritaseră totul! Rafe își scoase trabucul dintre buze și rânji. Îl aruncă pe iarbă și îl stinse cu cizma. Dădu să pornească înapoi spre casă, când un sunet ciudat îi ajunsese la urechi.

Un cântec.

Era Daphne. Cânta. Glasul îi era înalt și vesel, și dulce. Rafe se trezi zâmbind. Până când își dădu seama ce cânta. Dumnezeule mare! Era un cântec obscen. Unul pe care îl auzise prin taverne de nenumărate ori.

*Vai, frumoasa mea fecioară. Vai, vai.
De ce atât de liberă cutreieri?*

Părul și coapsele tale, nasul și buzele.

Sunt irezistibile pentru mine.

Daphne apăru de după un gard viu și se opri brusc din cântat când îl văzu. Un sughiț îi scăpă printre buze. Își duse mâna la gură.

Un rânjet se întinse pe fața lui Rafe.

– Măi, măi, Grey! Nu cred că te-am mai auzit cântând până acum.

Mâna îi căzu de la gură. Daphne îi aruncă un rânjet viclean, apoi se învârti în cerc, rochia din satin argintiu învolburându-se în jurul gleznelor ei gingașe.

– „Vai, vai, vai“, cântă ea.

Rafe miji ochii, privind-o.

– Grey, câte pahare cu șampanie ai băut?

– Doar două.

– Doar cele două pe care te-am văzut bându-le mai devreme?

– Doar două în plus față de celelalte două și încă unul.

– Dumnezeu mare!

– Ce?

Daphne clipi, apoi făcu ochii mari.

– Vrei să spui că ai băut *cinci* pahare cu șampanie în seara asta și nu ai mai băut niciodată alcool înainte?

– Ha! Am mai băut alcool înainte. Asta arată cât de puțin mă cunoști. Își ridică poalele rochiei și făcu o reverență înaintea gardului viu. Bună seara, domnule.

Rafe scutură din cap.

– Când ai mai băut alcool înainte?

– Când am plecat de la pension. Doamna Pennyhammer ne-a servit pe fiecare cu câte un degetar de vin.

Rafe scutură din cap.

– Asta nu ar îmbăta nici măcar un șoarece. Cred că ar trebui să te așezi.

Se duse spre ea s-o ia de braț și s-o conducă la banca din piatră, dar Daphne se feri și sări pe bancă. Stând astfel, era cu un cap mai înaltă decât el.

— Aha! spuse ea. Pot vedea lucrurile mult mai clar de aici, de sus. Știi cât de teribil de inconvenabil e să fii opusul înaltului?

— Vrei să spui scund?

Rafe trecu în fața băncii pentru a o ajuta să coboare.

— Nu, domnule, nu asta vreau să spun. Nu îmi place acel cuvânt.

Rafe trebuia să îi distragă atenția, nu să se certe cu ea.

— Ce poți vedea atât de clar de acolo? întrebă și îi oferî mîna ca să o ajute.

Daphne ridică privirea spre cer și întinse larg brațele în lateral.

— Păi, pot să văd luna. Pot să văd stelele. Aproape pot să văd peste vârful gardurilor. Chicoti.

— Coboară de acolo înainte să te împiedici și să te rănești.

Rafe se apropie și mai mult de bancă și ajunse chiar în fața ei. În loc să îi ia mîna, Daphne își coborî privirea spre el și își puse palmele pe umerii lui.

— Pot să te văd pe *tine*, șopti ea, uitându-se în ochi lui.

— Ce poți să vezi la mine? întrebă el, deodată serios.

— Că ești mult prea chipeș. Mult, mult prea chipeș. Genul de bărbat chipeș care ar putea băga o domnișoară în belele mari.

Rafe o privi precaut. Îl considera chipeș, nu-i așa? Daphne era destul de beată, dar totuși... Era drăguț să o audă spunând asta. Îi oferî brațul lui.

— Permite-mi să te conduc înapoi înăuntru.

— Îți voi permite să mă conduci înapoi cu o singură condiție, spuse ea, făcând o reverență în fața tufei de trandafiri de lângă bancă.

Rafe bombăni:

— Tu și familia ta, și condițiile voastre blestemate.

— Asta este, accepti sau nu.

Daphne cântă cuvintele, în loc să le rostească.

Rafe își dresе glasul. Nu o putea lăsa acolo în starea asta. Ar putea să se împiedice și să cadă într-un tufiș. Și-ar putea rupe piciorul încercând să coboare de pe bancă. Ar putea fi abordată de vreun individ nepoliticos. Se putea întâmpla orice.

— Bine. Care este condiția?

Daphne își puse mâna pe obrazul lui, iar focul se aprinse între ei.

– Trebuie să îmi spui un secret.

Rafe îi luă mâna de pe obrazul lui și îi oferì brațul.

– Cred că au fost destule condiții pentru un weekend. O trase ușor de mână, sperând să o ajute să coboare în siguranță de pe bancă.

Daphne nu se clinti. Picioarele îi rămaseră parcă lipite de banca din piatră.

– Bine, atunci. Îți voi spune eu un secret.

Rafe ridică brusc privirea. Cu siguranță, Daphne îi atrăsese atenția.

– Care este secretul tău?

Ea se aplecă, iar răsuflarea ei blândă fu ca o șoaptă cu aromă de căpșuni la urechea lui.

– Mi-a plăcut să te sărut seara trecută. Pentru mine a fost extrem de *memorabil*.

– Adevărat? mormăi el.

Se gândi pentru o secundă să o sărute din nou. O Daphne Swift trează era tentant de sărutat, în mod sigur. Una amețită era, de asemenea, tentant, dar el nu avea de gând să profite de o tânără care, în mod evident, urma să aibă o durere de cap groaznică în dimineața următoare. Nu o invidia.

– Da, adevărat, spuse ea, îndreptându-se din nou și privind-l de sus. Ce crezi?

El scutură din cap. Asta nu se putea încheia bine.

– Cred că te-ai îmbătat și mai bine te-aș duce înapoi în casă.

– Halal aventurier, *căpitane!*

Daphne râse. Înainte ca Rafe să aibă ocazia să o întrebe ce voia să spună cu asta, Daphne se aplecă din nou spre el. Pentru o clipă, fu convins că avea să îl sărute, dar se auzeau pași apropiindu-se pe potecă. Șansele să fie din nou Lucy Hunt erau mult prea mici. Nu puteau fi văzuți sărutându-se. I-ar distruge reputația lui Daphne. Rafe făcu un pas înapoi pentru a-i evita sărutul, iar ea căzu de pe bancă peste el. Amândoi se prăbușiră pe iarba moale, Daphne fiind întinsă deasupra lui.

Tocmai când lordul Fitzwell își făcu apariția de după gardul viu.

Capitolul 22

– Lady Daphne? Ce înseamnă asta? întrebă poruncitor lordul Fitzwell, cu mâinile în șolduri.

Daphne întoarse capul și ridică privirea spre el, începând să chicotească incontrollabil.

– Eu... am căzut de pe bancă.

– Direct pe domnul Cavendish?

Ochii lui Fitzwell erau mijiti și suspicioși.

– Căpitanul Cavendish, îl corectă Rafe, luptându-se să o dea pe Daphne jos de pe el și să se ridice fără să o rănească. Și da, a fost un accident.

– A părut mai mult decât un accident, spuse Fitzwell, trăgând de reverele hainei și încruntându-se.

– Ce vrea să însemne asta?

Rafe reuși să se ridice în picioare și o ajută și pe Daphne, de asemenea. Ea continuă să râdă, ceea ce nu era de ajutor situației. Nici măcar puțin.

Daphne se întoarse și se aplecă, aparent căutând ceva în gardul viu.

– Mi-am pierdut săculețul, spuse ea. În mod evident, nu înțelegea importanța prezenței presupusului ei mire, nici insinuările sale.

– Daphne, încetează! spuse Rafe.

Daphne se întoarse, oprindu-se din chicotit, cu o expresie surprinsă pe față.

Lordul Fitzwell ridică ultragiat din sprâncene.

– Îi spui pe numele de botez?

Rafe se îndreptă de spate și își adoptă poziția rigidă de căpitan de armată.

— Te asigur, Lord Fitzwell, că nimic necuviincios nu s-a întâmplat în seara asta aici între mine și Lady Daphne.

Fitzwell se întoarce spre Daphne.

— Lady Daphne, este adevărat?

Daphne ridică nasul.

— Lady Daphne, este adevărat? îl imită ea și izbucni din nou în râs.

— Lady Daphne, te rog, spuse Lord Fitzwell. Dacă nu te-aș cunoaște, m-aș întreba dacă nu cumva ești... beată.

— Nu este nevoie să te întrebi. Sunt beată, recunosc Daphne, chicotind încă. Sunt foarte beată și mă întreb de ce nu am fost mai des beată.

— Nu. Nu, interveni Rafe. Nu este beată. Este doar...

— Sunt beată! insistă Daphne, bătând din picior.

Rafe gemu.

Ea își scutură câteva fire de iarbă de pe mânecă.

— Sunt beată într-un mod plăcut. Și am o întrebare pentru dumneata, Lord Fitzwell.

— Daphne, nu, o avertiză Rafe.

— Ți-aș fi recunoscător dacă ai înceta să mai folosești numele de botez al lui Lady Daphne, adăugă Fitzwell.

Rafe îi aruncă baronului o privire dezaprobată.

— Am o întrebare pentru dumneata, repetă Daphne, ridicând un deget în aer.

— Care este aceea? spuse Fitzwell, încă trăgând de revere.

— Cum arată fundul dumatăle?

Chipul lordului Fitzwell se schimonosi într-o asemenea expresie de pură confuzie și groază, încât Rafe se întrebă dacă nasul avea să îi sângereze din nou spontan.

— Poftim?! întrebă Fitzwell.

Valetul lui nu avea să poată repara vreodată haina aceea după cât trăsese baronul de ea în această seară.

— Am întrebat cum arată fundul dumatăle. Te rog, întoarce-te. Mi-ar plăcea să-l văd, ca să pot face comparație.

— Lady Daphne, nu te simți bine. Permite-mi să te conduc în casă.

Rafe o apucă de cot. Dacă mai scotea un singur cuvânt, nu doar că *nu* avea să existe vreo logodnă, dar reputația ei putea fi distrusă dincolo de orice încercare de a o repara.

– Sunt perfect în regulă, spuse Daphne, încercând să se elibereze din strânsoarea lui. De fapt, aș vrea să beau încă un pahar cu șampanie.

– Nu poți vorbi serios, spuse Fitzwell.

– De ce nu? întrebă Daphne, făcându-i cu ochiul. Ți-ar plăcea să auzi un cântec?

Rafe își înăbuși zâmbetul.

De data asta, lordul Fitzwell se trase de lavalieră. Fără îndoială, pe bărbat îl trecuseră toate apele. La fel și pe Rafe.

– Am venit aici pentru a... Ei bine, o voi spune: Vin din biroul fratelui tău, unde am avut o discuție, am ajuns la o înțelegere. El mi-a acordat binecuvântarea sa pentru a-ți cere mâna. Verișoara dumitale mi-a spus că te-aș putea găsi aici.

Daphne își ridică mâna în fața ochilor și se holbă la ea.

– Mâna mea? Credeam că Delilah doarme, și nu-mi pot închipui de ce ai vrea mâna mea. Este o expresie amuzantă, nu-i așa?

Își legănă mâna în fața ochilor, încă holbându-se la ea.

– Lady Daphne, ai băut sau nu? ceru Fitzwell să știe, bătând din picior.

Daphne își ridică puțin poalele rochiei și execută un pas de dans simplu, în trei timpi.

– Am băut, într-adevăr. Destul de mult. Șampanie, să știi. Este foarte bună.

Fitzwell se încruntă la ea.

– Trebuie să-mi dai cuvântul că nu vei mai bea niciodată în exces dacă va fi să ne căsătorim.

– Niciodată? Niciodată? întrebă Daphne, strângând colierul cu o mână și strâmbând adorabil din nas.

– Așa este. Și, de asemenea, mi-ar plăcea să îmi dai cuvântul că nimic necuviincios nu s-a întâmplat aici între tine și căpitanul Cavendish în această seară.

Expresia lui Daphne deveni brusc serioasă. Își puse mâinile în șolduri.

– Ce *crezi* că s-a întâmplat?

– Nu știu cu siguranță, dar arăta destul de urât, răspunse Fitzwell.

Mâinile lui Daphne rămaseră ferme în șolduri.

– Așa că doar ai presupus că am făcut ce? Că ne-am tăvălit împreună prin iarbă intenționat?

Fitzwell își scoase pieptul înainte.

– Nu știam ce să cred.

Daphne ridică nasul în aer și se îndreptă la înălțimea ei de un metru și jumătate.

– Lord Fitzwell, judeci foarte repede oamenii.

Ochii baronului aproape ieșiră din cap.

– Vai, eu...

– Și nu doar că judeci foarte repede oamenii, dar te și înșeli.

Chipul lui Fitzwell se transformă într-o nuanță alarmantă de roșu. Rafe își vârî mâinile în buzunare și fluieră. Nu mai era nimic de făcut acum, decât să lase această mică dramă să continue.

Scrâșnetul unor pietricele anunță sosirea cuiva, și imediat Claringdon își făcu apariția de după gardul viu.

– S-a întâmplat ceva? Ieșisem la o plimbare și am auzit gălăgie.

Ochii lordului Fitzwell se luminară.

– Nu. Nimic. Tocmai voiam să o cer în căsătorie pe Lady Daphne aici de față. Sper că veți putea participa la ceremonie, Excelență.

Încă o plecăciune lingușitoare din partea baronului. Rafe își dădu ochii peste cap.

Privirea ageră a lui Claringdon îi studie pe toți trei.

– Dacă Lady Daphne dorește, adăugă Fitzwell.

– Nu doresc, anunță Daphne.

Rafe își scărpină ceafa.

– Lady Daphne, doar nu vrei să îl excluzi pe ducele de Claringdon de la nunta noastră, spuse lordul Fitzwell, părând de-a dreptul șocat. Se întoarse spre Claringdon și făcu o altă plecăciune. Îmi pare rău, Excelență. Nu se simte bine în această seară și...

– Nu vreau deloc asta, interveni Daphne. Vreau să spun că nu doresc să mă căsătoresc cu dumneata, Lord Fitzwell.

Fitzwell întoarse capul spre ea.

– Poftim? De ce?

– Nu cred că suntem potriviți. Nu ne potrivim... bine. Nu se putu abține să nu izbucnească într-o nouă repriză de chicoteli.

Rafe își mușcă obrazul pentru a se abține să nu râdă.

Chipul lui Fitzwell se umplu rapid de pete roșii.

– Nu îmi pot închipui ce vrei să spui. Aveam impresia că îmi vei accepta cererea. Credeam că noi...

– Asta a fost înainte să îmi dau seama cât de mult îți place să judeci oamenii, anunță Daphne.

– Nu știi ce să spun. Măinile lordului începură din nou să tragă frenetic de revere. Sunt șocat și am rămas complet fără cuvinte.

Ah, în sfârșit, breșa pe care o aștepta Rafe.

– Se poate ca așa să fie cel mai bine. Rafe îi aruncă baronului un rânjet. Lady Daphne și-a spus cuvântul, milord. Vă pot sugera să plecați?

Capitolul 23

Bătaia blândă în ușa dormitorului nu o trezi pe Daphne a doua zi de dimineață. Era deja trează și așa fusese întreaga dimineață. Și mare parte din noapte, dacă era să fie sinceră. Noaptea trecută, Julian trimisese o servitoare cu o fiertură inventată de un prieten de-al său pentru oamenii care băuseră prea mult. Daphne înghițise amestecul otrăvitor și apoi, bolborosind, adormise. Dar se trezise odată cu răsăritul soarelui, mușcându-și unghia și recapitulând în minte groaznica noapte.

– Cine este? strigă ea către ușă.

– Cass, draga mea. Pot să intru?

Daphne oftă. Fără îndoială, cumnata ei auzise totul despre gafele ei de azi-noapte.

– Desigur, răspunse.

Cass intră cu un mers legănat în cameră, purtând o rochie de zi de culoare piersicii și un zâmbet larg pe chipul adorabil. Veni lângă pat, trase scaunul de la masa de scris și se așează.

— Cum te simți, Daphne?

Daphne gemu și își frecă fruntea.

— De parcă aș fi fost călcată de poștalion.

Cass se înfioră.

— Îmi pare foarte rău. Se întinse și o bătu ușor pe mână.

Daphne își lipi mâna de frunte.

— Of, știam că alcoolul este diabolic. Știam eu! Nu îmi pot închipui de ce am crezut că este o idee bună să beau.

Ochii albaștri ai lui Cass erau plini de simpatie.

— Cu moderație, nu este atât de rău. Dar am auzit că moderația ți-a lipsit seara trecută.

Daphne oftă adânc.

— Da, mi-a lipsit. Cu desăvârșire. O, Cass, mi-am distrus complet viața seara trecută.

Cass îi oferă un zâmbet blând.

— Nu crezi că exagerezi puțin când spui că ți-ai distrus întreaga viață?

Daphne își puse dosul palmei pe frunte.

— Prea bine. Poate nu întreaga viață, dar o bună parte din ea. În mod sigur, planurile de viitor.

Cass netezi cearșaful cu mâna.

— Te referi la logodna cu lordul Fitzwell?

— Da. Ca să nu mai spun de reputația mea. Dacă lordul Fitzwell spune cuiva ce a văzut, voi fi pentru tot restul vieții o fată bătrână, căzută în dizgrație.

Daphne își mușcă din nou unghia de la degetul mare.

Cass o bătu ușor pe genunchi peste pătură.

— Nu îți face griji pentru asta, draga mea. Julian a avut o discuție lungă cu lordul Fitzwell înainte să plece.

Daphne clipi.

— Lordul Fitzwell a plecat?

— Da.

— Și Julian a vorbit cu el? întrebă Daphne și înghiți în sec.

– Julian i-a spus destul de clar că ar fi bine să nu audă nici un cuvânt urât despre tine, altfel se va ocupa personal de Fitzwell.

Daphne răsuflă ușurată. Julian era un bun țintaș. Nici o persoană în toate mințile nu ar fi vrut să îl înfrunte într-un duel.

– Mă bucur să aud asta, dar dacă nu m-aș fi purtat atât de nesăbuit, Julian nu ar fi fost nevoit să îl amenințe pe bietul Lord Fitzwell.

– Nu îți face griji pentru Fitzwell. Cred că seara trecută a dovedit că îi place – cum ai spus tu? – să judece prea repede oamenii.

Daphne scânci.

– Și tu ai fost acolo?

Cass scutură din cap.

– Nu. Mi-a povestit Julian.

– Julian a fost acolo?

Daphne gemu.

– Nu. I-a zis căpitanul Cavendish.

– Ei bine, căpitanul Cavendish a fost în mod sigur acolo. Măcar atâta lucru îmi amintesc. Pe el îl învinovățesc pentru asta.

Cass scutură din cap.

– De ce?

– Pentru că este... este atât de...

– Sărutabil?

Daphne își lăsă capul să îi cadă în mâini și gemu din nou.

– Lucy ți-a spus?

– Da, dar m-a pus să jur că nu spun nimănui.

Daphne își trase perna peste cap și își îngropă fața în ea.

– Sunt distrusă.

– Cu greu poți spune asta, draga mea. Ai băut puțin prea mult și ai sfârșit într-o poziție compromițătoare cu un gentleman chipeș, soțul tău, aș putea adăuga, în grădină, sub lumina lunii. Alte fete au făcut lucruri mai rele. Dar mă tem că nu poți da vina pe căpitanul Cavendish pentru cum te-ai comportat aseară.

Daphne își frecă fruntea.

– Știi. A fost vina mea. Eu sunt cea care a băut cinci pahare cu șampanie. Eu sunt cea care... Of, îmi doresc ca Rafe să fi plecat când l-am rugat să plece. A refuzat, să știi. Dacă nu ar fi fost acolo

seara trecută, nu aş fi avut ocazia să cad peste el şi să ne rostogolim în iarbă în faţa lordului Fitzwell.

Cass râse zgomotos.

– A fost un incident nefericit, în mod sigur, draga mea, dar, de când te cunosc, nu ştiu să îţi pese prea mult de reguli. Dacă îmi amintesc bine, nu eşti aceeaşi domnişoară care a încercat cândva să se strecoare pe fereastră la balul de la familia Hillborough?

Daphne ridică ochii şi clipi, privindu-şi cumnata.

– Îţi aminteşti?

– Cu siguranţă. Nu mi-ai spus niciodată motivul. De ce încercai să te strecoari afară în noaptea aceea?

Daphne îşi puse din nou capul în mâini.

– Este prea umilitor ca să îţi spun.

– O misiune în miez de noapte?

Ochii lui Cass sclipiră.

– Ceva de genul acesta. Daphne oftă. De fapt, adevărul este că mă strecuram afară ca să îl văd pe Rafe.

Sprâncenele blonde ale lui Cass se ridicară.

– Adevărat?

– Da. Tocmai atunci se vorbea despre cât de rănit era şi îmi doream cu disperare să îl văd, şi... aveam de gând să închiriez o birjă şi să îl vizitez. O, Cass, mi-e atât de ruşine!

Cass o mângâie din nou pe mână.

– Nu are de ce să-ţi fie ruşine, Daphne. Mi se pare că eşti foarte îndrăgostită de căpitanul Cavendish şi se întâmplă să fii, în mod convenabil, căsătorită cu el. Nu văd care este problema.

– Nu sunt îndrăgostită de el!

Cuvintele fură puţin prea vehemente chiar şi pentru propriile urechi.

Cass afişă un zâmbet înţelegător.

– Nu eşti?

Daphne strâmbă din nas.

– Poate doar puţin, dar intenţionez să scap de sentimentul acesta. Nu ştii ce a făcut.

– Dragostea nu este ca o răceală, Daphne. Nu poţi aştepta să treacă. Am impresia că lordul Fitzwell ţi-a făcut o favoare seara trecută, plecând de aici.

Daphne gemu și se trânti din nou între perne.

– Aici sunt de acord cu tine. Evident, nu era potrivit pentru mine dacă puțină șampanie și câteva reguli încălcate l-au speriat. În mod sigur, mama este furioasă pe mine pentru că am distrus lucrurile. După toată munca și toate pregătirile pe care le-ai făcut împreună pentru petrecere! Îmi pare atât de rău, Cass.

– Din contră, cred că mama ta a fost chiar ușurată să îl vadă pe lordul Fitzwell plecând. Știu că mătușa Willie a fost, iar eu nu pot spune că sunt tocmai tristă din pricina asta.

Daphne se ridică din nou în capul oaselor și studie chipul cumnatei sale.

– Nu ești?

– Recunosc, nu îl cunoscteam bine, dar nu cred că lordul Fitzwell a avut vreodată inima ta, Daphne. Crede-mă când îți spun cât de important este acest lucru.

Daphne se întinse și o bătu ușor pe mână pe Cass.

– Cass, ești atât de drăguță! L-ai iubit pe Julian de când erai copilă. Dar pentru mulți dintre noi, lucrurile nu se petrec astfel. Trebuie să fim metodici pentru a ne găsi un soț corespunzător.

– Iartă-mă că te contrazic, dar nu cred că „metodic“ și „soț“ ar trebui să fie în aceeași propoziție.

Daphne îi oferi cumnatei ei un zâmbet resemnat.

– Atunci, vom fi de acord să nu fim de acord. Trebuie să îmi consult din nou lista. Am pus-o în dulap. Te deranjează dacă mi-o aduci?

– Care listă? Întrebă Cass, ridicând din sprânceană.

– Lista mea cu domni eligibili.

Cass făcu ochii mari.

– Ai făcut o listă?

– Bineînțeles că am făcut.

– Vezi, chiar și asta? Nu îți stă în fire să fii atât de... planificată. Atât de...

Scuturând din cap, Cass se ridică și se duse la dulap.

– Metodică? spuse Daphne, râzând ușor.

– Da. Întotdeauna ai fost o persoană nonconformistă și amuzantă, Daphne. Să găsești bărbatul potrivit, iubirea adevărată, nu ar trebui să echivaleze cu o propunere de afaceri.

— Este pe raftul de sus, spuse Daphne, ignorând complet cuvințele cumnatei sale.

Cass, fiind cu câțiva centimetri mai înaltă decât Daphne, putea ajunge la listă fără ajutorul unui scaun. Puse o mână pe raft și pipăi în jur. Trase hârtia, iar cutia cu replica vasului căzu odată cu ea. Cass o prinse, dar nu înainte să îi cadă capacul.

— Ce este asta? întrebă ea, privind micuța corabie.

Daphne își acoperi fața cu mâinile și gemu din nou.

— *Acela* este cadoul de logodnă de la căpitanul Cavendish.

— *Ce?*

— Rafe mi-a trimis un cadou de logodnă când a auzit că urma să mă logodesc cu lordul Fitzwell.

— O corabie mică? Cass rămase cu sprâncenele ridicate.

— Este o replică a vasului pe care am fost împreună cu el timp de două săptămâni.

Cass luă lista și corabia și se întoarse lângă Daphne.

— Daphne dragă. Cred că ai uitat să îmi spui o poveste, două. Începe cu începutul, te rog.

Daphne închise ochii, permițând amintirilor să o năpădească.

— Eu și căpitanul Cavendish — Rafe — am petrecut două săptămâni pe *Iubire adevărată* la docuri primăvara trecută.

— Auzisem un zvon cum că ai dispărut pentru două săptămâni, draga mea, dar nu i-am dat nici o clipă crezare.

Daphne oftă.

— Nu am fost dispărută. Știam exact unde mă aflu în tot acel timp. La fel și Donald. Povestea pe care mama și Donald au spus-o tuturor a fost că am vizitat-o pe mătușa Willie, dar evident că zvonurile s-au răspândit oricum.

Cass o bătu pe mână.

— Continuă.

— Donald a vrut ca eu să îl ajut pe Rafe. Mi-a permis să merg cu el, să trec drept mus pe corabia lui. Să traduc din limba rusă.

— S-a întâmplat ceva între voi, draga mea? Adică între tine și căpitanul Cavendish?

Daphne închise din nou ochii.

— Nu pentru că nu aș fi încercat.

— O, draga mea! *Trebuie* să îmi spui ce înseamnă asta.

Daphne scutură din cap. Era prea rușinos ca să spună. Dar trebuia să spună cuiva. Trebuia să scape cumva de povară. Poate Cass, dulcea și iubitoarea Cass, o putea ajuta să rezolve situația.

– Am închiriat o birjă și m-am întâlnit cu Rafe la docuri. Donald știa despre asta, desigur, dar voiam să fiu independentă. Am petrecut aproape două săptămâni pe vas. Cu două nopți înainte să plecăm de acolo, eu... Își acoperi din nou fața. Pur și simplu nu o putea privi pe Cass în timp ce vorbea.

– Continuă, draga mea, o îndemnă Cass.

– Eu... Eu... O, Cass, am încercat să-l sărut!

Cass făcu ochii și mai mari, dacă era posibil.

– Da?

– Da. Am crezut că ne apropiaserăm. Am crezut că el... a început să aibă sentimente pentru mine. Și, la urma urmei, eram căsătoriți, iar eu... m-am făcut complet de râs.

– Căpitanul Cavendish nu te-a sărutat înapoi, să înțeleg?

– Nu. Nu doar că nu m-a sărutat înapoi, dar mi-a spus că se gândește la mine ca la o soră.

Cass se strâmbă.

– Nu!

– Ba da!

Cass dădu ușor din cap.

– Ei bine, asta este un detaliu nefericit.

– Două zile mai târziu, am găsit o târfă blondă în patul lui de la han și... O, asta este o cu totul altă poveste, dar e suficient să spun că Rafe nu s-a purtat niciodată necuviincios cu mine în acele două săptămâni.

– Nu îl poți învinovăți că a fost un gentleman, draga mea. Deși comentariul cu sora este deranjant. Cred că trebuie să aud povestea despre femeia asta blondă.

Daphne îi povestește. Întreaga poveste groaznică. Atunci când termină, Cass îi oferă un zâmbet compătitor.

– Nu sună prea plăcut, nu-i așa?

– Nu, nu sună. Nu a fost plăcut, iar eu... Daphne se lovi cu palma peste frunte și gemu de durere. O, la naiba! La naiba! La naiba!

– Ce este? Cass își duse o mână la gât.

Daphne închise ochii strâns și se încruntă.

– Tocmai mi-am amintit. Am încercat să îl sărut din nou seara trecută, în grădină. El s-a îndepărtat de mine. De aceea am căzut peste el.

– Ai căzut peste el?

– Da.

– Pentru că el s-a dat la o parte când tu ai încercat să-l săruți?

– Da. O, Cass, lordul Fitzwell m-a părăsit pe bună dreptate. Sunt o ușuratică fără pic de rușine. O desfrânată. O nerușinată!

Cass încerca în mod evident să își înăbușe zâmbetul.

– Nu râde de mine, Cass, spuse nefericită Daphne.

– Îmi pare rău, draga mea. Chiar îmi pare, dar cred că ești de parte de a fi o ușuratică fiindcă ai încercat să îl săruți pe căpitanul Cavendish în grădină. Trebuie să îți amintești că sunteți căsătoriți, dragă. Tot uiți asta. Și poate că s-a ferit de tine seara trecută, dar te-a sărutat în bibliotecă, nu-i așa?

– Da.

– Bine, atunci. Se poate să fi avut alte motive pentru care s-a retras aseară.

– Știu că Julian l-a amenințat cu moartea, dar...

– Poftim?

– Julian mi-a spus. A avut două condiții ca să mă lase să plec cu Rafe în seara asta. Prima era să fiu în siguranță. A doua, să nu mă atingă.

– Ei bine, nu e de mirare. Căpitanul Cavendish încearcă să facă lucrul onorabil care este de făcut. Nu ar fi un gentleman adevărat dacă ar săruta o domnișoară amețită, nu-i așa? Unde mai pui că i-a promis fratelui ei că își ține mâinile acasă.

– Dar nu vreau să își țină mâinile acasă, gemu Daphne.

Un icnet se auzi de partea cealaltă a ușii închise, iar Cass întoarse ochii mari spre Daphne. Aceasta pur și simplu scutură din cap și își dădu ochii peste cap.

– Nu-ți face griji. Bănuiesc că este doar Delilah. Are urechea lipită de ușă.

– Ba nu o am! se auzi vocea nemulțumită a lui Delilah.

— Ai putea la fel de bine să intri, Dee, strigă Daphne. Și, te rog, ai grijă să nu trănțești ușa. Am o durere de cap monstruoasă.

Ușa se deschise, iar Delilah, cu o fundă uriașă din satin alb în păr și cu o rochie albă nouă, intră ȝopăind. Închise ușa cu multă grijă.

— Bine, se prea poate să fi ascultat puțin.

— Nu m-am îndoit o clipă, răspunse Daphne.

Delilah veni la piciorul patului.

— Cum se simte o durere de cap monstruoasă?

Daphne gemu din nou.

— Este îngrozitoare și sper să nu afli niciodată.

— Aș prefera să am o durere de cap monstruoasă într-o secundă, dacă asta ar însemna să sfârșesc tăvălindu-mă prin iarbă cu căpitanul Cavendish.

Daphne rămase cu gura căscată.

— Delilah, jur, dacă spui cuiva...

— Știu. Știu. Nu îți face griji. Intenționez să păstrez tăcerea în privința acestei chestiuni.

Daphne își puse iar capul pe perne și își frecă tâmplele. O amintire răzbătu prin mintea ei încețoșată.

— Tu i-ai spus lordului Fitzwell unde să mă găsească seara trecută, Delilah?

Delilah avea un zâmbet șiret pe buze.

— Poate.

— Credeam că plecaseși la culcare. De unde ai știut?

— Doar nu crezi că aș fi rămas în pat cu toate lucrurile interesante care se petreceau în casa asta seara trecută?

— Ce fel de lucruri interesante? întrebă Daphne, masându-și tâmplele.

— Cum ar fi că lordul Fitzwell te-a găsit în grădină împreună cu căpitanul Cavendish.

— Dar asta s-a întâmplat doar pentru că tu i-ai spus unde eram. De unde ai știut, apopo?

— Nu pot fi făcută responsabilă dacă se întâmplă să fi ajutat la îndeplinirea lucrurilor interesante. Și știam pentru că eu am fost cea care te-a ghidat în direcția grădinii seara trecută. Nu îți

amintești? Cântai un cântec pe care l-ai învățat de la mine. Știam că și căpitanul Cavendish era acolo.

Daphne se ridică în capul oaselor, apoi gemu și își frecă din nou capul. Se mișcase mult prea repede.

– Delilah Montbank, spune-mi că nu tu ai pus la cale întreaga nebunie care a avut loc seara trecută.

Delilah își puse mâinile în șolduri.

– Ei bine, îmi place cum sună. Cu plăcere.

– Ai făcut totul intenționat? Daphne gemu. De ce?

– Pentru că lordul Fitzwell nu era menit să fie vărul meu.

Daphne întoarse o privire rugătoare spre Cass.

– Ce părere ai despre asta?

Cass ridică din umeri.

– Nu pot spune că o învinovățesc. Și sunt foarte impresionată de inventivitatea ei.

Delilah radia și execută o piruetă înainte să facă o reverență pentru Cass.

– *Merci, milady.*

– Mătușa Willie a știut de planul tău? o întreabă Daphne.

– O, verișoară Daphne! Delilah își dădu ochii peste cap. Mătușa Willie este cea care m-a informat că în grădină se afla căpitanul Cavendish, singur. Acum, mai bine m-aș duce la parter înainte ca doamna Upton să mănânce toate brișele.

Cu aceste cuvinte, Delilah țopăi înapoi spre ușă și plecă.

Daphne îi aruncă lui Cass o privire abătută.

– Toată familia completează împotriva mea.

– Nu este chiar atât de rău. Îți promit, spuse Cass. Cred că ar trebui să îți iei ziua asta liberă și să te odihnești, dragă. Nu este nevoie să iei decizii pripite.

Daphne scutură din cap.

– Nu! Nu! Nu este timp de odihnă. Vrei să-mi citești lista cu eligibili, te rog? Poate că am creat o harababură cu lordul Fitzwell, dar nu este singurul gentleman din Londra.

– Nu cred...

– Te rog, Cass. Citește-o. După ce mă voi întoarce din misiunea cu Rafe, vom da o altă petrecere. Va fi o altă logodnă. Iar până atunci voi obține și anularea și totul va fi bine.

– Jur, niciodată nu te-am văzut stând locului mai mult de un minut, răspunse Cass. Bine. Ți-o citesc. Iar după ce vei alege următorul potențial mire, ce vei face?

– Mă voi pregăti pentru seara asta. Rafe vine să mă ia după cină. Trebuie să mă transform într-un mus convingător.

Capitolul 24

Rafe bătu la ușa din spate a casei Swifdon. Își croise drum printre străzi, pe lângă grajduri și pe aleea din spatele reședinței din Mayfair a contelui de Swifdon. Nimeni nu avea să o vadă pe Lady Daphne Swift părăsind casa îmbrăcată ca un băiat.

Cu o seară în urmă, plecase de îndată ce Claringdon o condusesese pe Daphne înapoi în casă. Mai întâi, îl găsisese pe Swifdon în biroul său și îl informase că sora lui mai mică era beată. Îi spusese că el credea că Lucy Hunt avea să se asigure că Daphne era dusă la culcare fără ca mama ei să știe. Swifdon îi mulțumise pentru discreție, ceruse să discute cu lordul Fitzwell între patru ochi și îi spusese lui Rafe că avea să îi trimită o scrisoare în dimineața următoare, pentru a-l informa de starea lui Daphne. Aparent, Swifdon știa o fiertură care putea vindeca rapid o mahmureală. Slavă Domnului, pentru că, beată sau nu, Rafe încă avea nevoie disperată de ajutorul lui Daphne.

Mai târziu, Rafe privise cu un zâmbet arogant cum lordul Fitzwell își chemase trăsura și părăsise reședința Swifdon, îndesându-și pălăria pe cap și smulgându-și haina din strânsoarea lui Pengree.

Apoi, Rafe plecase. Se întorsese în apartamentul său dintr-o zonă mai puțin elegantă a orașului. Fusesse ușurat, de fapt, când scrisoarea lui Swifdon sosise în acea dimineață, informându-l că Daphne își revenise complet datorită fierturii și era dornică să își ducă la îndeplinire promisiunea. Rafe fusese puțin prea ușurat, poate. Se așteptase ca Daphne să fie furioasă pe el, să folosească,

poate, eșecul logodnei drept scuză pentru a da înapoi de la înțelegerea lor. Se înșelase în privința ei.

Ușa din spate se deschise, și Pengree își făcu apariția. Evident, majordomul îl așteptase.

– Căpitane Cavendish, lordul Swifdon dorește să vă vadă.

Rafe îl urmă prin spatele casei, urcând o scară și traversând apoi o serie de coridoare, până ajunse în spațiul familiar din fața ușilor care duceau în biroului contelui.

Swifdon se ridică de îndată ce Rafe fu anunțat. Merse la bufet și îi pregăti o băutură tare. Se întoarse și împinse paharul în mâna lui Rafe.

– Dă-l pe gât. Vei avea nevoie de el.

Rafe luă paharul, zâmbind și mulțumind din cap.

– Pentru misiune?

– Nu, pentru întâlnirea cu Daphne, fu răspunsul lui Swifdon.

Rafe pufni.

– Mă bucur să aud că se simte mai bine. Era beată criță când am plecat.

– Da, Cass mi-a spus că era puțin mohorâtă în dimineața asta.

Rafe puse paharul deoparte.

– Pot doar să-mi închipui. Mă bucur să aud că a fost de acord să continue misiunea.

– Daphne este una dintre cele mai nobile persoane pe care le cunosc. Toată viața a visat să fie de folos cauzei războiului. Acum războaiele s-au încheiat, desigur, dar acesta este exact genul de lucru în privința căruia nu aș reuși niciodată să o fac să se răzgândească.

– Înțeleg, milord.

Dacă lui Swifdon i se păru straniu că Rafe nu bău, nu arătă că observase. Contele își dădu propria porție de coniac pe gât.

– Am încredere în Daphne și am încredere în tine, dar nu este nevoie să îți reamintesc ce se va întâmpla dacă va fi rănită.

– Nu. Rafe își împreună mâinile la spate și făcu o plecăciune. Viața ei este mai importantă decât a mea.

– Nu am nici un dubiu. Swifdon încuviință din cap. Acum, câteva detalii. Cass a dus-o pe mama la operă astă-seară, ca să o scoată din casă, așa că nu o va vedea pe Daphne plecând. Mama crede

că Daphne se duce câteva zile la casa de la moșie a lui Lucy Hunt, ca să poată trece peste dezamăgirea provocată de Fitzwell.

— Este? Dezamăgită din cauza lui Fitzwell, vreau să spun?

De îndată ce cuvintele îi ieșiră din gură, lui Rafe îi păru rău că le rostise.

Swifdon rânji la el.

— Asta este o întrebare pentru Daphne. Sună din nou din clopoțel după Pengree. Majordomul apăru imediat. Te rog, spune-i lui Lady Daphne să ni se alăture.

Servitorul încuviință din cap și părăsi încăperea.

Rafe ridică din sprâncene.

— Am o avertizare asemănătoare pentru Daphne, îi explică Swifdon.

Când ea intră în birou câteva minute mai târziu, Rafe își ținu din nou răsuflarea, dar dintr-un cu totul alt motiv de data asta. Purta pantaloni strâmți din piele de căprioară, care îi evidențiau fiecare curbă a posteriorului armonios, o cămașă albă, simplă, cu o vestă strâmtă care ascundea, în mod evident, faptul că avea sâni, oricât de bandajați erau. Purta cizme înalte, negre, iar părul îi era prins într-un coc îndesat în vârful capului și ascuns sub o beretă care îi completa ținuta.

Era o ținută standard pentru docuri, dar nici un mus nu ar putea face să arate la fel de bine precum Daphne. Oricine altcineva ar vedea doar un băiat fragil, dar Rafe știa mai bine. Talia ei micuță evidențiată, la fel și posteriorul minunat. Rafe își mută privirea înainte ca propriii pantaloni să îi devină strâmți. Cât despre el, era îmbrăcat ca un căpitan de vas. O cămașă albă, pantaloni gri-închis, cizme negre și o haină bleumarin, lavalieră albă și un tricorn.

Daphne îl măsură din cap până-n picioare. El fu nevoit să se abțină din răsuputeri să facă același lucru.

— Căpitane, spuse ea simplu, de-abia permițând buzelor să se deschidă.

— Grey. Dădu din cap spre ea.

— Ți-aș oferi un pahar, Daphne, dar ceva îmi spune că m-ai refuza astă-seară, spuse Swifdon.

Daphne își apăsă mâna pe stomac.

– Uf! De-abia suport să văd lichidul acela dezgustător.

– Înțeleg, îi spuse Swifdon surorii sale. Acum, ascultă-mă.

Daphne întoarse grăbită capul spre fratele ei. Expresia îi deveni serioasă.

– Știu că ai fost furioasă pe Cavendish, dar emoțiile te pot duce la moarte în situații ca aceasta. Tu și Rafe trebuie să vă purtați unul cu altul ca niște parteneri. Viața ta poate depinde de asta.

Daphne încuviință o dată.

– Nu este nimic emoțional în privința asta. Sunt pe deplin pregătită să nu fiu altfel decât competentă și să îmi fac datoria. Ridică bărbia, chipul reflectându-i mândria. Pentru Coroană.

Rafe aproape că răsuflă ușurat. Avea încredere în Daphne în privința asta. Ea voia să îi găsească pe bărbații care îl omorâseră pe Donald la fel de mult ca și el, și ar face tot ce ar fi nevoie, indiferent de ceea ce se întâmplase între ei în ultimele două zile.

– Poți face asta, Daphne, spuse Swifdon. Nu am nici o îndoială. Nu ți-aș permite să mergi, dacă aș crede că ești în pericol. Cavendish va avea grijă să fii în siguranță.

– Voi avea eu însămi grijă să fiu în siguranță, răspunse Daphne cu hotărâre. Nu îți face griji pentru mine, Julian. Făcu un pas în față și își îmbrățișă strâns fratele. Te iubesc.

Încă îmbrățișând-o, Swifdon spuse:

– Și eu te iubesc, Daphne.

Ea se desprinsese din îmbrățișare, își dresese glasul și se întoarse spre Rafe, reținându-și în mod evident lacrimile care amenințau să i se reverse din ochi.

– Mergem?

Lacrimile fură rapid înlocuite de un licăr de oțel care îi spuse lui Rafe că îl alungase complet din inima ei. Bun. Era mai bine așa. Trebuiau să se poarte ca doi spioni în misiune, lucrând pentru binele țării, nimic mai mult.

El încuviință din cap.

– Să mergem.

– Aveți grijă amândoi, spuse Swifdon.

Rafe și Daphne dădură aprobator din cap.

Rafe ținu ușa deschis, iar Daphne ieși din birou ignorându-l. El o urmă pe coridor, pe trepte, apoi spre ușa din spate.

– Verișoară Daphne!

Daphne se întoarce spre vocea copilăroasă care se auzi în urma lor.

– Delilah? De ce te-ai dat jos din pat? Nu ar trebui să fii aici!

– Nu te puteam lăsa să pleci fără să îmi iau rămas-bun. Delilah scutură din cap. Adică, mult noroc. Vei fi o eroină, Daphne. Știu asta.

Daphne zâmbi și strânse umărul copilei.

– Ai grijă de mama pentru mine, Dee. Și de Cass, și de Julian.

Apoi îi șopti: Dar nu-l lăsa pe Julian să știe că ai grijă de el.

Delilah încuviință din cap, iar buclele negre i se legănă.

– Consider-o misiune îndeplinită. Și, te rog, întoarce-te cu multe povești palpitante. *J'adore* o poveste palpitantă.

Daphne scutură din cap.

– Să văd ce pot face.

– O, căpitane Cavendish, spuse Delilah cu o voce mieroasă.

Rafe se întoarce spre fată.

– Da?

– Sper că vei fi un gentleman cât vei fi în compania verișoarei mele.

Rafe se forță să își rețină zâmbetul.

– Desigur, domnișoară Montbank. Vă dau cuvântul meu.

– Dar nu *prea* gentleman. Cu aceste cuvinte, Delilah plecă.

Capitolul 25

Daphne ieși hotărâtă pe ușa din spate a reședinței fratelui ei. Rafe o urmă, dar de îndată ce intrară pe alee, simți schimbarea care se petrecuse în el. Ea nu mai era Lady Daphne Swift. Era Thomas Grey, musul.

Rafe nu așteptă ca ea să o ia înainte, spre locul unde avea legat calul, de un stâlp în apropierea grajdurilor. În schimb, pașii lui mari străbăteau aleea pietruită în timp ce Daphne alerga ca să țină pasul cu el, îndesându-și bereta pe cap ca să nu îi zboare.

Rafe dezlegase calul până când Daphne îl ajunse din urmă. Încălecă, se întoarse spre ea și îi întinse mâna, ridicând-o iute și fără menajamente pe cal, trăgând-o în spatele lui. Daphne își puse degrabă mâinile în jurul șoldurilor lui, în timp ce el nu pierdu timp, îndemnând calul la galop. Daphne se agăță de el, rugându-se ca bereta să nu îi zboare spre cerul nopții. Își încleștă mâinile în jurul lui și încercă disperată să ignore conturul abdomenului muscular al lui Rafe pe sub haină și cât de bine mirosea. O, prostii! Îi adulmeca spatele. „Idioato!”

Trebuia să se controleze. La urma urmei, avea să fie captivă cu el în același loc pentru o săptămână. Trebuia să pună capăt acestor gânduri ridicole. Julian avusese dreptate. Nu era timp pentru furie sau meschinărie. De asemenea, nu era timp pentru dorințe inutile. Aveau o misiune de îndeplinit și exact asta vor face. Asta nu era despre ea. Era pentru Donald. Și pentru Coroană.

Rafe îi vorbea calului și îi dădea pintenii în timp ce goneau pe străzi, îndreptându-se spre docuri într-un ritm sprinten.

Drumul nu dură mult, iar Daphne observă în curând o schimbare nu doar în ceea ce-i privea pe oamenii de pe străzi, ci și o schimbare a peisajului și a mirosurilor. Docurile mișunau de marinari în permisie, târfe, negustori și toată drojdia societății, în general, la care nu ar fi fost niciodată expusă ca Lady Daphne. Mirosea a apă sălcie și alcool, și a ceea ce Daphne se temea că era urină. Își aminti toate aceste detalii de ultima dată când fusese aici. În ciuda mirosurilor neplăcute, o străbătu un fior. Să fie din nou aici era o aventură. Era complet diferit de viața ei cumpătată și previzibilă din Mayfair. Orice se putea întâmpla aici. Orice. Sângele parcă îi cânta entuziasmat prin vene.

Rafe mână calul în josul scândurilor înguste din lemn ale docurilor. Daphne își aminti rânduiala. Aveau să lege calul de un stâlp la docul unde Salty, omul de bază al lui Rafe, urma să aibă grijă de el. Rafe încăleca rapid, iar Daphne încercă să ignore senzația caldă a mâinilor lui pe șoldurile ei când o ajută să coboare de pe cal. O atinsese doar fugitiv, așa cum ar atinge un mus, nu într-un mod care ar fi putut fi descris drept senzual, și cu toate astea atingerea lui o făcu să i se taie răsuflarea.

Daphne scutură din cap. Trebuia să se concentreze pe misiune. Pe nimic altceva în afară de misiune.

– Iată barca cu vâsle.

Rafe arată spre o luntre micuță care abia plutea pe suprafața apei.

– Și corabia?

Daphne se întoarse și privi în largul apelor întunecate. Câteva vase greoaie pluteau gârbovite în apa sălcie.

– Acolo. Rafe arată spre cea mai îndepărtată.

Daphne o privi. Iată-o. *Iubire adevărată*. O corabie nu tocmai elegantă sau foarte mare, cu echipajul ei de doar șapte oameni, dar una care avea noimă pentru un căpitan mărunț, care făcea troc cu bunuri pe ici, pe colo și contrabandă – rolul pe care Rafe îl juca pentru ruși și pentru spionii francezi. Corabia cunoscuse și zile mai bune, dar rămăsese rezistentă și în formă. Privind-o, Daphne își înghiți nodul din gât. Ultima oară când plecase de pe ea, toate visurile i se năruiseră pe docuri. De data asta nu mai era fata naivă de atunci. Era mai matură, mai experimentată. Și deja inima îi fusese frântă. Nu avea cum să o doară mai mult decât prima oară.

Dacă ar fi fost Lady Daphne Swift, Rafe ar fi ajutat-o grijuliu să coboare în barcă. Dar fiind Thomas Grey, musul, Rafe nu putea face nimic, decât să îi permită să o ia înainte și să sară în barcă după ea. Totuși, Daphne își perfecționase coborârea și urcarea în barcă data trecută. Nu avea nevoie de ajutor.

Își sprijini mâna dreaptă pe marginea dreaptă a micii bărci, apoi mâna stângă pe partea stângă și pași precaută spre centru, asigurându-se că nu se balansează prea mult. Cu un rânjet satisfăcut pe față, ridică privirea spre Rafe. Oare se citea admirație în ochii lui?

– Foarte bine, șopti el în barbă.

Coborî cu ușurință în barcă în fața ei și apucă o vâslă.

Daphne ridică cealaltă vâslă.

– Nu este nevoie să ai grijă de mine, să știi.

– Bine, pentru că nu voi avea timp, îi aruncă el peste umăr. Acum, la numărătoarea mea.

Rafe coborî vâsla dreaptă deasupra apei, Daphne o coborî pe cea stângă și împreună vâsliră spre corabia ancorată în port.

El își dezbrăcase haina ca să vâslească. Daphne încercă să nu se uite la mușchii lui, conturați prin mânecile cămășii la lumina lunii și a stelelor. În schimb, se concentrează să mențină ritmul vâslei sale în sincron cu a lui.

Mintea îi hoinări înapoi la schimbul de replici din urmă cu câteva momente. „Bine, pentru că nu voi avea timp”, îi spusese el. Să nu se zică vreodată despre căpitanul Cavendish că nu putea fi tăios când era nevoie. Bine. Dar și ea vorbise serios. Nu avea nevoie ca el să aibă grijă de ea, nici nu se aștepta să o facă. Jucau un joc periculos acum, unul în care miza erau mai multe vieți. Julian îl rugase pe Rafe să aibă grijă de ea, iar Daphne știa ce simțea Rafe cu adevărat. O credea o copilă. Una a cărei familie avusese grijă de ea toată viața ei, o cocoloșise, o tratase ca pe o prințesă. Îi atenuaseră fiecare lovitură. Cu siguranță, nu o credea o creatură utilă. Cu siguranță, nu o persoană care îi putea fi de folos lui, bărbatul care nu avea niciodată nevoie de ajutorul nimănui. Știa ce gândea Rafe. Poate că reușise ea să se urce de una singură în barcă, dar el nu credea nici măcar o secundă că Daphne nu avea nevoie de el.

Își încheștă mâinile mai strâns pe vâslă și trase mai tare și mai repede. Avea să îi arate ea lui.

Până să ajungă la corabie, Daphne începuse deja să asude și să respira greoi. Cu toate astea, Rafe, care ținuse ritmul cu ea, părea complet neafectat. Chiar începuse să fluiera. Apucă frânghia care atârna pe carena vasului și ancoră barca lângă el. Apoi, îi făcu semn lui Daphne să urce prima. Poate că nu avea să o ajute în nici un fel, dar îi permitea să urce prima, în caz că aluneca. Daphne știa asta.

Trase adânc aer în piept și sări ca să prindă capătul scării șubrede din lemn care atârna pe o parte a corabiei. Mereu fusese puțin prea înaltă pentru ea. Dar la naiba cu provocările legate de înălțime! O apucă din prima încercare și zâmbi ușor în sinea ei. Încă putea să o facă. Urcă pe cât de repede putu și sări pe punte, unde ateriză cu picioarele depărtate. Trase adânc în piept aerul de mare. Ah, își amintea mirosul acesta! Nu avea să îl uite vreodată. Nici sentimentul de a fi atât de liberă pe corabie. Era absolut

încântător să poarte pantaloni. Se simțea minunat, de parcă ar fi putut face orice. Să alerge. Să sară. Nici o fustă incomodă care să o împiedice. Era eliberator. Era îmbătător. Era aventuros. Exact precum Calliope Cauldwell.

Daphne își puse mâinile în șolduri și privi în lungul punții late din lemn, observând împrejurimile și înregistrând sunetele. Dură o clipă să se obișnuiască iar cu marea. Ritmul blând al valurilor și legănatul lemnului aveau o cadență proprie. Era ca o artă, măiestria de a fi capabil să îți ții echilibrul pe puntea unui vas. O dobândise o dată, înainte. După câteva momente, fu ca și cum nu ar fi plecat niciodată de pe corabie.

Cercetă din priviri puntea. Ceilalți bărbați erau acolo. Echipajul. Îi cunoscuse pe toți înainte. Și ei erau spioni. Îi știa doar după numele lor false, iar ei o știau drept Grey. În afară de Salty, secundul, mai erau Grim, ofițerul de punte, Holby, șeful de echipaj, Greggs și Peterby, marinarii de punte, și bucătarul, care avea aproape patruzeci de ani, ochi negri și blânzi și păr negru, cârlionțat. Daphne nu îl văzu pe Salty. Poate încă era la țärm. Salty era opusul numelui său, surprinzător de tânăr și de chipeș. De fapt, cu părul deschis la culoare și cu ochii albaștri, semăna puțin cu Rafe. Nici pe jumătate la fel de arogant, totuși.

Lui Daphne îi plăcea întregul echipaj. Poate că aveau o misiune mărunță, dar erau un grup suficient de mare cât să conducă *Iubire adevărată*. În timpul liber, lui Daphne îi plăcea să își lase imaginația să zburde spre adevăratele identități ale tovarășilor ei de echipaj. Desigur, habar nu avea ce făceau ei când nu se aflau pe vas. Câțiva dintre ei fuseseră aleși pentru tenul bronzat și bătut de vânt. Bărbații care își petreceau viața pe mare trebuiau să fie în concordanță cu rolul. Dar erau în slujba Coroanei. Salty și Grim îi cunoșteau adevărata identitate. Ceilalți nu. Cât despre ea, nu avea habar dacă Salty și Grim erau în armată și, dacă da, care le era rangul. Din câte știa ea, era posibil să stea lângă ofițeri importanți. Dar era mai amuzant așa. Cu toții aveau secretele lor.

— Tommy! strigă Grim, care avea în jur de treizeci de ani și era chipeș, cu ochi căprui și păr castaniu, o constituție medie și un zâmbet vioi.

Veni lângă ea și o bătui pe spate. Daphne îi zâmbi.

— Ah, flăcău, arăți prea curat ca să fii pe *Iubire*. Își trecu degetul pe obrazul ei, iar Daphne fu convinsă că în urma lui rămase o dâră de murdărie.

— Mulțumesc pentru asta, Grim, spuse ea, încă zâmbind.

Rafe veni în urma ei, iar după ce îi salută pe ceilalți, o conduse pe Daphne spre pupă, apoi coborâra câteva trepte până în cabina căpitanului.

— Mi-ar fi plăcut să fi stat afară mai mult și să vorbesc cu toată lumea, spuse Daphne de îndată ce ușa cabinei se închise în urma ei.

— Nu este o idee bună. Unul sau doi dintre bărbații ăia nu au mai avut o permisie oficială de luni întregi. Și tu arăți destul de... — își dresă glasul — ... bine în pantalonii ăștia.

Daphne rămase cu gura căscată. Apoi, se întoarse spre perete pentru a-și ascunde zâmbetul.

— Nu-mi spune că tu crezi că onoarea mea este în pericol cu echipajul de pe *Iubire adevărată*.

— Nu, nu onoarea ta; aș tăia mâna oricui s-ar atinge de tine. Onoarea mea este în joc. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să îi explic lui Wellington de ce unul dintre cei mai de nădejde spioni ai lui a rămas fără o mână.

Daphne căscă ochii mari.

— Nu ai face asta cu adevărat, nu-i așa? Să le tai mâinile?

Rafe își coborî glasul.

— Pe vasul ăsta, suntem un echipaj real. Aș face asta și mult mai mult.

Daphne înghiți în sec. Ceea ce se întâmpla era real. Totul. Aventuros, da. Distractiv, poate. Dar destul de real. Donald își pierduse viața având de-a face cu aceiași bărbați cu care aveau să se întâlnească și ei în curând. Rafe fusese aproape de moarte. Totul era foarte real.

Încuviință solemn din cap.

— Care este planul? Contrabandiștii vor fi aici în seara asta?

— Au ridicat ancora astă-seară. De aceea *Iubire adevărată* este deja aici. Vrem ca ei să ne vadă când vor ajunge. Încă nu i-am văzut pe bărbații aceia, dar mâine vom merge la țarm și îi voi căuta.

Daphne încuviință din nou și aruncă o privire în cabina sărăcăcioasă.

– Cum rămâne cu locul de dormit? Daphne înghiți în sec, de-abia fiind capabilă să împingă cuvintele printre buzele uscate. La fel ca înainte?

Dădu să meargă spre ușa care dădea în cămăruța de mări-mea unui dulap, în care Rafe îi improvizase data trecută un pat mic, dar îngrijit.

– Nu. Cuvântul spintecă aerul. Trebuie să dormim împreună aici. Nu pot risca să te pierd din vedere. I-am promis fratelui tău.

Daphne încremeni în timp ce scormonea în bagaj. Să doarmă în aceeași cameră cu Rafe? Asta, cu siguranță, nu avea să ajute prea mult lucrurile. Se gândise deja la umerii și la mușchii lui... Se întoarse, făcând ochii mari. Era un singur pat în cabina căpitanului.

– Dar unde...

– Nu-ți face griji. Rânjetul lui irezistibil de păcătos se întoarse. Rafe merse la dulap, îl deschise și scoase din el câteva bețe din lemn și un material vărgat. Voi lua hamacul.

Capitolul 26

Daphne nu dormi prea bine. Visă spioni și contrabandiști, torturi și criminali. Visă că era înghițită de o uriașă creatură marină. Și apoi, după ce toate coșmarurile încetară, visă că stătea îmbrățișată cu Rafe în hamac, iar acest vis fu, probabil, cel mai supărător dintre toate. Era înfășurată ca într-un cocon în patul căpitanului, zvârcolindu-se și întorcându-se de pe o parte pe alta, transpirând în camera lipsită de orice adiere în timp ce Rafe părea să doarmă mulțumit, legănându-se odată cu balansul vasului, cocoțat în hamacul său, între cei doi stâlpi din cabină.

Era complet insensibil la prezența ei, se gândi Daphne cu o oarecare tristețe în timp ce împunse perna plată în încercarea de a o face mai confortabilă. Uitase de micile perne groaznice de pe corăbii. Rafe îi explicase ultima dată că majoritatea membrilor

echipajului nici măcar nu aveau o pernă și că ar trebui să înceteze să se poarte ca o prințesă dacă perna nu era suficient de bună pentru ea. Se încruntă în întuneric. Nu ar face aceeași greșală de două ori. Nimic. *Nimic* nu ar fi atât de inconfortabil încât să o facă să se plângă. Nici măcar sânii ei înfășurați, care erau departe de a o face să simtă confortabil. Razele lunii care licăreau prin hubloul din capătul îndepărtat al camerei erau singura sursă de lumină. Căzură pe maxilarul lui Rafe. Bărbatul era frumos. Era prea nedrept, de fapt. Genele negre îi mângâiau obrajii în timp ce el se legăna liniștit înainte și înapoi. Sforăia ușor, dar nici măcar asta nu era enervant. Donald obișnuia să sforăie atât de tare, încât aproape că trezea întreaga casă, dar sforăitul lui Rafe de-abia se auzea. Asta era enervant. Bărbatul era aproape perfect, ca un înger care prinsese viață.

Daphne privi fix tavanul întunecat din lemn. Trebuia să înceteze cu aceste gânduri jalnice. Misiunea lor era mult mai importantă decât toate astea. Chiar și decât ce se întâmplase între ei ultima dată. Chiar și decât târfa blondă.

Se întoarse pe o parte și închise ochii. Ce avea să aducă ziua de mâine? Îi vor găsi pe contrabandiști? Vor pune mâna pe scrisori ca să răzbune, într-un final, moartea lui Donald? Asta era partea cea mai dificilă. Incertitudinea. Dar avea să încerce. Avea să facă tot ce era nevoie. Chiar dacă asta implica tortura. Sau moartea. Înghiți în sec și numără până la trei. Da, chiar și moartea.

Soarele răsări luminos și strălucitor în dimineața următoare, iar Rafe se trezi odată cu el. Daphne rămase cuibărită în patul ei. El o lăsă să doarmă, dar nu înainte să scoată oala de noapte de sub pat pentru ca Daphne să aibă acces la ea când se trezea. Avusese o experiență aparte cu oala data trecută, adaptându-se la condițiile corabiei, dar după ce Rafe îi explicase că era sarcina musului să scape de aceste deșeuri, ea păruse ușurată și îndeplinise această datorie de una singură, chiar cu bucurie. Rafe îi dăduse propria oală de noapte, desigur, dar tot îl făcea să chicotească gândul că Daphne îndeplinea o asemenea sarcină de una singură. Dar o făcuse într-un mod curajos și fără să se plângă, doar roșind ușor.

Rafe dormise pe reprize. Adormise cu sunetul valurilor izbindu-se în cocă și cu lumina lunii strecurându-se prin hublou. Nu mai fusese pe o corabie de luni bune. În mod normal, marea era acasă pentru el. Dar imaginea fundului mic și ferm al lui Daphne urcând scara pe punte înaintea sa nu voia să îi dispară din minte. Era ca și cum i s-ar fi întipărit acolo. Pentru totdeauna. Ultima dată când fuseseră împreună pe corabia asta, el o considerase drăguță, cu siguranță. Dar era ceva în legătură cu Daphne acum, atitudinea ei, încrederea și curajul. Amintirea sărutului fierbinte din biblioteca lui Swifdon. Fusese o surpriză totală pentru el. Ca să nu mai spună de ispititoarea dâră de praf de pe obrazul ei. Fu nevoit să se abțină de două ori să nu se întindă și să i-o șteargă.

Rafe își frecă brutal chipul cu mâinile, de parcă ar fi putut șterge amintirea ce pândea în mintea lui. Aceste gânduri nu aveau să ajute la altceva decât la a-l înnebuni. Nu conta cât de atrăgătoare era ea sau că logodna cu lordul Fitzwell nu avusese loc. Daphne Swift îi era interzisă din zeci de alte motive, iar el ar face bine să nu uite asta.

Când se întoarse în cabină o oră mai târziu, Daphne era trează, iar oala de noapte era din nou la locul ei, sub pat.

— Vrei să mănânci ceva la micul dejun? întrebă el, întinzându-i o mică farfurie cu un biscuit și puțin gem.

— Gem? Daphne ridică o sprânceană.

— Suntem aproape de țărm. Ai putea să primești chiar și ceai cu lapte dacă îl rogi frumos pe bucătar.

Daphne scoase un chițait adorabil.

Se așeză la masa micuță din colțul camerei și mușcă delicat din biscuit.

— Când vom merge la țărm să ne întâlnim cu contrabandiștii?

Rafe îi zâmbi.

— În primul rând, trebuie să îți amintești să îți scoți din vocabular cuvintele „contrabandiști” și „spioni”. Nimeni pe aici nu le folosește, cu excepția autorităților.

Daphne încuviință.

— Am înțeles.

— Și în al doilea rând, vom pleca la momentul potrivit. Pari nerăbdătoare.

— Sunt. Privi pe hublou, unde un pescăruș se avântă deasupra lor. Îi urăsc pe bărbații ăștia de luni întregi, de ani, de fapt.

Rafe își încrucișă brațele la piept și se rezemă de unul din stâlpii de lemn care îi susțineau hamacul.

— Nu uita ce-a spus fratele tău. Nu trebuie să lași ura să te conducă.

Daphne afișă o expresie fermă și luă biscuitul de pe farfurie.

— Înțeleg.

— Iar cei cu care ne întâlnim astăzi nu sunt cei care l-au ucis pe Donald.

Biscuitul căzu pe farfurie.

— Dar mi-ai spus...

Rafe ridică o mână, cu palma înainte.

— Ascultă-mă. Sunt bărbații care lucrează pentru cei care l-au ucis pe Donald. Ca să ajungem la ceilalți, trebuie mai întâi să trecem de acești oameni.

— Înțeleg. Daphne ridică din nou biscuitul, cu calm. Vrei să îmi explici totul?

Rafe încuviință din cap. Acesta era alt lucru care îi plăcea la Daphne. Puteai purta o discuție cu ea. De aceea știuse că o putea lua în misiune și că nu avea de ce să își facă griji dacă era sau nu furioasă pe el. Îi plăcu modul calm în care Daphne îi ceruse o explicație. Merita una.

Rafe se așeză pe pat.

— Desigur, acestea sunt informații strict confidențiale, încep eu el.

Daphne încuviință din cap.

— Ai cuvântul meu că nu voi spune nimănui.

El încuviință la rândul său.

— Bărbații care l-au ucis pe Donald sunt un grup de spioni din Franța. Cei de aici sunt un mic grup de ruși care au lucrat pentru francezi. Sincer, acești bărbați ar lucra pentru oricine le oferă destui bani. Nu sunt loiali nimănui. Deși Rusia nu iubește așa mult Franța, acești bărbați au jucat de ambele părți în război. Au făcut bani și și-au creat legături oriunde a fost convenabil pentru ei.

Mai simplu spus, i-au condus pe francezi la noi în schimbul banilor, iar acum vrem să îi facem să ne conducă la francezi în schimbul bunurilor pe care le doresc.

Daphne termină de înghițit bucata de biscuit.

– Fără pic de loialitate. Ticăloșii!

– Da, însă nu este ceva ieșit din comun. De îndată ce Napoleon a fost trimis pe insula Elba, mulți dintre francezi au încercat să reintre în grațiile englezilor. Desigur, când împăratul s-a întors, au fost mulțumiți să pretindă că nu plecaseră niciodată din slujba lui. Acești ruși sunt la fel. Întotdeauna există oameni care pot fi cumpărați... cu un preț.

– Continuă, spuse Daphne, luând o altă mușcătură.

– După ce Adam Hunt a fost capturat în Franța, fratele său, Collin, s-a întors să îl caute. Dar eu și Donald porniserăm în aceeași misiune. Este adevărat că ni s-a cerut să îl găsim pe Adam dacă putem, dar adevărata noastră misiune era să îi găsim pe acești bărbați, care erau atât trădători ai Angliei, cât și ai Franței.

Daphne încuviință din cap. Adam și Collin Hunt erau frații mai mici ai ducelui de Claringdon, Derek.

– Julian a crezut mereu că dispariția lui Adam în Franța a fost motivul misiunii lui Donald.

– Așa a fost, dar, de asemenea, aveam nevoie de cunoștințele lui de rusă pentru a-i găsi pe cei care îl aveau pe Adam. Am petrecut luni întregi aici, la docuri, încercând să mă infiltrez în grupul din Franța. Liderii nu au venit niciodată aici. I-au trimis doar pe lacheii ruși care lucrau pentru ei. Credeau că rușii ar părea mai puțin suspecti decât francezii.

– Contrabandiștii cu care ne vom întâlni sunt rușii? Cei cu care ne-am întâlnit când am fost aici ultima dată cu tine?

– Da. Exact. Ei lucrează pentru bărbații din Franța.

– Dar cum intenționezi să îi găsești pe cei din Franța, dacă nu vin niciodată aici?

– Tocmai asta este. Dacă putem obține scrisorile pe care le-au trimis, le putem afla ultimele coordonate din Franța.

– De ce nu îi poți urmări când merg în Franța ca să se întâlnească cu aliații francezi?

– Moartea lui Donald a pus capăt întâlnirilor lor cu francezii. Știu că sunt supravegheați. Cel puțin, bănuiesc. Acum își limitează interacțiunile la scrisori bine păzite. Rușii cred că dăm guvernului englez secrete în schimbul banilor și bunurilor. Ei nu știu că noi *lucrăm* pentru guvern. Dacă îi putem face pe acești bărbați să aibă suficientă încredere în noi încât să ne dea scrisorile, putem merge în Franța să-i găsim pe cei pentru care lucrează.

Glasul lui Daphne tremură.

– Cei care te-au torturat pe tine și... l-au ucis pe Donald?

– Da. Rafe își încleștă maxilarul. Nu uit niciodată un chip. Sau o voce. Îi voi recunoaște imediat. Între timp, am nevoie de tine să îmi traduci dacă aliații lor spun ceva important în rusă.

– Sunt pregătită, căpitane, rosti ea solemn. Să mergem.

Capitolul 27

Taverna Porcul Dansator era, într-adevăr, un loc sordid. Era populat de un grup recalcitrant de bețivi, pariori, femei cu o moralitate îndoielnică și câțiva clienți care erau complet neputincioși la acea oră mult prea matinală a zilei. Câțiva dintre ei leșinaseră sub mese rupte și scaune, și erau linși de câinii care intraseră înăuntru de pe stradă, în căutarea resturilor lor și a hainelor pătate de mâncare.

Daphne se luptă cu impulsul de a călca elegant peste gunoaiele și mâncarea veche de pe podelele mizerabile. În schimb, rămânând fidelă rolului ei de mus, pretinse că nici nu le observă. Își lăsă ghețele să alunece prin mizerie, menținând o expresie indiferentă în timp ce își croia, împreună cu Rafe, drum spre o masă din capătul îndepărtat al crâșmei, departe de ferestre. Aparent, contrabandiștilor (sau cum li s-o spune) nu le plăceau ferestrele.

– Stai în spatele meu. Prefă-te că nu asculți. Concentrează-te pe băutura ta. Și nu scoate un cuvânt, îi porunci Rafe șoptit, strigând chelneriței să aducă două halbe de bere.

— Îmi amintesc, răspunse Daphne.

Chelnerița sosi în curând. Fluieră când îl văzu pe Rafe.

— Măi, măi, nu ești tu cam frumușel, ah?

Daphne era pe punctul de a-și da ochii peste cap când realizează că femeia vorbea despre ea.

— Ești un băiețuș frumos, așa-i? adăugă chelnerița și flutură din gene la Daphne.

Obrajii i se înfierbântară. Plecă rușinată capul și își trase bere-ta pe frunte. Rafe începu să râdă.

— Va trebui să-l scuzi pe prietenul meu, spuse el. Nu este toc-mai, hm, experimentat.

Chipul lui Daphne deveni și mai roșu, și plecă mai mult capul. Chelnerița chicoti.

— Vai, da' mi-ar plăcea să-l învăț eu una, alta. Probabil că apoi femeia se întoarse spre Rafe. Nici tu nu arăți prea rău, șefu'! Te interesează o tăvăleală rapidă?

Daphne strânse din buze și numără până la zece. Fără îndoială, blonda pe care o găsisese în patul lui Rafe fusese o priveliște mai atrăgătoare și mai rafinată decât chelnerița asta de tavernă, dar tot o duse cu gândul la acea amintire. Ar fi exact stilul lui Rafe să accepte oferta femeii. Dacă nu ar fi fost pe cale să-i întâlnească pe acei contrabandiști, fără îndoială că ar fi făcut-o. Rafe nu permisesese muncii să îl împiedice ultima dată.

— Nu, dar mulțumesc pentru ofertă, domniță amabilă, spuse Rafe. Prietenul meu de aici te va anunța, cu siguranță, dacă se răzgândește.

Rafe râse, iar Daphne se lăsă mai jos în scaun. Chelnerița plecă, iar ea își trase halba de bere în față. Privi lichidul întunecat.

Berea era oribilă. Daphne știa asta de ultima dată când comandase una de dragul rolului, care fusese, de asemenea, și ultima dată când fuseseră într-o tavernă de la docuri. O gustase de probă și își dorise imediat să o scuipe. Nu era ca și cum scuipatul nu era un lucru comun într-un asemenea local. Dar nici măcar dându-se drept mus nu se putu convinge să scuipe pe podea. În schimb, ridica din când în când halba la gură și punea conținutul înapoi în ea. Mai târziu, se prefăcuse că scapă din greșeală halba

pe podeaua murdară și ridică din umeri când Rafe îi aruncă o privire de genul de-ce-naiba-ai-făcut-asta.

De data asta, Daphne nici nu se deranjă să ia vreo gură de bere. Încă nu trecuse complet peste răfuiala cu alcoolul din urmă cu două nopți. Nu avea de gând să guste din acea licoarea aceea grețoasă. Se înfioră. Apoi se concentrează pe asumarea rolului de mus plictisit, lenevind printr-o tavernă, așteptând să se încheie afacerile căpitanului său. Petrecuse o bună perioadă de timp înainte de ultima lor misiune studiind ceea ce făceau ceilalți băieți. Chiar îi ceruse sugestii lui Donald. El, desigur, fusese un băiat diferit față de cum ar fi un mus, dar lucrul pe care îl învățase Daphne era că băieților le plăcea să se sprijine pe cele două picioare din spate ale scaunelor oricând era posibil. Exersase destul de mult și aproape că perfecționase această artă acasă, deși mama intra-se odată peste ea la micul dejun și îi aruncase o privire de parcă Daphne și-ar fi pierdut mințile, apoi o avertizase că și-ar putea rupe gâtul făcând așa ceva. Daphne zâmbise sfios și îi mulțumise mamei pentru avertisment.

Dar acum, în tavernă, lovi cu piciorul o grămăjoară de oase rămase de la mâncare și începu să se legene pe picioarele din spate ale scaunului cu mare aplomb. Până când sosiră cei doi bărbați cu care se întâlneau, reușise să își perfecționeze echilibrul și să țină halba în mână fără să o verse.

Când rușii intrară în tavernă, Rafe aruncă o privire în direcția ei, apoi spre ușă. Daphne continuă să se legene cu scaunul, dar privirea îi căzu rapid asupra celor doi bărbați bruneți, apoi și-o feri. Încuviință aproape insesizabil către Rafe, pentru a-i transmite că îi văzuse.

Bărbaților nu le luă mult să îl localizeze pe Rafe și veniră în curând la masa lor. Rafe înclină capul spre cele două locuri de lângă el. Bărbații înșfăcăară scaunele șubrede din lemn, le întoarseră cu spătarele spre masă și le încălecară. Daphne reținu acest detaliu. Urma să facă și ea la fel dacă vreodată avea să se dea drept contrabandist. Păreau să aibă picioarele depărtate foarte mult. Cu adevărat fascinant. Până și Rafe, care stătea normal pe scaun, avea genunchii depărtați și picioarele ferm fixate pe podeaua murdară.

– Domnilor, spuse el calm de îndată ce bărbații își ocupară locurile.

– Căpitane, rosti tăfnos unul din bărbați, cu un puternic accent rusesc.

Rafe încuviință spre amândoi.

– Cine-i ăsta?

Al doilea bărbat, care părea doar cu puțin mai înalt decât Daphne, arătă cu degetul în direcția ei. Și el vorbi cu un greoi accent rusesc.

– Îl mai știți pe musul meu, Grey?

Bărbatul mai înalt mormăi aprobator. Dar piticul se tot holba la ea cu o expresie amenințătoare.

– Grey, urează-le bună dimineața lui Anton și Viktor, o îndemnă Rafe.

– 'Neața, mormăi Daphne.

Trase de cozorocul beretei în semn de salut și se prefăcu din nou preocupată să bea bere. Și-i amintea. Cel înalt era Anton, iar cel cu ochi amenințători, Viktor. Nu avea să-i uite.

Cei doi bărbați de-abia încuviințară spre ea în semn de salut, apoi Rafe se aplecă înainte. Anton și Viktor făcură la fel. Vorbiră șoptit, iar Daphne se străduia să audă. Rafe o avertizase că avea să fie greu. Își discutau afacerile și ar fi fost ciudat pentru Rafe să vorbească despre asemenea lucruri cu voce tare. De aceea Daphne se poziționase mai aproape de scaunele rușilor decât de al lui Rafe. Totuși, sperase că vor vorbi puțin mai tare. Își ținu răsufierea pentru a auzi mai bine în timp ce încerca să *nu* pară că se apleacă spre ei. Spionajul era o treabă de-a dreptul dificilă.

Din fericire, putu să culeagă câteva frânturi de conversație.

– Pot să vă dau totul în seara asta, încheie Rafe. Trebuie doar să mă întorc pe corabie și să fac pregătirile, să închiriez o barcă.

– După ce primim marfa, ne vor trebui câteva zile să îi examinăm calitatea.

– Desigur, răspunse Rafe. De cât timp aveți nevoie?

Cei doi vorbiră în șoaptă, dar Daphne prinse cuvântul „vineri”.

– De acord, răspunse Rafe. Dar dacă aștept până vineri, mă aștept să primesc prețul întreg imediat. Nu voi tolera nici o criză sau întârziere de ultim minut.

Daphne știa că „prețul” erau scrisorile pe care le voia Rafe, dar era evident că nu vorbeau despre ele în termeni exacți.

Viktor se tot încrunta la ea cu ochi amenințători. Daphne încercă să arate de parcă fluiera o melodie în gând. Putea doar să spera că bărbatul o credea.

– Avem o înțelegere? întrebă Rafe în cele din urmă.

Bărbații se întoarseră unul spre altul și începură să șușotească în limba maternă. Daphne își opri răsufierea. Acesta era motivul pentru care venise. Își continuă legănatul, privind în față, sperând din tot sufletul că expresia de pe chipul ei nu indica altceva decât că era un mus plictisit, așteptând ca șeful lui, căpitanul, să își încheie afacerile. Dar simțurile îi erau în alertă maximă. Părul de pe ceafă i se ridicase și ciulise urechile. Sudoarea i se prelingea între sâni bandajați.

Continuă să își țină răsufierea, ascultând cu atenție, luptându-se cu dorința de a închide strâns ochii pentru a putea auzi și mai bine. Și auzi fiecare cuvânt.

Câteva minute mai târziu, bărbații se opriră din vorbit, iar Anton se întoarse spre Rafe.

– De acord. Pune-ți oamenii să ne trimită totul. Ne vom vedea aici vineri.

Capitolul 28

Rafe așteaptă până se aflară în barcă, pe drumul de întoarcere pe *Iubire adevărată*, înainte de a-i pune întrebări lui Daphne.

– Ce și-au spus?

– Mai-Înaltul, adică... Anton, a spus că prețul ar depinde de calitatea bunurilor.

Rafe râse.

– Mai-Înaltul?

— Da, asta este porecla pe care i-am dat-o. Viktor este Ochi Amenințători.

— Bune porecle.

— A mai spus că lui Gabriel nu o să-i placă. Cine este Gabriel? întrebă Daphne.

Glasul lui Rafe deveni încordat și furios.

— Este șeful francezilor care ne-au capturat. Și el vorbește rusă și o vorbea adesea în prezența noastră. De aceea aveam nevoie de Donald aici, cu mine.

Daphne încuviință din cap.

— Gabriel este bărbatul care te-a torturat?

— Da, spuse Rafe printre dinții evident încleștați. Apoi se relaxă. Oricum, calitatea bunurilor nu va fi o problemă. Vin direct de la guvernul englez.

— Ce le dați la schimb, mai exact? întrebă ea.

— Lucrurile obișnuite. Mirodenii, ceai, textile, ceramică. Orice pot vinde la preț mai mare în Franța. Ceea ce, în acest moment, înseamnă orice. Ce au mai spus?

— Viktor a spus că nu are încredere în tine, iar Anton i-a explicat că vor sta cu ochii pe tine toată săptămâna.

— Îmi place asta, spuse Rafe râzând. Sunt pe punctul să primească bunurile noastre. Ar trebui să stăm și noi cu ochii pe ei toată săptămâna. Cât despre a fi nedemn de încredere...

Daphne vâslea în același ritm cu Rafe.

— De ce durează o săptămână să verifice marfa? Pentru ce o verifică?

— Se asigură că nu este furată de la cineva care să încerce apoi să îi dea de urmă. Vor să se asigure că guvernul nu este implicat. Că nu suntem spioni.

Daphne pufni.

— Dar suntem.

— Da, însă Ministerul de Război știe cum să facă bunurile imposibil de depistat. Rușii nu vor ști niciodată. Au mai spus altceva?

— Viktor a spus că nu își amintește de mine. Era bănuitor. Anton a spus că mă știe. A spus că sunt, hm, un băiat drăguț.

Rafe mormăi în barbă.

— Doar atât a spus?

– În mare parte.

Glasul lui Rafe deveni mai calm.

– Ei bine, doi admiratori într-o zi, Grey. Nu-i rău pentru un flăcău de șaisprezece ani, așa spune eu. Nu-i rău deloc.

Râsetul lui Rafe fu înghițit de sunetul bărcii lovindu-se de corabie. Daphne nu așteptă să mai audă și altceva. Încruntându-se, sări, apucă scara și urcă pe cât de repede putu.

– Ne vedem în cabină.

Restul zilei se scurse încet. Daphne puse în ordine toate lucrurile posibile care aveau nevoie să fie puse în ordine. Ceea ce, în cabina foarte îngrijită a unui căpitan, nu era mare lucru. Rafe o învățase cum să întindă cearșafurile atât de bine încât o monedă să poată sălta de pe ele. Stând în genunchi și cu mânuși, spală cu apă și leșie podeaua din lemn. Rafe nu intrase în cabină de când se întorseseră pe corabie. Fără îndoială că făcea pregătirile pentru a trimite bunurile contrabandiștilor.

– Nu credeam că o lady știe să spele podelele.

Daphne tresări. Rafe intrase în cabină silențios ca o fantomă. Îngrijorătoare abilitate. Spionii erau extrem de silențioși când voiau.

– Asta arată cât de multe știi despre mine, căpitane, spuse ea târăgănat, cu o voce pe care o exersase, ca să sune mai mult ca vocea unui mus, și mai puțin ca a unei domnișoare aristocrate, în caz că i s-ar cere să vorbească în prezența lui Anton și Viktor.

Accentul ei îl făcu să râdă în hohote.

– Maică-mea mereu spune că mâinile leneșe sunt opera diavolului, continuă Daphne.

– Cum de poți vorbi cu atâta ușurință cu accentul ăsta? întrebă Rafe încet.

– Nu sunt sigură. Cumva, mereu m-am priceput să imit voci, răspunse ea pe tonul normal. Îi făceam pe Julian și Donald să se tăvălească pe jos de râs imitând vocea lui tata. Avem un ajutor de grăjdar la casa de la moșie care vorbește așa. Am petrecut ceva timp vorbind cu el. Este un băiat bun. Mama lui a murit când era mic. L-am învățat să citească.

Rafe o privi, mijind ochii.

– Da?

Daphne frecă podeaua cu peria cu toată forța din brațul ei drept.

– Da. Vorbeam cu el într-o zi și mi-a spus că nu știe să citească. L-am întrebat dacă ar vrea să învețe. După aceea, mă duceam la grajduri în fiecare după-amiază, pentru o oră sau două, și îl învățam, printre sarcinile pe care le avea de făcut.

– Pe șeful grajdurilor nu l-a deranjat?

– Domnul Griggs? O, nu, deloc. A spus că băiatului i-ar fi mai bine în viață dacă ar ști să citească.

– A fost frumos din partea lui. Rafe făcu o pauză, apoi continuă: Și din partea ta.

– Nu a fost frumos. Aș face asta pentru oricine ar vrea să știe să citească. De ce eu ar trebui să știu, iar el nu, doar pentru că nu s-a născut cu privilegiul cu care m-am născut eu? Cititul este una dintre marile plăceri ale vieții. După ce l-am învățat, l-am întrebat pe Donald dacă băiatul ar putea veni să împrumute cărți din bibliotecă din când în când. Desigur că Donald a fost de acord.

Rafe scutură din cap.

– Nu credeam că cei cu sânge albastru pot face asta.

Daphne se opri din frecat și ridică privirea spre el, cu o mână în șold.

– Nu toți suntem măscărici pompoși, să știi.

– Ca Fitzregal?

Daphne termină de frecat podeaua, aruncă apă peste ea, se ridică și își scoase mănușile.

– Fitzregal este un măscărici pompos.

– Ai fost dezamăgită că logodna nu a avut loc?

Întrebarea lui Rafe fu joasă, șoptită.

Daphne ridică din umeri.

– Mamei și mătușii Willie le place să îmi aducă aminte că sunt destui gentlemen eligibili la îndemână. În plus, deja am ales următorul bărbat de pe listă. Cass m-a ajutat.

– Ah, da. Lista ta! Și presupun că aristocrația este plină de gentlemen demni de a fi aleși.

Daphne aruncă peria în găleată. Încă stând pe podea, se întoarse să se uite la Rafe și își trase genunchii la piept.

– Ție nu îți place prea mult clasa mea socială, nu-i așa?

Rafe merse lângă pat și se așeză pe marginea lui.

– Sincer, nu prea văd ce e de plăcut.

Daphne își puse brațele în jurul genunchilor.

– Îți plăci pe Derek și Julian.

Rafe încuviință din cap.

– Claringdon este fiul unui soldat, ca și mine. A fost răsplătit cu ducatul pentru curajul în luptă. Iar Swifdon poate că s-a născut cu privilegii, dar este un soldat din cap până-n picioare. Și nu a moștenit titlul până la... Rafe își feri privirea, mușcându-și buza.

– Moartea lui Donald, încheie Daphne.

– Da. Rafe încuviință din cap.

Daphne bătu din picior pe scândurile din lemn ale podelei.

– Și atât? Cineva este demn de respectul tău doar dacă e soldat și nu aparține aristocrației.

– Nu. Nu este adevărat. Deloc.

Daphne miji ochii.

– Numește o persoană pe care o respecti și care nu este soldat, și face parte din aristocrație.

– Tu.

Daphne clipi. Măinile îi căzură pe podea.

– Mă respecti pe *mine*?

– Bineînțeles că da.

Daphne se încruntă.

– Cum? De ce?

– Ești aici, nu-i așa? Punându-te în pericol pentru Coroană, pentru fratele tău. Nu erai obligată să faci asta, Daphne. Nici acum nu ești.

– Te surprinde să vezi că cineva cu statutul meu este curajos, nobil?

– Cred că familia ta este specială.

– Cum rămâne cu Lucy? Și Garrett?

Rafe zâmbi.

– Lucy este unică. Oricine o cunoaște știe asta. Iar Upton va fi conte doar pentru că vărul său a murit. Nu este același lucru.

Daphne gemu și scutură din cap. Împinse găleata cu vârful piciorului.

– Este imposibil să se stea de vorbă cu tine.

– Atunci, hai să nu vorbim. Să facem altceva.

Daphne se întoarse spre el și înghiți în sec. Simți un fior pe șira spinării, dar se concentrează să își păstreze expresia indiferentă.

– La ce te gândești?

Rafe se ridică și merse la mäsută, unde deschise sertarul și cotrobăi înăuntru.

– Vrei să jucăm cărți?

– A. Daphne înghiți din nou în sec. Cărți.

– Da, ce zici de douăzeci și unu?

– Perfect, răspunse, zâmbind ușor. Este preferatul lui Delilah.

– Delilah știe să joace cărți?

– Doar când se poate strecura de lângă guvernanta ei, ceea ce se întâmplă întotdeauna. Ea ar trebui să fie spionul în familie. Fata asta este o maestră la a evita să fie prinsă.

Rafe răs.

– Da, am fost martorul acestui talent special.

Rafe se întoarse lângă pat și se trânti pe el, apoi bătu ușor cu palma spațiul din fața lui.

– Este o cameră înghesuită, dar sunt și alte locuri unde să stai.

Daphne privi podeaua umedă. Aruncă o cârpă pe ea și o șterse, ca să nu rămână udă și scorojită. Presupuse că era responsabilă pentru cabina înghesuită. Putea sta în pat cu el. Erau deja într-o situație neadecvată, puteau la fel de bine să joace cărți într-un pat. Se ridică și își scutură fundul cu ambele mâini, apoi urcă în pat lângă el, lăsându-și picioarele încălțate să se lezene pe margine.

Daphne privi cu ochi mari cum cărțile prindeau viață în mâinile lui Rafe. Le amestecă și le tăie, apoi începu să împartă câte două odată.

– Haide să facem jocul mai interesant, vrei? spuse el.

Daphne se trase mai sus în pat, până ce spatele i se sprijini de perete.

– Ce propui?

– Cine câștigă o mână îi poate pune o întrebare celuilalt. Și primește un răspuns sincer.

– Nu avem voie să mințim? Dezamăgitor.

Daphne îi zâmbi.

El îi răspunse cu un zâmbet care îi înmuia genunchii.

– Deci?

Daphne bătu ușor cu degetul în obraz, de parcă s-ar fi gândit la propunere, dar nu prea avea la ce să se gândească.

– Foarte bine. Nu am nimic de ascuns. Tu ești cel care ar trebui să se îngrijeze. Ești un spion cu multe secrete, sunt convinsă.

Rânjetul lui se lărgi.

– Da, dar sunt și foarte bun la douăzeci și unu.

Daphne scutură din cap.

– Și modest, văd.

Prima partidă se încheie rapid, iar Daphne pierdu fără drept de apel.

– Foarte bine. Pune întrebarea.

– Nu mi-ai răspuns mai devreme. Ai fost dezamăgită de plecarea lordului Fitzwell?

Daphne își îndesă bereta pe cap și își trecu o mână peste față. Trebuia să răspundă sincer. Promisese. Se gândi preț de câteva secunde.

– Nu, răspunse ea încet în cele din urmă. Ar fi o minciună să spun că da. Cred că am fost mai dezamăgită de ideea de a pierde o logodnă, decât de realitatea de a-l pierde pe lordul Fitzwell.

– Trebuie să recunosc, când i-ai spus cât de critic este ai fost magnifică.

– Ei bine, era critic.

– Adevărat, deși trebuie să recunosc, diatriba ta mi s-a părut puțin ironică, având în vedere cât de critică ai fost în privința mea.

Daphne îl privi brusc.

– Când am fost eu critică în privința ta?

– Când nu m-ai crezut că blonda aceea s-a strecurat singură în patul meu.

Daphne trase aer în piept, pregătită să dezlănțuie un val fierbinte de dezaprobări asupra lui.

– Sau de fiecare dată când am băut un pahar, de exemplu, continuă el, fără a-i permite să vorbească.

Exemplul o opri.

– De ce bei atât de des?

– Ha, ha, ha! Nu tu ai câștigat partida. Nu ai dreptul la întrebări.

Rafe împărți din nou cărțile și câștigă iar. Daphne oftă.

– Care este următoarea întrebare?

– Delilah mi-a spus că avea un as în mânecă.

– Ți-a spus, nu-i așa?

Daphne se încruntă la amintirea aranjamentelor verișoarei sale din seara balului.

– Da. Ea a fost responsabilă pentru venirea lordului Fitzwell în grădină?

Daphne îl privi prudent.

– Foarte perspicace, căpitane. Da. Ticăloasa aia mică a recunoscut a doua zi. Ea l-a trimis afară. Se pare că nu a fost niciodată de acord cu căsătoria mea cu lordul.

– Nu pot spune că o învinovățesc, răspunse Rafe.

Daphne râse.

– Îndrăznesc să spun că este cea mai încăpățânată fată de doisprezece ani din întreg regatul.

Rafe amestecă din nou cărțile.

– Trebuie să fii de acord cu tine aici. Am descoperit acest lucru doar petrecând foarte puțin timp în compania ei.

Împărți cărțile și câștigă din nou.

Încă un oftat din partea lui Daphne.

– Chiar ești bun la jocul ăsta, recunosc eu ea.

– Am mult prea mult exercițiu, răspunse Rafe. De fapt, trebuie să mă gândesc la o întrebare.

Își țuguie buzele, iar Daphne încercă să ignore amintirea faptului că sărutase acele buze. Ridică privirea în tavan, apoi privi spre ușă, oriunde pentru a nu permite propriilor ochi să cadă pe chipul lui frumos.

– Iată una, spune el în cele din urmă: Cine este următorul gentleman norocos de pe listă?

Fruntea lui Daphne se încreți.

– Te referi la următorul pe care l-am ales? Cu Cass?

– Da.

– Nu contează, nu-i așa?

— Contează pentru mine, soțul tău.

Privirea lui Daphne se repezi asupra lui. Trase adânc aer în piept.

— Știu că ai încercat să mă ajuți, Rafe. Am avut timp să mă gândesc la ce s-a întâmplat în noaptea aia și îmi amintesc că ai încercat să mă împiedici să vorbesc, să salvezi logodna cu lordul Fitzwell.

Rafe coborî privirea pe cărțile pe care le strânsese în mâini.

— Credeam că asta îți dorești.

— Am fost o fraieră în seara aceea. Dar să îl pierd pe lordul Fitzwell... Ei bine, este evident că nu a fost să fie.

Dintr-un anume motiv, Rafe nu insistă asupra numelui următorului bărbat de pe listă. Poate că ea luase o hotărâre, dar nici pe aceea nu o simțea ca fiind potrivită. Își va face griji în această privință la întoarcerea acasă. În schimb, Rafe amestecă din nou cărțile și le împărți. De data aceasta, pierdu.

— Ah, se pare că mi se termină norocul, spuse el. Care este întrebarea ta?

— Mă înveți să fiu spioană?

— Poftim? De ce?

— Chiar tu mi-ai spus mai devreme cât de curajoasă sunt și că mă respecti. Mi-aș putea risca viața în această misiune. Cred că merit să fiu antrenată pentru a mă proteja, dacă va fi nevoie.

Rafe rămase tăcut pentru un moment, de parcă medita asupra cuvintelor ei.

— Ai dreptate, spuse el încet.

Daphne făcu ochii mari.

— Mă vei învăța?

— Da. Nu am nici un motiv să nu o fac. Prima lecție, semnalele cu mâinile.

Daphne își îndreptă spatele și îl privi cu atenție. Rafe își frecă nasul pe o parte.

— Asta înseamnă „înțeleg“.

Daphne își frecă și ea nasul.

— Te-ai prins, spuse el.

Apoi Rafe își șterse fruntea.

— Asta ce înseamnă? întrebă Daphne.

– Înseamnă să îți păzești spatele.

Douăzeci de minute mai târziu, Daphne se simțea foarte încrezătoare pe vreo zece semnale diferite. Le exersase de mai multe ori pe fiecare și încerca să și le amintească bine.

– Mulțumesc, îi spuse încet lui Rafe. Pentru că m-ai învățat.

– Mulțumesc pentru că ai venit cu mine, răspunse el. Scutură din cap, iar nepăsătorul Rafe reveni. Mai jucăm o mână? propuse el, amestecând din nou cărțile.

– De ce nu?

Rafe împărți cărțile, iar Daphne câștigă pentru a doua oară. Trase adânc aer în piept și îi întâlni privirea. Știa exact ce voia să îl întrebe.

– De ce bei atât de mult, Rafe?

Rafe clipi, parcă surprins de întrebare.

– Nu am băut nimic de când am ajuns pe corabie. Nu m-am atins de bere ieri. Nici de coniacul pe care fratele tău mi l-a oferit în seara când am plecat de la el de acasă.

Daphne îi studie chipul.

– Asta nu îmi răspunde la întrebare. Te-am văzut mergând în cluburi cu Derek. Mereu ești cu un pahar de coniac în mână când îl vizitezi pe Julian. Știu că ai băut prea mult, de prea mult timp.

– Nu sunt sigur că știu răspunsul la întrebarea ta, recunosc el, râzând nesigur.

– Îl știu eu, spuse Daphne în mod solemn.

Rafe își trecu o mână prin păr.

– Atunci, aș vrea să mi-l spui.

– Încerci să uiți de moartea lui Donald.

Capitolul 29

Daphne dormi din nou în reprize. De data aceasta, visă o femeie blondă în patul lui Rafe. Data trecută nu și-o imaginase, o văzuse cu propriii ochi. Stătuseră la un han în apropierea docurilor. Plecaseră de pe corabie în ultima noapte, gândindu-se că acolo

nu erau în siguranță. Închiriaseră două camere, dar erau alăturate, pentru ca Rafe să poată sta cu ochii pe Daphne și să o protejeze. Îi baricadase ușa spre coridor cu un dulap masiv și o ajutase să îl mute înapoi în dimineața următoare, când ea îi spusese că vrea să coboare la parter să caute niște ceai. Rafe o întrebasese dacă prefera să meargă el să îi aducă, dar ea insistase să se ducă singură.

Când se întorsese la etaj, îi adusese și lui o cană. Deschisese ușa camerei lui, și ea era acolo. Blonda. Întinsă în pat. Goală, dar acoperită cu un cearșaf, pe care și-l ținea cu brațele. Părul bogat și superb se revărsa pe umerii ei. Cu inima bubuindu-i, Daphne scăpase imediat ambele căni, se întorsese și plecase. Alergase din nou în josul scărilor și se întâlnise cu Rafe, care urca. Aparent, el coborâse ca să o verifice.

Daphne se trezi într-o sudoare rece. Mai avusese visul acela înainte, re trăise momentul iar și iar, dar întotdeauna avea același final. Restul era o mulțime de negări și confuzie. Blonda plecase în curând, dar era prea târziu. Daphne fusese rănită mortal. Căsătoria ei cu Rafe nu fusese consumată, asta era adevărat, dar Rafe putea măcar să nu își fluture târfele pe sub nasul ei până la sfârșitul misiunii și până când nu obțineau anularea. Cerea chiar atât de mult? Aparent, da. Și da, existase o mică parte, una stupidă, din ea care sperase, își dorise chiar, ca mariajul lor să fie real, la urma urmei. Că Rafe chiar s-ar putea îndrăgosti de ea. Acea parte mică și stupidă murise în momentul când o văzuse pe blondă. De fapt, începuse să moară în momentul când el îi spusese că se gândea la ea ca la o soră și refuzase să o sărute cu două zile în urmă. Evident, nu avea sentimente *fraterne* pentru blondă.

Dar partea cea mai rea, cea mai îngrozitoare, era că, după ce el petrecuse aproape o oră negând că o cunoștea pe blondă, începuse să distrugă toate acele negări cu grijă construite.

— Nu știi de ce ești atât de furioasă, Daphne. Nu este ca și cum am putea fi vreodată împreună. Ce contează pentru tine pe cine am în pat?

Asta fusese tot. Misiunea se încheiase curând după aceea. În acea după-amiază, Rafe aflase numele bărbaților pe care îi căuta

în Franța și o dusesese pe Daphne înapoi în Mayfair în aceeași zi. Mama fusese copleșită de grijă. Aparent, îi scrisese ficei sale la mătușa Willie, fără să primească vreun răspuns, și chiar îi scrisese și lui Julian, în război, că se temea că Daphne fugise. Daphne își îmbrățișase strâns mama, spunându-i cât de rău îi părea pentru că îi pricinuisese atâta îngrijorare. Dar în noaptea aceea, înapoi în patul ei, cu sânii eliberați din strânsoare și printre pernele moi și pufoase, plânsese până adormise. „Ce contează pentru tine pe cine am în pat?” îi spusese el. Odată cu aceste cuvinte, Daphne știuse că totul între ei fusese doar în interes de serviciu. Orice tandrețe sau sentimente despre care ea crezuse că se înfiripaseră între ei nu fuseseră altceva decât rodul propriei imaginații. Era furioasă pe el, da. Însă, în mare parte, era furioasă pe ea însăși pentru că fusese atât de naivă. Cum ar putea un căpitan de armată să rămână căsătorit cu fiica unui conte? Nu se mai auzise de așa ceva. Desigur, Rafe fusese de acord cu căsătoria fiindcă insistase Donald. Nu exista un alt motiv.

Daphne așteptase un an pentru a-i permite inimii sale să se vindece puțin, înainte de a decide să nu mai fie abătută și să facă o listă. Să meargă mai departe. Să găsească un soț potrivit. Unul care era corespunzător, dintr-o familie potrivită, unul care să nu obișnuiască să primească blonde în patul său. Crezuse că lordul Fitzwell se potrivea descrierii. Se înșelase și în privința lui, desigur.

Privi spre locul unde Rafe se legăna liniștit în hamac, după ce adormise repede. Își apăsă capul în pernă. Nu conta. Tot ce conta acum era să ducă la bun sfârșit această misiune și să îl țină pe Rafe la distanță. Îi datora asta lui Donald. Rafe avea nevoie de ea pentru abilitățile lingvistice și pentru auzul ei bun. Daphne ajunsese la concluzia că și ea avea nevoie de el pentru altceva. Și avea să îi ceară acel ceva în dimineața următoare.

— Vreau să mă înveți cum să arunc cu cuțitul, anunță Daphne de dimineață, după micul dejun.

Restul echipajului se trezise odată cu răsăritul soarelui, alergând de colo-colo pe punte, ca de obicei. Indiferent dacă ei știau sau nu prea multe despre corăbii, cu siguranță dădeau un spectacol de-a dreptul credibil de dragul misiunii. Daphne îi privea

adesea uimită. Legând pânzele, frecând puntea, desfăcând frânghiile vechi pentru firele de cânepă. Cu toții făceau ca peisajul să pară extrem de convingător.

Rafe o privi confuz pe Daphne.

– Cu ce?

– Cu cuțitul. Te-am văzut aruncând unul, primăvara trecută. Când băiatul ăla ți-a furat din pungă și a fugit. I-ai ținut cămașa de perete de la treizeci de pași. Vreau să mă înveți și pe mine să fac asta.

Rafe își frecă bărbia.

– Îți trebuie foarte mult exercițiu, să știi. Nu ar trebui să te aștepti să fii atât de pricepută din prima.

Daphne înghiți bucata de biscuit. În această dimineață se putea bucura de el cu ceai și lapte, mulțumită bucătarului.

– Sunt convinsă. Este precum cititul. Nu te poți aștepta să citești *Iliada* în timp ce încă ești începător, dar devii mai bun pe parcurs. Vreau să învăț bazele aruncării unui cuțit. Voi deveni mai bună la asta de una singură.

– Ai citit *Iliada*?

– Desigur, răspunse ea.

Rafe fluieră.

– I-auzi, Grey!

Daphne își dădu ochii peste cap.

– Mă înveți mâine să arunc cu cuțitul sau nu?

Rafe își cuprinse bărbia în palmă și o privi.

– Ți-ar putea fi de folos. Ai putea la fel de bine să înveți să te aperi.

Ea încuviință din cap.

– Mulțumesc.

– Desigur, sper să nu ai vreodată ocazia să arunci unul spre mine.

Daphne îi zâmbi compătitor.

– Și dacă promit să nu o fac dacă mă înveți?

– Îmi dai cuvântul tău? întrebă el, rânjind.

– Desigur.

Daphne îi zâmbi mios și mușcă din nou din biscuit.

Rafe înclină capul spre ea.

— Foarte bine. Vino mâine pe punte după ce vor bătea trei clopote. Te voi învăța să arunci cu cuțitul.

La ora unu și jumătate, Daphne stătea pe punte cu un zâmbet pe buze, bereta ascunzându-i părul. De-abia aștepta. Era de-a dreptul nerăbdătoare. De fapt, ardea de nerăbdare.

— Am adunat toate cuțitele pe care le aveam și am împrumutat câteva de la echipaj, spuse Rafe, întinzând o pătură pe punte și desfășurând-o. Era plină cu tot felul de cuțite. De asemenea, adusesese și o cutie mare din lemn.

— Aia pentru ce este? întrebă Daphne.

— Este ținta noastră, spuse Rafe, târând cutia spre parapetul punții. Dacă ratezi, cuțitul va avea destul spațiu să zboare înainte să cadă în apă.

— Pare un plan bun, răspunse Daphne, trăgându-și și mai mult bereta pe frunte.

— Mai întâi, trebuie să îți alegi cuțitul, spuse Rafe. Și dacă trebuie să folosești orice cuțit ai la îndemână, atunci metoda de aruncare va varia.

Daphne încuviință din cap.

Rafe gesticulă spre colecția de cuțite expusă în formă de arc la picioarele lor.

— Îl vezi pe ăsta? Mânerul este mai lat decât lama.

Daphne încuviință din nou.

— Și pe ăsta? Arată spre al doilea cuțit. Lama este mai mare.

— Care este cel mai bun pentru aruncări? întrebă Daphne.

— Depinde. Îl luă în mână pe cel cu lama mai mică și i-l întinse ei, cu mânerul înainte. O lamă mai echilibrată este de obicei cea mai bună pentru începători. Dar va trebui să vezi cu care te simți cel mai confortabil. Rafe se ridică și trecu în spatele ei, cu picioarele depărtate, briza ciufulindu-i ușor părul. Stai așa.

Îi făcu o demonstrație, îndepărtând picioarele. Daphne îl imită.

— Vrei ca greutatea să fie aruncată prima. Așadar, în cazul acestui cuțit cu mânerul greu, îl vei ține de lamă pentru a arunca.

Daphne întoarse cu grijă cuțitul în mână și îl ținu de lamă.

— Acum, care este mâna ta cu care lucrezi? întrebă Rafe.

– Dreapta.

– Atunci, prinde lama cu mâna dreaptă. Rafe își puse mâna peste a ei, care părea atât de mică în comparație cu a lui. Ține-o ferm, dar delicat.

– Ce înseamnă asta? întrebă Daphne cu o jumătate de zâmbet.

– Dacă o ții prea strâns, vei limita aruncarea. Dar dacă nu o ții suficient de ferm, ți-ar putea zbura din mână înainte să fii pregătită și ai putea răni pe cineva. Inclusiv pe tine.

– Înțeleg, spuse Daphne, încuviințând din nou. Și acum?

– Ține cuțitul așa. Rafe își plimbă mâna peste a ei pentru a-i demonstra. Pune degetul mare pe partea boantă a lamei, așa. Îi mută degetul mare în poziție, paralel cu palma sa. Pune degetul mare pe marginea lamei și restul pe partea cealaltă.

Daphne își încreți fruntea și scoase limba, concentrându-se.

– Arăți de-a dreptul fermecător așa, spuse el, râzând.

Daphne băgă imediat limba înapoi în gură și își înghiți zâmbetul care amenința să-i apară pe buze.

– Strânge lama fără să atingi vârful sau să apeși pe partea ascuțită, continuă Rafe.

Daphne făcu exact cum i se spuse, încercând să îi ignore prezența atât de apropiată și mirosul lui familiar.

– Excelent, spuse Rafe.

– Și-acum? întrebă Daphne, cu vârful limbii între dinți.

– Acum trebuie să îți ajustezi unghiul. Asta va determina viteza cu care va zbura cuțitul. Unghiul, desigur, depinde de cât de departe te afli de țintă.

– Înțeleg, spuse ea, mutându-și mâna într-un anumit unghi.

– Totul stă în încheietură, adăugă Rafe. Dacă ținta se află aproape, trebuie să tragi de încheietură în spate cât de mult poți, ceea ce va permite cuțitului să zboare mai repede.

– Și dacă ținta este departe?

– Nu îți îndoi deloc încheietura. Va împiedica arma să se învârtă prea mult, spuse Rafe.

– Prea bine.

– Apoi, îți alegi ținta. Am numărat deja, și sunt zece pași până la țintă? Vezi aia? Rafe arată spre lada din lemn.

Daphne încuviință din nou.

– Da.

– Acum, aruncă!

Daphne își trase brațul înapoi și aruncă. Cuțitul zbură prin aer și ricoșă din partea laterală a lăzii.

– *Sacrebleu!* exclamă ea, dar își simți obrajii încălzindu-se. Scuze. Evident, am petrecut prea mult timp în compania unei anumite fete de doisprezece ani, care *adoră* franceza.

Rafe fluieră.

– De fapt, nu e rău pentru prima aruncare. Majoritatea oamenilor ratează cu mult ținta. Cel puțin, tu ai atins-o.

Daphne zâmbi la auzul laudei, iar Rafe își feri privirea.

– Vorbind de Delilah, continuă el, pot doar să-mi închipui cât de ușor s-ar deprinde cu sportul ăsta.

– Fără îndoială că ar excela. Cât despre mine, nu sunt deloc bună la tragerea cu arcul, dar asta pare mai distractiv, spuse Daphne, râzând.

Rafe se aplecă să ridice următorul cuțit, iar Daphne îi zări posteriorul perfect. Ar fi trebuit să primească o medalie pentru acea calitate anume. Era de-a dreptul fascinant. Când Rafe se ridică, îi înmână un nou cuțit, iar Daphne scutură din cap pentru a alunga gândurile indecente.

După câteva manevre, aruncă al doilea cuțit. De data aceasta, lama se înfipse. Rafe fluieră din nou.

– Ai un talent înnăscut pentru asta, Grey!

Ea făcu o reverență.

– Mulțumesc, căpitane.

Ridică privirea spre el. Soarele îi juca în păr, cămașa îi îmbrățișa pieptul musculos, pantalonii i se mulau pe posterior. Daphne își feri privirea. Apropierea lui o făcea să își dorească să îl sărute, își dădu ea seama. Rafe mirosea atât de bine și era atât de chipeș, și... Nu. Aceste gânduri nu își aveau rostul. Gata cu sărutatul între ei. Pentru totdeauna. Cel pe care îl împărtășiseră fusese foarte frumos, dar încă existau multe motive pentru care era o idee rea, foarte rea, să îl sărute. Printre care se aflau blonda misterioasă, sentimentele lui fraterne față de ea și faptul că erau decizi să obțină o anulare de îndată ce încheiau

această misiune. Misiunea pentru care ea trebuia să învețe să arunce corect cu cuțitul. Trebuia să se concentreze pe *asta*, nu pe cât de bine arăta el în pantaloni. Și arăta, într-adevăr, foarte, foarte bine.

Rafe veni din nou în spatele ei, smulgând-o pe Daphne din propriile gânduri.

– Lama asta este mult mai lată decât celelalte. Lasă-mă să îți arăt, spuse el.

Apropierea lui îi făcu lui Daphne pielea ca de găină pe ceafă. Înghiți în sec. Mâna lui mare și caldă o acoperi pe a ei. De ce mâna ei era atât de rece? Nu își dăduse seama înainte cât de mici erau mâinile ei. Erau minuscule în comparație cu ale lui.

– D... da, îngăimă Daphne.

Bărbia lui se afla deasupra umărului ei drept.

– Ține-l pe ăsta de mâner, o instrui Rafe.

Mirosea a lemn și a briza oceanului. Daphne închise ochii. O, prostii! Nu se putea concentra asupra instrucțiunilor lui. Ea retrăia la nesfârșit sărutul lor. Nu se putea abține. Își dorea să îl sărute din nou.

– ... așa, spunea Rafe, iar Daphne își mușcă obrazul pentru a-și aminti să fie atentă.

Rafe trecu în lateral pentru a-i oferi spațiu să arunce. Era mult mai simplu să gândească atunci când el nu era atât de aproape. Trase de încheietură înapoi și lăsă lama să zboare. Aceasta lovi lada direct în centru și vibră în lemn. Daphne reîncepu să respire.

– Foarte bine, zise el, zâmbindu-i.

Daphne încercă să nu îi observe gropița ademenitoare din bărbie.

– Te las să exersezi. Trebuie să mă ocup de ceva.

Pleca? De ce acest gând o făcea să-i vină să se smiorcăie?

– O să-l rog pe bucătar să îți aducă o ceașcă cu ceai, adăugă el.

Ceai. Ceai vărsat. Blonda. Coșmarul nopții trecute năvăli în mintea ei cu forță, strângându-i pieptul până când aproape că nu mai putea respira.

– Mulțumesc pentru lecție, căpitane, spuse ea cu cea mai calculată voce de care fu în stare.

Rafe își scoase pălăria înaintea ei, dar Daphne refuză să îl privească. El se răsuci pe călcăie.

Pleca. Bine.

Rafe coborî în cabină și închise ferm ușa în urma lui. Dumnezeu, aproape se făcuse de râs acolo, pe punte, excitându-se când Daphne își lipise fundul mic de el, în timp ce începuse să o învețe cum să arunce cu cuțitul, dintre toate lucrurile posibile. Doar ea putea să-i provoace o erecție în timp ce o învăța să folosească o armă mortală.

Merse la lavoar, își scufundă mâinile în apa rece și își stropi fața. Era tentat să își verse toată apa în cap. Dar probabil că Daphne ar întreba la întoarcerea în cabină de ce era atâta apă pe podea.

Era un lucru bun, să o învețe să fie spion. Să îi arate semnalele mâinilor și să o învețe să arunce un cuțit. Fata trebuia antrenată, trebuia să își perfecționeze abilitățile. Ar avea o șansă să se apere dacă se întâmpla ce era mai rău, iar ei erau dați în vileag. O amintire sclipi înaintea ochilor lui. Amintirea dureroasă a zilei în care Donald Swift fusese împușcat. Ei ajunseseră la concluzia că nu le era de folos. Doar un aristocrat care nu știa secrete adevărate. Rafe bănuia că îl ținuseră pe Donald în viață atât cât o făcuseră doar pentru a-l face pe Rafe mai supus. Avuseseră dreptate. El ar fi făcut orice ca să îl salveze pe conte. Dar, într-un final, îl scosese-ră afară, lângă marginea pădurii din spatele corturilor și îl împușcaseră în cap. Își încheștă pumnii. Detunătura aceluiași pistol avea să îi răsună pentru totdeauna în urechi. Sentimentul de vinovăție avea să rămână cu el mai mult decât atât. Scutură din cap. Da, Daphne ar trebui să învețe tot ce poate în scurtul timp pe care îl petreceau împreună pe corabie.

În acea noapte, Rafe nu putu dormi. Nu își putea găsi deloc o poziție confortabilă în hamac. Daphne rămăsese toată ziua pe punte, aruncând cu cuțitul. Se întorsese în cabină seara târziu, cu un bronz fermecător de la soare în obraji (care, fără îndoială, va fi greu de explicat săptămâna următoare, când se va întoarce în Mayfair). Căscase, se întinsese și îi mulțumise pentru

că o învățase să arunce cu cuțitul, anunțându-l că devenise atât de bună până la sfârșitul zilei, încât echipajul pariașe pe încercările ei. Rafe se mișcă brusc în hamac, aproape aruncându-se pe podeaua din lemn. Blestemă în sinea lui. Daphne adormi rapid, suspine adorabile ieșindu-i din gât, ca de la o pisicuță relaxată, în timp ce el nu putea dormi pentru că tot ce putea face era să își amintească fundul ei ferm lipit de el în timpul lecției de aruncare a cuțitelor.

Rafe deja se hotărâse ce lecție avea să îi predea a doua zi, și nu era nimic ispititor în ea.

Capitolul 30

– Astăzi te voi învăța să tragi cu pistolul, Daphne, anunță Rafe în dimineața următoare, după ce ea își terminase micul dejun și făcea patul.

Nu erau prea multe de făcut în timp ce așteptau ca rușii să le verifice marfa. Erau nevoiți să rămână pe corabie în caz că le făceau vreo vizită. În plus, Rafe era convins că îi supravegheau. Trebuiau să pară perfect relaxați, jucând rolul unui echipaj ancorat în port.

Daphne se răsuci și se uită la el.

– Nu țin neapărat să învăț să trag cu pistolul. Intenționez să-mi petrec după-amiaza exersând aruncarea cu cuțitul.

– Vei avea timp pentru asta mai târziu. M-am gândit și cred că este important să înveți să tragi cu arma, de asemenea.

Daphne strâmbă din nas. Nu îi plăcuseră niciodată prea mult pistoalele. Tatăl ei și Donald mergeau adesea la vânatoare. Ea îi însoțea uneori pentru a privi și își amintea că era o activitate zgomotoasă și plină de fum. Nu o modalitate tocmai plăcută de a-și petrece ziua, dacă o întrebai pe ea. Dar dacă Rafe considera că era important să învețe, atunci nu avea să refuze oportunitatea unei lecții. Unde mai pui că perspectiva de a petrece puțin mai mult timp în compania lui nu era deloc neplăcută.

Daphne îl urmă pe Rafe pe punte, spre partea îndepărtată a corabiei, unde nu mai erau și alte nave ancorate la tribordului vasului. Nu aveau nimic înaintea, decât apa, un loc perfect sigur pentru a exersa. Rafe improvizase o țintă folosind o scândură veche dintr-o ambarcațiune pe care se părea că o scosese din apă sau o adusese de la cală. Un cerc rudimentar fusese pictat în centrul țintei.

Daphne privi cercul, apoi se întoarse spre Rafe.

– Ai făcut asta pentru mine? întrebă ea, arătând spre sine.

Își mușcă obrazul pentru a-și împiedica zâmbetul să devină prea larg.

Exact cum făcuseră cu o zi în urmă, Rafe îi arată cum să stea, cum să își incline mâna în unghiul potrivit și cum să țină pistolul. Stătură împreună la prora navei și traseră în apă, folosind orizontul drept călăuză. Rafe avea două pistoale și fu obligat să se oprească și să le reîncarce de fiecare dată când se goleau.

Douăzeci de minute mai târziu, Rafe declară:

– Ești mult mai bună la aruncarea cuțitelor decât la trasul cu pistolul.

– Ți-am spus eu. Nu-mi plac pistoalele, zise Daphne, privind cruciș. Sunt mult prea zgomotoase și puțin cam imprevizibile.

– Trebuie să recunosc, având doi frați, m-aș fi gândit că te-au învățat înaintea mea. Trebuie să vorbesc cu Swifdon despre asta la întoarcere.

Daphne râse și scutură din cap.

– Julian a încercat să mă învețe când eram mult mai mică, dar m-am plictisit repede. El și Donald obișnuiau să bea coniac și să se provoace trăgând cu pistolul la țintă.

– Asta nu pare prea lipsit de pericole.

– Nu era. Erau tineri când o făceau. Dacă ar fi știut tata, i-ar fi bătut de le-ar fi mers fulgii. Tata l-a învățat pe Donald să tragă ca un gentleman.

– Nu l-a învățat și pe Julian? întrebă Rafe, ridicând din sprâncene.

Daphne coborî privirea și scutură din cap.

Rafe veni mai aproape de ea și își coborî glasul astfel încât membrii echipajului care se aflau pe punte să nu poată auzi.

— Înțeleg. Tata nu m-a învățat niciodată ceva util. Rafe își drese glasul: Oricum, doar un prost ar bea și ar folosi pistoale.

Lui Daphne i-ar fi plăcut să afle mai multe despre tatăl lui Rafe. Nu vorbea niciodată despre familia lui, dar deja schimbase subiectul.

— Sunt de acord, spuse ea râzând. Nu voi bea alcool când voi exersa tragerea cu pistolul.

— Și nici când vei exersa aruncarea cu cuțitul, adăugă el, făcându-i cu ochiul, ceea ce făcu stomacul lui Daphne să se agite.

— Bun plan. Trebuie să fiu sinceră. Până seara trecută, când mi-ai spus că nu bei în timpul misiunilor, am crezut că nu îți poți controla viciul.

Rafe ridică privirea în timp ce reîncărca un pistol.

— Știu asta, Daphne.

Ea își frecă vârful cizmei pe scândura punții.

— De ce nu mi-ai spus că nu este adevărat?

El ridică din sprâncene.

— Și să îți distrug proasta părere pe care o ai despre mine?

Daphne îi întâlni privirea.

— Fii serios.

Rafe împinse alicea pe gura țevii.

— Tatăl meu era cel care bea în exces. Devenea furios și irascibil când era băut. Am jurat în urmă cu mulți ani că nu îi voi urma exemplul.

Daphne îl privi serioasă.

— Nu mi te pot închipui furios sau irascibil.

Rafe ridică din umeri.

— Mama mereu mi-a spus că nu semăn cu tata, cel puțin la temperament. Țsta e un lucru bun. Cu toate astea, refuz să permit alcoolului să mă controleze.

— Semenii vreun pic cu tatăl tău?

— Nu, dar...

— Dar ce?

— Nu semăn cu tata în nici o privință care să îmi poată fi de folos. Mama mereu a spus că am ochii lui. În afară de asta, mi-am transformat viața într-un studiu continuu despre cum să fiu opusul lui.

– Cum așa?

– Ne-a părăsit când aveam doisprezece ani. Nu l-am mai văzut de atunci.

Daphne gemu.

– Este groaznic.

– Omul nu a știut nici măcar o zi din viața lui ce înseamnă să fie responsabil. A fost dat afară din armată. Fura, cerșea, a fost aruncat în temniță o dată sau de două ori. Mereu mi-a fost rușine cu el.

Daphne făcu, fără să își dea seama, un pas spre Rafe.

– Dar tu nu ești deloc așa, Rafe.

Rafe încarcă pistolul și i-l întinse cu grijă.

– Dinadins nu sunt așa. Am jurat că voi duce o viață de care să pot fi mândru. O viață în serviciul țării mele și un om de nădejde. Își coborî din nou glasul: M-am înrolat în armată de îndată ce am putut. Nu am avut părinți care să îmi cumpere un post, precum Claringdon sau Swifdon. A trebuit să muncesc din greu.

Și Daphne șopti:

– Și ai devenit ofițer? Spion?

– Da. După mulți ani. Superiorii mei au văzut potențialul din mine. Am știut întotdeauna să ies din orice situație dificilă. Eram aproape invizibil, iute, mă camuflam, scăpam rapid. Materialul perfect de spion.

Daphne înghiți în sec.

– Și curajos, Rafe. Ești nemaipomenit de curajos.

– Eu nu mă gândesc la mine în felul ăsta. Mă gândesc să îmi fac doar datoria.

– Mereu ți-ai dorit să fii spion?

– Da. Așa cred. Nu știam că există un cuvânt pentru asta, dar știam că aveam abilitățile necesare ca să fiu în armată și să fac treburi speciale.

– Ești foarte bun la ce faci, Rafe.

El își trecu o mână peste față.

– Spune-i asta lui Donald.

Daphne scutură din cap.

– Nu. În mod sigur, nu. Moartea lui Donald nu a fost din vina ta. Trebuie să știi asta.

Rafe își frecă fruntea cu dosul palmei. Veni din nou mai aproape de ea și își menținu glasul scăzut.

– Destul despre mine. Tu? Ce voiai să faci când erai mică?

Daphne îndreptă pistolul spre țintă. Aerul părea suspendat în plămânii ei. Nimeni nu o mai întrebase așa ceva înainte. Era de la sine înțeles, toți presupuneau că tinerele lady din aristocrație voiau să se mărite avantajos și să producă moștenitori. Nimeni nu le întreba vreodată ce *voiau* să facă. Trase și, asemenea celorlalte încercări, glonțul zbură în ocean, fără să se apropie măcar de țintă.

– Ar fi trebuit să știu că nu sunt bună să trag cu arma încă de când am încercat să trag cu arcul împreună cu Jane la petrecerea de nuntă a lui Julian.

Rafe îi luă pistolul din mână.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu sunt sigură că știu cum să răspund.

– Te-am derutat? râse Rafe.

– Puțin, recunosc Daphne sfioasă. Nu am fost niciodată... Nu m-a mai întrebat nimeni așa ceva.

Rafe se concentrează să reîncarce pistolul. Turnă praf de pușcă pe țeavă.

– Ce păcat!

Daphne ridică bărbia.

– Este păcat, nu-i așa?

El o privi și încuviință din cap.

– Am un răspuns, totuși, spuse ea.

Rafe îi întâlnește privirea.

– Care este?

– Trebuie să promiți că nu vei râde.

– Nu aș râde niciodată de tine.

Daphne înghiți în sec și privi în zare.

– Mereu mi-am dorit să fiu pirat.

Rafe ridică o sprânceană.

– Pirat?

– Da. Pirat. Am citit odată despre o femeie pirat. Bine, era mai mult un corsar, presupun. Nu aș vrea să încalc legea. Dar aventurile în largul mării, soare și vânt, și ploaie, și... libertate. Mereu mi s-au părut minunate.

Rafe scutură din cap, fruntea încrețindu-i-se.

– Mă surprinzi, Grey.

– Da? Daphne își frecă talpa cizmei de punte. Te așteptai să spun ceva legat de broderii sau acte caritabile?

– Probabil.

– Asta-i teribil de plictisitor, căpitane! spuse ea cu cea mai bună voce de Thomas Grey, scoțându-și bereta.

– De acord, răspunse el. Pentru că și eu am tânjit întotdeauna după aventură.

Capitolul 31

– Lecția din seara asta implică să fii legată, anunță Rafe în seara aceea, după ce urară noapte bună restului echipajului după cină și se retraseră în cabina căpitanului.

Scoase o bucată lungă de funie din dulapul de deasupra mesei.

Daphne înghiți în sec.

– Poftim?

– Credeam că vrei să înveți să fii spion, răspunse Rafe.

– A, da. Da, vreau. Își plimbă mâinile pe coapse. Și... spionii sunt deseori... legați?

– Uneori, răspunse Rafe cu rânjelul lui scandalos. Am fost legat foarte des în Franța.

Daphne înghiți din nou în sec și plecă supusă capul. Desigur. Aceasta era o chestiune serioasă, iar dacă Rafe avea ceva să o învețe, era pregătită să asculte.

– Desigur, uneori să le permiți răpitorilor tăi să creadă că ești legat face parte din strategia ta.

– Tu ai făcut asta? întrebă ea. În Franța?

– Aproape în fiecare zi. Îmi țineam mâinile la spate și funia în jurul lor, dar adesea eram la doar câteva secunde distanță de a fi liber.

Daphne simți cum răsufarea i se oprește în gât.

– Ce-ar trebui să fac?

Rafe îi făcu semn cu bărbia spre pat.

– Treci acolo, Grey. Te voi lega.

Un amestec de teamă și nerăbdare o făcu să se înfioare.

– D... da, căpitane.

Se așeză pe pat și îl privi cu prudență.

– Întinde-te pe burtă.

Daphne făcu așa cum i se spuse.

– Pune mâinile la spate, îi porunci el.

Ea își puse mâinile, cu palmele în sus, pe fund. Rafe injură în barbă.

– S-ar putea să doară puțin. Voi încerca să fiu blând. Desigur, dacă ar face-o francezii, te-ar durea ca naiba. Ei nu sunt grijulii. Dinadins.

– Înțeleg, murmură Daphne în pernă.

El înfășură funia în jurul încheieturilor ei. Se freca ușor de pielea ei delicată, dar altfel nu ar fi trebuit să o doară.

– Acesta este genul de nod din care nu te poți elibera prea ușor, spuse Rafe.

– Și îmi vei arăta cum să mă eliberez? gâfâi ea.

– Da, spuse el ferm. Dar deja ai picat prima lecție.

Daphne întoarse capul într-o parte pe pernă.

– Ce? Cum?

– Prima lecție este să te asiguri că încheieturile îți sunt așezate într-un anumit unghi atunci când sunt legate. Un răpitor dibaci va observa întotdeauna, dar trebuie să încerci de fiecare dată, în caz că ai de-a face cu un amator.

– Ce legătură are unghiul cu asta?

– Dacă încheieturile nu îți sunt lipite una de alta, vei avea o șansă mai bună de scăpare.

Daphne își lipi obrazul de pernă.

– Ah. Vrei să mă dezlegi ca să încerc din nou?

El se aplecase peste ea, iar Daphne îi simți zâmbetul apropiindu-se de obrazul ei.

– Nici o șansă. Sunt un răpitor dibaci.

– Ești? șopti ea în pernă.

Oare se făcuse brusc mai cald în cabină?

Închise ochii și încercă să se concentreze asupra lecției.

— Ce ar trebui să fac mai departe?

— Ce îți spune instinctul, Grey? Să fii un spion bun are adesea legătură cu instinctul.

— Instinctul este să trag de încheieturi ca să mă eliberez de funie.

— Exact lucrul greșit, răspunse el pe un ton firesc.

Daphne se încruntă.

— De ce?

— Pentru că tot ce vei reuși este să le iriți și vor sângera, și te vor durea, ceea ce va face evadarea și mai dificilă.

— Atunci, ce ar trebui să fac? șopti ea, dorindu-și să nu îi fi simțit mirosul de mosc.

— Asta este șmecheria. Dacă nu ești în pericol iminent... Cu alte cuvinte, dacă tu crezi că răpitorii intenționează să te țină captivă, dar nu să te ucidă imediat, ar trebui să rămâi nemișcată și să aștepti să te lase singură. De obicei, o vor face la un moment dat.

— Și după ce rămân singură?

— Cercetează împrejurimile în care te afli. Rafe își strecură brațele sub ea și o întoarse, astfel că Daphne ajunse într-o secundă să stea în fund. Rafe încercă să ignore faptul că îi atinsese ușor sânul. Caută ceva care să poată tăia legăturile, spuse el.

Daphne ezită.

— Aici?

— Da.

Daphne se mută cu grijă pe marginea patului, lăsându-și picioarele să se legene în voie.

— Cum să pot lua ceva când am mâinile legate?

El încuviință din cap.

— Asta este întrebarea, nu-i așa? Folosește-ți imaginația.

Daphne se uită în jur. Lavoarul, hamacul, mânerul ușii. Nimic care ar putea tăia o frânghie. Privirea îi căzu pe mica masă de scris. Încercă să își aducă aminte ce se afla în ea. O călimară cu cerneală. Hârtie. Era un deschizător de scrisori în sertar! Se grăbi să ajungă la masă și o privi, apoi se întoarse și deschise cu grijă sertarul, folosindu-se doar de vârfurile degetelor. Era mai greu decât se așteptase. Nici să fie opusul înaltului nu îi era

de ajutor. Mută scaunul cu piciorul, se urcă pe el ca să se poată așeza pe masă, apoi se întoarce din nou pentru a cotrobăi prin sertarul deschis. Dură câteva momente, dar, în cele din urmă, simți mânerul deschizătorului de scrisori și îl prinse în palmă. Fruntea i se îmbrobonă de sudoare și își ținu limba între dinți în timp ce încerca să taie frânghia.

— Ar putea dura toată noaptea, gâfâi ea.

Rafe se ridică, își împreună brațele la piept și se îndreptă spre ea.

— Într-adevăr. Timpul este întotdeauna esențial. Trebuie să lucrezi cât mai repede posibil. Și, nu uita, răpitorul se poate întoarce în orice moment. Ce-ai face dacă aș intra acum pe ușă și te-aș opri? O luă în brațe și o coborî de pe birou, dând scaunul din calea lui cu piciorul.

Daphne icni când se lovi de pieptul lui lat.

— Aș... aș...

Răsufierea lui îi atinge obrazul.

— Mai bine ai ascunde deschizătorul de scrisori cât mai repede posibil, fie că asta înseamnă să îl ascunzi sub cămașă sau să îl pui înapoi în sertar făcând cât mai puțin zgomot posibil.

— Care deschizător de scrisori? întrebă ea, clipind cu candoare.

Rafe privi peste umărul ei, apoi îi văzu mâinile goale.

— În cămașă? întrebă el cu un zâmbet cuceritor.

— În pantaloni, șopti ea.

Gura lui era la doar câțiva centimetri de a ei, iar trupul lui masiv lipit de al ei o făcea să se simtă fierbinte și umedă în locuri la care nu voia să se gândească în acel moment. Rafe duse mâna la spatele ei și o coborî ușor pe fund, urmând conturul deschizătorului de scrisori pe care Daphne îl ascunsese în pantaloni. Își strecură degetele pe sub pantalonii ei, atingând pielea fierbinte. Daphne închise ochii și se concentră să respire. El scoase ușor deschizătorul și îl ridică apoi la nivelul ochilor ei.

— Foarte bine, Grey.

Apoi, expresia de chipul lui Rafe se schimbă. Deveni neutră. O întoarce cu spatele la el și îi dezlegă mâinile grăbit.

— Suficient pentru astăzi. Măine îți voi arăta cum să îți ții încheieturile ca să te dezlegi, dacă este nevoie.

Câteva minute mai târziu, Rafe se legăna liniștit în hamac, în timp ce Daphne își freca încheieturile ușor iritate și re-trăia iar și iar în mintea ei trădătoare acel moment când el o trăsesese cu putere la piept. Somnul nu avea să vină prea ușor în această noapte.

Capitolul 32

Daphne petrecu următoarea zi exersând aruncarea cu cuțitul. Ajunsesse la concluzia că viitorul ei de pistolar era sumbru, abilitatea de a dezlega noduri, îndoielnică, însă talentul la aruncarea cuțitului putea fi îmbunătățit dacă muncea suficient. O durea brațul, picioarele i se transformaseră în gelatină, dar rămase pe punte, aruncând iar și iar cuțitul spre lada din lemn, până când dimineața deveni amiază, iar amiaza lăsă locul serii.

În loc să folosească setul de cuțite pe care i-l pusese Rafe la dispoziție pentru a exersa, se hotărâse să folosească mai ales unul. Preferatul ei. Avea lama mai mică decât mânerul și îl arunca, îl recupera, apoi îl arunca și îl recupera din nou. Iar și iar. Ajunsesse în punctul în care nu rata. Nici măcar când era obosită. Dar nu își permise să ia o pauză sau să se oprească. Vorbele pe care tatăl ei i le spusese în copilărie îi răsunau în urechi. „Dacă vrei să faci ceva perfect, trebuie să exersezi până îți iese perfect.” Tata îl pusese pe Donald să exerseze săriturile cu calul iar și iar, și iar. Dacă animalul obosea, lua alt cal, dar lui Donald nu îi era niciodată permis să se oprească, nu îi era permis niciodată să renunțe. Tata nu o tratase niciodată așa pe ea. Nu îl tratase nici pe Julian așa, din moment ce nu el era moștenitorul. Tata nu îi ceruse ei, în mod special, așa ceva, pentru că era fată, desigur, dar Daphne privise și ascultase, și învățase. Știa că soluția pentru a excela la ceva era să nu renunțe niciodată. De aceea reușise să învețe atât de bine limba rusă. Iar Daphne intenționa să exceleze la aruncarea cuțitelor.

Își șterse sudoarea de pe frunte și își aranjă bereta pe cap. Apoi recuperă cuțitul și aruncă din nou.

Rafe o surprinsese ieri, când îi povestise despre copilăria lui. Ce fel de tată își părăsea soția și fiul de doisprezece ani? O făcea să se simtă furioasă. La suprafață, Rafe nu părea afectat, dar ea auzise o notă de tristețe în glasul lui, văzuse un licăr de furie în ochii săi. Aparent, și ea îl surprinsese când îi mărturisise că își dorește întotdeauna să devină pirat. Nu recunoscuse acest lucru față de nimeni până atunci. Nu îi spusese lui Donald sau lui Cass și, mai ales, nu îi spusese mamei ei. Nici măcar lui Julian. Probabil că mama ar fi avut o criză de apoplexie dacă ar fi știut că domnișoara ei, bine-crescută în societate, visa să fie o aventurieră, navigând în largul mărilor. Dar, cumva, Daphne știuse că îi putea mărturisi asta lui Rafe, probabil pentru că nimic nu îl putea șoca. Părea imposibil de șocat. Iar asta o făcuse să simtă liberă când vorbise cu el.

Era adevărat că Daphne voia să devină o maestră la aruncarea cuțitului. Dar, dacă era să fie sinceră, rămase pe punte întreaga zi și dintr-un alt motiv: ca să-l evite pe Rafe. El era prea chipeș, prea abil și mirosea prea bine. Pe scurt, era prea ispititor. Lecția de seara trecută o învățase mai mult decât cum să caute o cale de a se elibera când era legată. O învățase, de asemenea, că atracția pe care o simțea față de Rafe era foarte reală și destul de periculoasă. Când va alege un bărbat cu capul (așa cum făcuse cu lista ei), în loc să îl aleagă cu nasul și cu ochii (amândouă favorizându-l pe Rafe), îi va fi mult mai bine. Da, poate că Fitzwell nu fusese cea mai bună alegere, la urma urmei, dar, în mod sigur, lista avea să îi ofere o variantă mai bună decât o haimana ca Rafe.

Soarele apuse, iar Daphne continuă să arunce cuțitul. Nu renunță până când bucătarul nu urcă pe punte și insistă să mănânce ceva. Îi trase un scaun și îi oferì un castron cu tocană. Daphne aproape că se prăbuși pe scaun și doar ridicând lingura pentru a lua o gură de mâncare aproape fu prea mult pentru brațul ei epuizat. Îl simțea de parcă ardea. Așteptă puțin înainte să termine

mâncarea, folosindu-și mâna stângă pentru a ridica lingura, ceea ce se dovedi a fi puțin straniu și încetinitor.

Următorul lucru pe care și-l amintea era că adormise pe punte. Se trezi și văzu luna atârând în înaltul cerului întunecat și catifelat. Era ghemuită lângă un colac de funie. O bucată de prelată fusese așternută peste ea, iar scaunul, castronul și lingura dispăruseră. Bucătarul probabil că făcuse curat și o lăsase acolo să doarmă. Fusese drăguț din partea lui. Drăguț din partea lui, într-adevăr.

Daphne împinse prelată la o parte, se ridică și se întinse. Era epuizată. Își frecă brațul cu care aruncase cuțitul. Era mai bine acum decât când încercase să mănânce mai devreme, dar fără îndoială că avea să o doară în dimineața următoare. Decise să se strecoare în cabina căpitanului. Poate că Rafe deja adormise în hamac.

Băjbâi pe scara de tambuchi și coborî cât de silențios putu. Merse pe vârful picioarelor până la ușa cabinei. Apăsă mânerul încet și deschise ușor ușa, fără să scoată vreun sunet. Vârî capul înăuntru.

Norocul nu era de partea ei în seara asta. Rafe stătea la masă, scriind o scrisoare la lumina unei lămpi cu ulei. Lavaliera îi era dezlegată și își scosese cizmele, dar, altfel, era complet îmbrăcat, slavă Domnului. Sau poate nu...

Rafe ridică privirea și îi zâmbi absent, iar ea simți fluturi în stomac când îi văzu gropița din bărbie.

Nemaifăcându-și griji în privința zgomotului, Daphne deschise larg ușa și intră în cabină, dându-și silința să ignore cât de bine mirosea Rafe, a ceară și rumeguș. Sau poate acela era mirosul cabinei. Oricum ar fi fost, îi amintea de el. Scutură din cap și se duse direct la lavoarul din colț.

– Cum merge cu aruncarea cuțitelor? întrebă Rafe.

– Din ce în ce mai bine, mulțumesc.

Daphne scoase o bucată de pânză din dulapul din apropiere și se spălă pe față. Apoi își curăță dinții folosind praf pentru dinți, pe care îl luă tot din dulăpior. După ce termină cu ritualurile de curățenie, se așeză pe marginea patului și își scoase o cizmă, apoi pe a doua.

— Obosită? întrebă el.

— Frântă, răspunse ea, frecându-și picioarele umflate prin cio-rapi. Poate că pantalonii erau comozi, dar pantofii erau mult mai confortabili decât cizmele. Cum le suportau bărbații? Ce scrii? îndrăzni Daphne să întrebe.

— O corespondență cu mult întârziată, răspunse el. Ce îți face brațul?

Daphne și-l strânse cu mâna și tresări.

— Mă doare.

Rafe puse pana înapoi în călimară.

— Nu mă îndoiesc.

Daphne își așază cizmele pe podeaua din lemn, lângă pat, și se strecură obosită sub pătură. Se întinse și oftă.

— Asta fac bărbații toată ziua pe corăbii? Pare foarte plictisitor.

— Când corăbiile sunt în larg, este mai multă muncă de făcut, răspunse el, râzând.

Daphne își puse mâinile sub cap și privi în tavan.

— Ce faci, de obicei, în timpul nopții? Ca acum.

— Dorm.

— Și? îndrăzni ea.

— Scriu scrisori. Te-aș putea învăța cum să îți folosești încheieturile ca să te eliberezi dintr-o legătură.

Daphne ridică mâinile.

— Nu. Nu. Nu. Nu în seara asta!

Nu credea că ar putea îndura o altă lecție în care să fie legată. Ar înnebuni de dorință, probabil.

— Prea bine. Uneori bem și jucăm cărți, propuse Rafe.

— Am jucat deja cărți, spuse Daphne, oftând din nou.

— Bine, atunci. Rafe râse pe înfundate. Vrei ceva de băut?

Daphne se ridică în capul oaselor, sprijinindu-și palmele la spate.

— Credeam că ai spus că nu bei în timpul misiunilor.

Rafe puse nisip pe scrisoare pentru a usca cerneala, apoi începu să o împăturească.

— Totul cu moderație. În plus, ziua de muncă s-a încheiat.

Daphne miji ochii.

— Crezi că o să refuz, nu-i așa?

Rafe acoperi călimara cu cerneală și băgă pana înapoi în sertar, unde puse și scrisoarea împăturită.

— Sunt convins de asta.

Ea ridică o sprânceană.

— Așadar, te-ar șoca dacă aș spune da?

El se întoarce pe scaun ca să se uite la ea și își puse palmele pe genunchi.

— Evident.

— Atunci, da, vreau ceva de băut. Înălță semeț nasul în aer și îi aruncă un zâmbet triumfător.

Rafe înclină capul spre ea.

— Cum dorești. Împinse scaunul înapoi, se ridică și deschise un mic bufet de deasupra mesei. Coniac?

— Coniac!

Daphne se foi brusc.

El îi aruncă rânjelul său păcătos, iar Daphne simți din nou fluturi în stomac.

— Ai spus că tânjești după aventură, nu-i așa? Iar în momentul ăsta, ești un mus, nu o lady.

Omul avea un argument bun.

— Bine, atunci. Coniac să fie.

Rafe luă două pahare de pe raft și turnă lichidul auriu în amândouă.

— Domnule Grey, spuse el, mergând spre pat, întinzându-i lui Daphne un pahar și făcând o plecăciune.

Daphne luă paharul din mâna lui și privi băutura de parcă ar fi fost un pește vechi de cinci zile. Încă ținea nasul ridicat și mirosi conținutul paharului de parcă ar fi putut-o face să verse în orice moment.

— Nu ai mai băut coniac până acum? întrebă Rafe, privind-o cu atenție.

Daphne răsuci încet paharul în mână, încă studiind lichidul.

— Nu pot să spun că da.

— Există un început pentru orice.

Rafe ridică paharul ca să toasteze.

Daphne îl ridică pe al ei și îi zâmbi mios.

— Pentru aventură!

— Pentru aventură, repetă el, cu paharul încă în aer.

Daphne duse cu precauție paharul la buze și îl înclină ușor. Gustă puțin, destul cât să își umezească vârful limbii. Chipul i se schimonosi.

— Haide, de-abia ai gustat, darămite să bei, spuse Rafe.

Daphne scutură violent din cap.

— Cum poți suporta băutura asta dezgustătoare?

— Nu este o bere de tavernă. Este o băutură delicioasă, de fapt, odată ce îi prinzi gustul.

Daphne scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat.

— Nu vreau să îi prind gustul.

— De-abia ai încercat. Cu siguranță, ar trebui să te abții să-ți dai cu părerea până nu vei fi băut suficient pentru a-ți-o exprima.

— Uf! Daphne se încruntă la pahar.

Rafe țățâi.

— Nu pari foarte aventuroasă, Grey.

Daphne miji ochii la el, apoi se încruntă din nou la pahar. Cea mai bună cale de a face lucrurile de care voiai să scapi era să le faci cât mai repede. Își aminti un truc din copilărie, când guvernanta ei o forțase să bea chinină când era bolnavă. Poate că avea să funcționeze și în cazul coniacului. Exista o singură modalitate de a afla.

Se ținu de nas, duse paharul la buze și luă repede o gură zdravănă.

Focul îi curgea pe gât. Își eliberă nasul și icni, apăsându-și pieptul cu mâna și încercând cu disperare să tragă aer în plămânii care îi ardeau.

— Doamne, o să mă omoare! exclamă ea, aproape înecându-se.

Rafe îi turnă puțină apă din urciorul de lângă lavoar și îi întinse paharul. Daphne îl dădu pe gât și tuși și mai tare.

— Este groaznic, absolut dezgustător, complet...

— Este doar apă, râse Rafe.

— Vorbeam despre coniac, nu despre apă. Eu...

Daphne se opri și clipi. Deja o căldură plăcută i se răspândea prin vene și capul începu să îi bâzâie cu o senzație plăcută. Închise ochii și își sprijini capul de peretele din spatele ei.

— Poate aș putea să mai iau o gură mică.

Duse din nou paharul la gură, apoi îl coborî. De data asta, lichidul i se prelinse mai încet pe gât. O arse din nou, dar acum îi păsa mai puțin. Căldura minunată din membre i se împrăstia în tot corpul.

Rafe îi luă paharul dintre degetele amorțite.

– O, nu. Nu te poți îmbăta mangă. Am nevoie de tine mâine, când vom merge la țarm ca să ne întâlnim cu rușii. Unde mai pui că habar n-am cum să prepar fiertura aia cu care vindecă fratele tău mahmureala.

Daphne se întinse pe pat și permise căldurii delicioase să se răspândească în mâinile și în picioarele ei.

– La urma urmei, nu cred că îmi displace coniacul.

Rafe râse.

– Nu?

– Nu, te încălzește... și este foarte... plăcut, de fapt.

Rafe dădu pe gât conținutul propriului pahar și puse sticla înapoi în bufet.

– Este suficient pentru amândoi.

Daphne își împreună mâinile sub cap.

– Știi, nu am băut niciodată vreun strop de alcool înainte să te cunosc pe tine. Ai o influență oribilă asupra mea.

Chipul lui Rafe deveni sceptic.

– A, da? Cum rămâne cu doamna Pennyhammer și degetarul de vin?

Daphne chicoti.

– Asta nu contează. Cu siguranță, nu m-am mai îmbătat înainte să te cunosc pe tine, iar acum am făcut-o de două ori într-o săptămână. Sper că ești mândru de tine, căpitane!

În vocea lui Rafe se simți o notă de amuzament:

– Cred că acum experimentezi ceea ce este cunoscut în mod obișnuit ca fiind un „cap buimac“.

– Cap buimac?

Daphne ridică o mână și și-o lipi de frunte.

– Da. Nu ești complet beată, dar nici foarte trează.

Daphne se mângâie în creștet.

– Îmi place capul meu buimac. Destul de mult. Și îmi place și coniacul. Își rășchiră mâinile și picioarele în tot patul.

– Mă bucur să aud asta, răspunse el, râzând din nou.

Daphne trosni din degete.

– Haide să jucăm un joc.

Rafe ridică din sprâncene.

– Cărți?

– Nu. Nu. Să jucăm jocul pe care l-am jucat seara trecută, dar fără cărți. Nu mă pot concentra pe matematică, cu capul meu buimac.

– Care joc? întrebă Rafe, încruntându-se.

Daphne flutură o mână în aer.

– Știi tu. Jocul cu întrebările.

– Poftim?

Se întoarse să îl privească.

– Eu te întreb ceva, iar tu trebuie să spui adevărul, apoi tu îmi pui o întrebare, și eu trebuie să spun adevărul.

Rafe își înfundă mâinile în buzunare.

– Nu a fost tocmai așa.

– Nu fi atât de plictisitor. Te voi lăsa chiar să începi tu primul.

– Plictisitor? întrebă el arogant. Eu?

– Da, acum haide. Întreabă-mă ceva, orice. Promit să răspund sincer.

– Prea bine. Rafe făcu o pauză de câteva momente. De ce l-ai ales pe lordul Fitzwell? De pe lista ta.

Daphne clipi, amuțită. Capul îi era buimac, într-adevăr.

– De ce ai întreba așa ceva?

Rânjetul lui Rafe era de-a dreptul drăcesc.

– Asta nu este un răspuns, și ai promis să răspunzi sincer.

Daphne oftă și se întinse din nou. Mai bine să nu îl privească. Da. Mult mai bine. Adică mai sigur.

– Așa am făcut. Să vedem... Se bătu ușor cu degetul pe vârful nasului. L-am ales pentru că îndeplinea toate cerințele mele.

– Cerințele tale?

– Da. De pe listă.

– Și care erau aceste cerințe?

Rafe se rezemă de unul dintre stâlpi și își încrucișă picioarele desculțe.

– Știi tu, cu titluri nobiliare, bogați, chipeși, *loiali*.

– Așadar, putem spune cu siguranță că eu nu sunt pe lista ta. Îndeplinesc doar două dintre acele patru cerințe.

Ea ridică dintr-un umăr, ignorând grăbită presupunerea lui și jurându-și să nu ghicească despre care două cerințe vorbea el.

– Este genul de listă pe care o lady trebuie să o alcătuiască atunci când își caută un soț corespunzător.

Rafe miji ochii.

– Dar nici măcar nu îl cunoști pe lordul Fitzwell!

– Îl cunoșteam la fel de bine pe cât își cunosc majoritatea domnișoarelor viitorii soți. Îi cunoșteam familia. L-am văzut din când în când la diverse evenimente mondene. Chiar am călărit împreună în parc o dată sau de două ori. Încuviință ferm din cap, susținându-și argumentul.

– O dată? spuse el neîncrezător.

– Sau de două ori. Cu promisiunea că vom repeta.

– Cât de palpitant! Dar de data asta, în glasul lui se simți sarcasmul.

– Știam destule despre el. Știam că nu bea mult. Că nu pariază în exces. Și nu ar fi niciodată prins cu o blondă în pat.

– Pare tare plictisitor.

Rafe își descheie cămașa.

Daphne înghiți în sec. De ce își descheia nasturii de la cămașă? Făcuse asta și în celelalte seri? Dormise fără cămașă, iar ea nu observase? Cum de omisese să observe asta?

– Este exact genul de lucru pe care m-aș aștepta să îl spună cineva ca tine.

– Cineva ca mine?

Rafe își scoase cămașa peste cap.

Daphne înghiți în sec.

– Da, reuși ea să răspundă, dar ochii îi devorau pieptul muscular. Dumnezeu mare! Cum de ratase acest mic ritual nocturn? Sau doar și-l închipuia din pricina capului ei buimac? Ți-ai dat cămașa jos? întrebă Daphne, dregându-și glasul.

Rafe chicoti.

– Da. Scuzele mele dacă îți jignesc sentimentele. Dar am nevoie de una curată.

– Nu ar trebui să mă uit.

Privirile li se întâlneau, și între ei săriră scânteii.

– Atunci, de ce o faci?

Chipul lui Daphne se înfierbântă. Obrajii îi dogoreau. Se întoarse spre perete.

– Te rog, explică-mi, continuă Rafe.

– Ce să îți explic? Glasul lui Daphne se auzi înfundat dinspre perete.

– Cine este „cineva ca mine”? Ce-ai vrut să spui cu asta?

Daphne se foi sub așternuturi și se forță să se întoarcă spre el. Rafe stătea chiar lângă pat. Capul ei se învârtea. Ochii i se fixară pe pieptul dezgolit. Cap buimac, într-adevăr. Trase adânc aer în piept.

– Am vrut să spun doar că tu ești tot ce el nu este. Tu bei. Tu pariezi. Tu...

– Te sărut?

Rafe îi luă încheietura, o duse la buze și o sărută. Daphne nu își putu stăpâni fiorul. Își retrase mâna.

– Nu o face.

– De ce? întrebă el privind-o, ridicând glasul, cu o urmă de furie. Ți-e teamă că s-ar putea să simți ceva? Ai dreptate. Sunt tot ce el nu este și mult mai mult de-atât. Crezi că lordul Fitzwell al tău are vreo fărâmbă de simț al aventurii în el? Pentru Dumnezeu, cel mai palpitant lucru care i s-a întâmplat a fost să-i curgă sânge din nas. Crezi că lordul tău a luptat pentru țara lui? A privit bărbați murind pentru țara lui? Nu a făcut-o. Tot ce-a făcut a fost, probabil, să citească despre asta în ziare și să scuture din cap. Spui că nu te cunosc, Daphne, dar te cunosc. Știu că pretinzi că vrei să planifici totul și poate că vrei, dar în adâncul tău ești aventuroasă, exact ca mine. Saloanele sunt prea înăbușitoare pentru tine. Un bărbat ca Fitzwell te-ar plictisi de moarte în șase luni. Dar dacă vrei să îți irosești frumusețea și inteligența, și talentele pe el sau pe cineva ca el, te rog, nu mă lăsa să te opresc.

Lacrimile licăreau în ochii lui Daphne. Se ridică în fund și se sprijini de perete.

– Ce-ai spus?

– Am spus „nu mă lăsa să te opresc“.

— Nu, înainte de asta. Partea despre frumusețea și inteligența mea?

Inima îi bubuia în piept. De-abia putea respira.

Rafe își sprijini ambele mâini pe grinda de deasupra patului și își coborî privirea spre ea.

— M-ai auzit. Meriți mai mult decât un bărbat ca Fitzwell. Dar ești al naibii de încăpățânată și sigură pe tine că nici măcar nu vezi asta. Trebuie să îți iei lista aia nenorocită și să o rupi în mii de bucăți doar ca să vezi ceea ce este chiar în fața ta. Lucrul care nu a ajuns niciodată pe listă.

— Tu? șopti ea.

— Eu.

Rafe își desprinsе palmele de pe grindă, iar gura lui se năpusti asupra buzelor ei.

Capitolul 33

Daphne se înfioră. Gura lui Rafe se mulă pe a ei, punând stăpânire pe ea, în timp ce dorința îi gonea pătimaș prin tot trupul. Rafe coborâse lângă ea, iar Daphne îl luă de după gât, punând tot ce simțea în acel sărut. Cui îi păsa cum începuse situația asta? Tot ce știa era că își dorea să continue. Își dorea să facă dragoste cu Rafe. Își dorea să fie soția lui în toate felurile posibile.

Ceea ce se întâmplă în continuare fu, probabil, rezultatul a două capete foarte buimace pentru că, cinci minute mai târziu, cămașa lui Daphne îi fu scoasă peste cap, nasturii pantalonilor îi fură descheiați și apoi smulși de pe ea, iar pânza care îi înfășura sânii dispăru. Era goală pe pat. Era complet expusă, într-un mod în care nu mai fusese niciodată în fața vreunui bărbat, dar tot ce putea simți era... fericire și nerăbdare.

Rafe o privea, cu ochii plini de dorință și cu răsufierea întretăiată. Mâna i se odihnea pe genunchiul ei, fierbinte, greoaie. Degetele lui se plimbau pe coapsa ei, pe șold, pe piept.

Îi atinse blând și ușor sânul stâng. Apoi vârfurile degetelor sale alunecară în treacăt peste sfârc, iar Daphne se cutremură de dorință. Mâna îi urcă pe umăr, pe gât, pe obraz. Daphne închise ochii și savură senzația pe care i-o oferea atingerea palmei lui aspre pe pielea ei delicată. Rafe avea mâinile unui bărbat care muncise pentru a-și câștiga existența, nu mâinile fine ale lordului Fitzwell. Rafe chiar aruncase cuțite, trăsese cu pistolul, călărise și aproape murise pentru țara lui. Avea dreptate. Nu era precum lordul Fitzwell. Absolut deloc.

Un geamăt se auzi adânc în gâtul lui Rafe și se aplecă peste ea. Încă purta pantaloni și ciorapi. Pieptul lui dezgolit se lipi de al ei și o făcu să geamă. Chimia dintre ei era atât de delicioasă! Daphne își înfășură din nou brațele în jurul gâtului lui, iar Rafe o sărută profund. Capul lui Daphne rămase buimac, iar ea devenise un ghem involburat de dorință. Locul acela dintre picioare o durea și pulsa.

Depărtă picioarele și închise strâns ochii. Cass și Lucy îi spuseră că prima oară avea să doară puțin.

– Sunt pregătită, anunță ea, strâmbând ușor din nas și punând o mână pe perete.

Râsetul lui Rafe fu ultimul lucru la care se aștepta. Dar, iată-l, tare și melodios, răsunând între pereții din lemn ai micuței cabine. Deschise un ochi.

– Ce este atât de amuzant?

El o înghionti ușor cu nasul și îi sărută o pleoapă, apoi pe cealaltă.

– Nimic, draga mea.

– De ce râzi? întrebă ea, supărată, dar nu se putu convinge să îl îndepărteze. Ereția lui între picioarele ei și greutatea caldă a pieptului său pe al ei erau prea ispititoare.

Rafe își dresă glasul.

– Nu este tocmai... Să spunem că asta înseamnă mai mult decât să mă năpustesc asupra ta. Ca să nu mai spunem că, dacă este să fac dragoste cu tine, m-aș putea trezi în mii de bucățele de îndată ce va afla fratele tău.

Daphne se undui sub el, iar Rafe închise rapid ochii.

– Daphne, te rog, șopti el.

– Nu mă așteptam să te năpustești, dar nu se presupune că trebuie să...?

Glasul i se stinse rușinat, nefiind măcar sigură care erau cuvintele potrivite pentru o asemenea împrejurare. Ea nu își făcea griji în privința lui Julian. Nu avea nici o îndoială că tot ce trebuia să facă era să îl aducă pe Rafe în acest punct. Existau șanse mici să se oprească dacă aveau să continue ceea ce făceau.

– Nu am nici o intenție să îi spun lui Julian despre asta, zise ea, zâmbind sfios.

Rafe se aplecă și o sărută din nou, iar toate gândurile zburară din mintea ei.

– Orice am face, se presupune că trebuie să ne simțim bine... și să se întâmple natural, spuse el. Cel mai important, să ne simțim bine.

– Îmi place cum sună, recunosc eu, sărutându-i gropița din bărbie.

Rafe împinse o buclă de păr de pe urechea ei, apoi se aplecă și îi trasă conturul cu limba. Daphne se împinse spre el.

– Lasă-mă să te fac să te simți bine, Daphne, șopti el.

– Dă, fu singurul ei răspuns.

Rafe se aplecă, buzele lui lăsând un stigmat fierbinte pe obrazul ei, apoi pe gât și pe claviculă. Daphne își puse brațele în jurul umerilor lui. Cum putea gura lui pe gâtul ei să îi ofere o senzație atât de plăcută? Nu și-ar fi închipuit niciodată. Buzele lui coborâră, căutându-i sânul. Apoi, lui Daphne i se tăie răsuflarea când umezeala fierbinte a gurii lui îi acoperi sfârcul.

– O, Dumnezeu! gemu ea.

Zâmbetul lui ardea pe pielea ei fină. Gura lui se juca cu ea, mușcând și trasând mici modele pe pielea fierbinte a sânelui.

– Ești perfectă, știi asta? șopti el.

– Nu, nu sunt.

– Ba da, ești.

Îi prinse sfârcul în gură, iar Daphne se hotărî să nu mai riposteze. Căldura umedă dintre picioare o înnebunea, iar senzațiile din sân i se răspândeau în tot corpul, unindu-se în punctul dintre coapsele ei. Îl voia pe Rafe deasupra ei. Îl voia înăuntrul ei.

– Te rog, Rafe.

— Așteaptă, Daphne. Doar așteaptă.

Gura lui continuă asaltul blând asupra sânelui, în timp ce mâna stângă îi coborî spre căldura umedă dintre picioare. Pieptul lui Daphne se înălța și cobora cu fiecare răsuflare sacadată. Mâna lui o tachina, de-abia atingând cârlionții dintre picioarele ei. Trasă conturul despicăturii ei, trecându-și un deget direct pe mijloc. Daphne se împinse în mâna lui, dorind mai mult, dar neștiind exact ce.

Rafe îi depărtă picioarele și apăsă cu degetul acolo. Îl mișcă într-un loc care o făcu să țipe. Rafe o mângâie încet, atât de încet, apoi începu să traseze cercuri în jurul aceluia loc, folosindu-și doar vârful degetului, iar Daphne țipă iar.

— Rafe!

El îi acoperi gura cu cealaltă mână.

— Șșș. Nu vrem să audă echipajul.

— În momentul ăsta, nu-mi pasă, gâfâi Daphne pe gâtul lui.

— Trebuie doar să simți, Daphne. Nu gânde.

Daphne gemu. Tot ce făcea era să simtă. Iar sentimentul o făcea să își dorească să suspine. Degetul lui o mângâia iar și iar, și iar. Șoldurile ei se unduiau de comun acord, într-un ritm primitiv odată cu degetul lui. Gura lui pe sfârcul ei și degetul care i se mișca acolo o făceau să își dorească să țipe. Își înclină ușor capul spre părul lui. Rafe mirosea atât de bine, a săpun și a bărbat. El continuă să tachineze acel loc perfect dintre coapsele ei, iar și iar, și iar. Daphne se zvârcolea sub trupul lui. Picioarele îi erau încordate, depărtate înaintea lui, iar ea se agăța cu toată puterea de senzația pe care el i-o oferea, încercând să o simtă cât mai bine. Mâinile i se încheștară în părul lui. Gura lui Rafe încă avea sânul ei în stăpânire. O ciupi încă o dată.

— Rafe, vreau... băigui ea, dar nu știu cum să încheie propoziția.

— Așteaptă, Daphne.

Gura îi părăsi sânul și coborî din ce în ce mai jos. Cu mintea încețoșată, Daphne nu își dădu seama de intențiile lui până când degetul lui Rafe nu părăsi locul dintre picioarele ei. Ea oftă, dar aproape la fel de repede pe cât plecase, gura lui înlocui mâna, iar de data aceasta Daphne gemu dintr-un cu totul alt motiv.

– O, Dumnezeuule, Rafe, nu! strigă Daphne.

– Da, spuse el, răsuflarea lui mângâind cel mai intim loc al ei.

Chipul lui Daphne era înfierbântat de rușine, dar în momentul în care limba lui începu să traseze mici cercuri în locul unde fuseseră degetele sale, încetă să îi mai pese. Nu mai exista rușine, doar o *nevoie* brută, fierbinte și depravată. Avea nevoie de el, așa cum nu mai avusese niciodată în viața ei nevoie de cineva.

Limba lui o mângâia iar și iar. Cu vârful o atinse în cel mai sensibil loc, iar ea țipă.

– Rafe, o să... Dar nu știu cum să încheie nici această propoziție.

– Da, Daphne. Da.

Răsuflarea lui fierbinte acoperea miezul dintre picioarele ei, iar când Rafe o linse cu mișcări lungi și umede, Daphne se prăbuși într-un abis de existență căruia nu știuse până atunci.

– Rafe, o, Rafe! strigă ea, strângându-i capul cu brațele, nedorindu-și ca el să se oprească și nepăsându-i dacă întreg portul o auzea.

Câteva minute mai târziu, ieși la suprafață din ceața indusă de dorință și privi în jos pentru a vedea chipul lui Rafe pe abdomenul ei. El afișă cel mai mândru rânjet pe care îl văzuse ea vreodată.

– Ești mândru de tine? întrebă ea, râzând, dar crâmpenie de plăcere pură încă îi goneau prin trup.

– Da, răspunse el, rânjetul lui netrădând vreun regret.

Daphne rânji la rândul ei.

– Ar trebui să fii. Dacă aș fi știut că erai capabil să faci *asta*, mi-aș fi cerut drepturile conjugale în urmă cu mult timp.

Rafe se ridică pentru a o săruta pe buze. Sărutul fu lung și intens, iar Daphne își puse brațele în jurul gâtului lui. Rafe nu era satisfăcut. Ea știa asta. Se asigurase că ea era satisfăcută înainte să se ocupe de propria plăcere. Acest gând zgândări ceva în adâncul ei – grijă, protecție, iubire?

Daphne scutură din cap. Nu avu timp să reflecteze prea mult asupra acestui gând, pentru că Rafe o făcea din nou să se umezească de dorință, mângâind-o iar între picioare. Daphne

le depărtă pentru el. Voia să îl simtă... înăuntrul ei. Niciodată nu își dorise ceva mai mult decât asta.

— Daphne, eu...

— Știi că este inconfortabil prima dată, recunosc eu cu un zâmbet tremurat. Cass mi-a spus.

— Nu. Nu este asta.

— Ți-am zis, nu îi voi spune lui Julian.

Rafe zâmbi și îi trăsă conturul urechii cu vârful degetului. O sărută pe nas.

— Nu este nici asta. Dacă facem asta, va trebui să fiu suficient de bărbat pentru a-l înfrunta pe fratele tău. Pot face asta, dar vreau să mă asigur că este... ceea ce vrei cu adevărat.

Daphne ridică privirea spre el. Spera ca Rafe să nu poată citi în ochii ei tot ceea ce simțea pentru el. În acel moment, nu-i păsa. Nu îi păsa de Julian sau de blondă, nici măcar de viitorul lor. Voia doar să fie în brațele lui. Să se dăruiască bărbatului pe care îl dorește întotdeauna.

— Vreau, Rafe. Cu adevărat, îi promise ea.

— Ești sigură?

Își puse brațele în jurul gâtului lui și încuviință din cap.

Rafe o sărută blând pe obraz.

— Îmi voi da silința să nu te rănesc.

— Știi asta. Ea se ridică și îl sărută pe frunte.

Rafe se dădu jos din pat și își scoase grăbit pantalonii. Odată ce scăpă de ei, se întoarse în pat și se așeză deasupra ei. O sărută profund. Îi depărtă mai mult picioarele cu genunchiul. Daphne își opri răsufierea. Apoi, erecția lui fierbinte ajunse între picioarele ei, împingându-se spre căldura ei umedă, căutându-și locul.

Bum. Bum. Bum.

Daphne căscă ochii mari. Bătăile în ușă o șocară.

— Nu! șopti ea disperată pe gâtul lui puternic.

Rafe gemu și se rostogoli într-o parte.

— Ce s-a întâmplat? urlă Rafe. Și, pentru Dumnezeu, dacă este altceva în afară de un incendiu care a cuprins corabia, o să...

– Căpitane, se auzi vocea lui Salty. Bărbații de la tavernă. Sunt pe corabie. Au văslit până aici și au cerut să vorbească imediat cu tine.

Al doilea geamăt al lui Rafe fu dureros. Sări din pat ca un fulger.

– Daphne, îmi pare rău, dar nu este timp să te îmbraci. Trebuie să te ascunzi în dulap. Îi trase cămașa lui peste cap pentru a-i ascunde goliciunea. M-aș întâlni cu ei pe punte, dar dacă ar spune ceva ce ar avea nevoie de traducere...

– Înțeleg. Daphne încuviință smucit din cap.

– Condu-i înăuntru, îi porunci Rafe lui Salty. Își luă pantalonii și îi îmbrăcă grăbit, apoi smulse hamacul de pe grinzi și îl aruncă în dulap.

Daphne coborî din pat cu picioarele înmuiate. Cumva, reuși să își adune hainele din colț și se grăbi să se ascundă în dulap cu ele în brațe. Chiar înainte să închidă ușa în urma ei, îl văzu pe Rafe sărind în patul răvășit. Pesemne avea să pretindă că dormea.

Daphne își ținu răsuflarea. Știa ce avea de făcut. Nu trebuia să atragă atenția asupra ei. Dacă rușii deschideau ușa și o găseau ascunsă, ținând în brațe hainele unui băiat, totul s-ar duce de răpă, iar ea și Rafe ar putea fi uciși pe loc. Ca să nu mai spună că trebuia să asculte cu atenție, ca să audă dacă își spuneau ceva în rusă. Dar să stea în dulap, tremurând și înfricoșată, nu era un lucru tocmai favorabil spionajului. Își ținea răsuflarea atât de tare, încât se gândi că aveau să i se frângă coastele.

Auzi ușa cabinei deschizându-se și pașii a doi bărbați intrând în încăpere.

– Bună seara, căpitane. Era vocea lui Anton. Sper că nu am întrerupt nimic.

Capitolul 34

– Deloc, domnilor, răspunse Rafe, invitându-i pe cei doi bărbați în cabină. Mă retrăsesem la culcare, dar pot întotdeauna să îmi fac timp pentru doi dintre cei mai buni clienți.

Se sprijini de perete. Pe furiș, aruncă o privire în jur, dar își feri ochii pentru ca bărbații să nu observe. Daphne reușise să își strângă toate hainele, slavă Domnului.

Anton se așeză pe scaun. Rafe se lăsă pe spate, încă încercând să își calmeze respirația. Viktor merse și se rezemă de ușa dulapului, ceea nu-l ajută deloc pe Rafe să se liniștească. Putea doar să speră că Daphne nu avea să scoată vreun sunet.

– Ne-am gândit să venim să îți vedem corabia, explică Viktor.

Rafe nu îl crezu nici o secundă. Ei nu aveau obiceiul să facă vizite amicale. Voiau să se asigure că echipajul era echipaj și că nava era navă. Ceea ce însemna că erau bănuitori, și asta nu era bine.

– Unde ți-e băiatul? Cum îl cheamă, Grey, așa-i? întrebă Viktor cu accentul lui greoi.

Rafe îi întâlni calm privirea.

– Doarme cu restul echipajului, cred.

– Aș vrea să văd cala, adăugă Anton.

– Absolut, răspunse Rafe, știind prea bine că voiau să vadă cala pentru a se asigura că mai existau bunuri pe corabie.

Încă un semn că erau bănuitori. Nu aveau să fie dezamăgiți. Ministerul de Război umpluse cala cu marfă. Nici un detaliu nu fusese lăsat la voia întâmplării.

– Vă duc imediat acolo, spuse Rafe. Dar, mai întâi, cum rămâne cu scrisorile?

– Le avem, spuse Viktor. Dacă ne place ce vedem în cală, ți le vom aduce mâine. La tavernă.

– Prea bine. Stați să iau cheia. Rafe aruncă cearșaful de pe el și se ridică. Merse la masă. Anton se ridică și îi făcu loc lui Rafe, care cotrobăi puțin cam prea mult în sertar. Bărbații vorbeau în rusă, iar el spera că Daphne îi putea auzi.

În cele din urmă, se întoarse spre ei cu cheia în mână.

– Ah, iat-o! Urmați-mă, domnilor.

Daphne numără până la o sută înainte de a deschide ușa dulapului și a se strecura afară. Se îmbracă mai repede decât o făcuse vreodată în viața ei. Inima încă îi bubuia ca o tobă în piept.

Își ținuse răsuflarea acolo. Stătuse cu urechea lipită de lemn ca să audă ce vorbesc cei doi contrabandiști.

Capul nu îi mai era buimac. Se târi înapoi în pat, tremurând puțin din pricina amintirii a ceea ce aproape se întâmplase acolo în urmă cu mai puțin de o oră. Nu își permise să se gândească la asta, totuși. În schimb, se concentrează să își aducă aminte ce își spusese cei doi bărbați. Pentru că auzise fiecare cuvânt.

Până când Rafe se întoarse în cabină un sfert de oră mai târziu, inima ei își reluase ritmul normal, iar Daphne adoptă o expresie aparent calmă. Stătea întinsă pe pat, cu privirea ațintită în tavan și repetând iar și iar cuvintele rușilor, pentru a nu le uita.

Rafe deschise ușa și o privi precaut.

– Au plecat? Întrebă ea, ridicându-se pe coate ca să se uite la el.

– Da, i-am văzut plecând, spuse și închise ușa în urma lui.

– Slavă cerului! Daphne scoase un râset tremurat. A fost... pe-aproape.

Rafe își trecu o mână prin păr și scoase același râset tremurat.

– Puțin spus, în mod sigur.

– Am auzit ce-au spus.

Rafe înclină capul într-o parte.

– Și?

– Sunt bănuitori, dar intenționează să-ți aducă scrisorile. Cel puțin așa au spus că au de gând.

– Trădătorii nu sunt loiali nimănui. Nici măcar presupușilor lor complici, replică Rafe.

– Totuși, asta este bine pentru noi.

– Ai dreptate, spuse Rafe. Au fost impresionați de cală. Mi-au spus să ne vedem din nou la tavernă mâine-seară. Trebuie să ne întâlnim cu ei. Aduc scrisorile. Asta este.

Capitolul 35

Daphne se trezi cu o durere groaznică de cap și cu un ghem de nervi în stomac. Nu dormise bine. Ceea ce se întâmplase cu Rafe

noaptea trecută se tot repeta în mintea ei. Așternuturile încă miroseau ca el. Adică înnebunitor. Se cuibări în ele și inspiră adânc.

Discursul lui părușe sincer și din inimă când băuseră, dar asta era problema cu băutura, nu-i așa? Bulversa lucrurile. Îți făcea capul buimac. Nu spusese el însuși asta?

Partea cu adevărat înfiorătoare era că aproape i se dăruise cu o seară în urmă. Nu avea nici o îndoială că, dacă nu ar fi fost întreprinși, nu ar mai fi fecioară. Se părea că Rafe fusese atât de copleșit, încât fusese dispus să sfideze ordinele lui Julian și să se pună în pericol doar pentru a o avea. Însă o noapte de pasiune nu ar schimba faptul că, de fapt, Rafe era un burlac convins și că nu se potriveau. Încă un motiv pentru a nu mai bea.

Daphne petrecu ziua exersând aruncarea cuțitului, iar când coborâră în barcă pentru a se duce pe țărm, deja luase o decizie fermă în privința a doua chestiuni. Nu avea de gând să mai permită alcoolului să îi atingă buzele când era *aproape* de Rafe Cavendish și nu avea – *nu avea* – să îl mai sărute. Niciodată.

Drumul până la țărm fu în mare parte tăcut. De fapt, de-abia își vorbiseră toată ziua. Era mai mult o tăcere jenată decât altceva. Amândoi păreau foarte conștienți de greșeala enormă pe care fuseseră pe punctul de a o comite noaptea trecută.

Erau singuri în barcă, dar restul echipajului se afla deja pe țărm. Bărbații de pe *Iubire adevărată* fuseseră în alertă toată noaptea. Urmau să se amestece în mulțimea din tavernă și din împrejurimi pentru a supraveghea mersul lucrurilor.

Daphne trase adânc aer în piept. Docurile duhneau, dar nu se putea abține să nu simtă o oarecare euforie. Acesta era genul de moment pentru care nu ar da petreceri cu ceai în saloane, nu ar picta cu acuarele și nu ar juca whist cu celelalte tinere aristocrate. Trase de vâslă cu toată puterea, ținând ritmul cu Rafe.

De îndată ce barca lovi docul, Daphne dădu să sară din ea, dar mâna lui Rafe pe brațul său o opri.

– Ai grijă, șopti el.

Daphne încuviință din cap. Își scoase cuțitul preferat din buzunarul de la spate și și-l strecură în cizmă.

Capitolul 36

Rafe aruncă o privire prin tavernă și părul de pe ceafă i se zburli. În seara asta ceva părea în neregulă. Greșit. Daphne îl asigurase că tot ce spusese ră Anton și Viktor în limba lor maternă când fuseseră pe corabie era că aveau bănuielele lor. Mai departe, înainte de a pleca, dăduseră de înțeles că totul părea în regulă. Echipa Ministerului de Război își făcuse temele în ceea ce privește corabia. Se poate ca rușii să fi crezut că o vizită neanunțată pe vas avea să dezvăluie ceva, dar în afară de a fi cât pe ce să-i descopere pe el și Daphne dezbrăcați, nu era nimic care să trezească bănuielele cu privire la încărcătura de pe corabie.

Daphne. Rafe nu avu timp să se gândească la greșeala pe care aproape o făcuseră aseară.

Rușii nu se vedeau nicăieri. Rafe își croi drum spre aceeași masă la care stătuseră ultima dată când fuseseră aici. Daphne îl urmă. Aceeași chelneriță se apropie, iar Rafe comandă două halbe cu bere, ca de obicei.

– Mă bucur să te văd iar, șefu', spuse ea râzând, făcând-o pe Daphne să își tragă bereta pe cap și să își încrucișeze brațele strâns la piept.

Femeia plecă în curând să le aducă băuturile, iar Daphne își ocupă același loc la masa alăturată. Nu se lăsă pe picioarele din spate ale scaunului în seara asta. Simțea tensiunea, starea de alertă. La fel ca Rafe.

– Iată-i, șopti Rafe de îndată ce bărbații intrară în tavernă.

Daphne ridică privirea, iar ochii îi sclipiră. Privi rapid în altă parte, de parcă nu îi observase.

Anton și Viktor veniră agale spre ei. Se așezară din nou invers pe scaune.

– Mă bucur să vă revăd atât de curând, spuse Viktor râzând.

Scuipă tutun pe podeaua murdară. Rafe putea doar să își închiuie reacția lui Daphne la această vulgaritate, dar ea se descurca destul de bine, menținându-și expresia indiferentă. Era așezată pe partea îndepărtată dinspre bărbați, pentru ca Rafe să o poată

vedea. Privea nepăsătoare în jur, de parcă nu ar fi avut nici o grijă, chipurile, bându-și berea. Dar Rafe știa mai bine.

– Ați spus că marfa este bună.

Rafe voia să încheie totul când mai repede posibil. Nu putea ieși nimic bun dacă această întâlnire se prelungea. Dar, cel mai mult, își dorea lucrul după care venise. Scrisorile, localizarea bărbatilor pentru găsirea cărora nu s-ar fi dat în lături de la nimic.

– Așa este, spuse Viktor.

Se întoarse să se uite la Daphne, care se prefăcea că nu era atentă. Bine lucrat.

– Iar voi aveți plata stabilită? întrebă Rafe.

– Da, spuse Anton.

Rafe ridică o sprânceană.

– Unde este?

– Le-am lăsat într-o căruță, pe alee. Nu voiam să atragem atenția asupra noastră aducându-le aici. Prea mulți ochi ne privesc, știi? spuse Viktor, încă aruncând un ochi spre Daphne din când în când. Scuipă încă un cocoloș de tutun pe podea.

Rafe miji ochii spre Viktor. Într-o căruță, pe alee? Ce joc jucau?

– Vrei să te însoțesc afară, pe alee? întrebă Rafe.

Dădu să se ridice, dar Anton îl opri cu o mână în aer.

– Nu.

– Nu? Ochii lui Rafe se mijiră și mai mult.

– Mergem noi să le luăm. Voiam doar să ne asigurăm mai întâi că nu suntem urmăriți.

Rafe își încleștă pumnul. Puneau ceva la cale.

– Să fiți urmăriți? Asta este absurd! Mergeți să le luați.

Chelnerița trecu pe lângă ei chiar atunci, ducând o tavă mare. Se împiedică aproape de masa lui Grey, răsturnând halbele și vărsându-le conținutul pe Daphne.

Ea sări de pe scaun și își dezlipi cămașa de piept, evident disperată să împiedice materialul să devină transparent.

– O, Doamne, îmi pare tare rău, șefu! strigă chelnerița. Ți-am stricat Țoalele. Lasă-mă să te duc în spate și să-ți dau o cămașă nouă. Unu' din băieți tre' să aibă una.

Privirea lui Daphne îl căută pe Rafe. El își atinse colțul ochiului. Semnalul pentru nu.

— O să fiu bine, spuse ea cu cea mai bună voce de băiat de care fu în stare. Nu tre' să-ți faci griji. Nu-i prima cană de bere care-i vărsată pe mine și n-o să fie nici ultima, sunt sigur.

Mândria crescuse în pieptul lui Rafe. Daphne își juca perfect rolul. Deși își dădea seama că era buimăcită.

Rușii râseră.

— Cred că femeia îl place pe micul tău prieten, îi spuse Anton lui Rafe, înghiontindu-l pe Viktor în piept cu cotul.

Daphne încercă să se așeze din nou, dar chelnerița nu o lăsa. Femeia tot încerca să o conducă în spate.

— Doar vino cu mine. O să te curăț cât ai clipi. Dacă nu vrei o cămașă, măcar lasă-mă să-ți aduc un ștergar.

Rafe își atinse din nou ochiul. Nu era tocmai momentul să permită flirtului unei chelnerițe de tavernă să le compromită planurile.

— Haide. Doar un ștergar, șefu'. Măcar atât să fac după greșeala asta, insistă femeia.

Anton și Viktor râseră amândoi zgomotos.

— Du-te, băiete. Doar nu ți-e frică de-o femeie, nu? spuse Anton.

— Sau poate stăpânul tău te reține aici? Ți-e teamă să-l lași singur, nu? Viktor îi zâmbi compătimitor lui Rafe. Cred că ești puțin prea apropiat de flăcău, englezule.

Rafe înjură în barbă. Nu avea de ales, trebuia să o lase pe Daphne să plece. Dacă insista prea mult asupra chestiunii, fără îndoială că ei aveau să devină suspicioși, și întreaga misiune ar fi în pericol de a eșua. Munciseră prea mult și ajunseseră prea departe. Rafe își frecă ochiul drept de data asta, semnalul pentru da. Putea doar să spere că Daphne avea să se întoarcă repede. Ochii ei îi întâlneau pe ai lui Rafe, iar el citi teama și ezitarea din adâncurile cenușii. Dar, totodată, citi și determinarea. Daphne ridică bărbia și încuviință abia perceptibil din cap. El știa de pe chipul ei ceea ce gura nu îi putea spune. Se putea descurca.

— Du-te, Grey, o îndemnă el, înainte de a-și întoarce atenția asupra rușilor. Cât este el plecat, eu aștept să aduceți scrisorile.

Anton și Viktor încuviințară și se ridicară, îndreptându-se spre ușă.

– Ne întoarcem imediat, căpitane.

– Nu, spuse Rafe, trăgându-și ușor haina la o parte pentru a dezvălui unul dintre pistoale. Unul din voi se întoarce imediat. Celălalt stă cu mine.

Capitolul 37

Daphne permise chelneriței să o conducă în spatele tavernei. Femeia se îngrijea de ea ca o pasăre de puiul ei. Își împleti brațul cu al lui Daphne. Duhoarea de sudoare și bere emana din ea precum parfumul. Un val de scuze se revărsa dintre buzele ei rujate în timp ce o conduse într-o încăpere mică din spatele localului.

– Nu știi ce m-a apucat, spuse ea pe un ton exagerat de ridicat. N-am fost niciodată așa de stângace. Sigur Jimmy o să-mi scadă halbele alea din salariu.

Daphne de-abia asculta. Era îngrijorată că îl lăsase pe Rafe să aștepte singur scrisorile. Ceva se petrecea. Văzuse privirea lui Rafe. Era bănuitor. La fel și ea. Să lase scrisorile pe alee nu făcuse parte din planul inițial. Își stoarse creierul. Oare aseară pe corabie vreunul din ruși spusese ceva ce ea nu își amintise? Ceva ce putea fi interpretat altfel? Nu. Nimic. La naiba! Oare ratase ceva din cauza capului buimac?

Chelnerița găsi rapid un ștergar de o curățenie îndoielnică și i-l aruncă lui Daphne, care îl folosi pentru a-și șterge bereta și fruntea de bere și a-și usca pe cât de mult putu cămașa. Trebuia să iasă de acolo cât mai repede posibil și să se întoarcă la masă.

– Vă sunt recunoscător, spuse ea, ducând mâna la beretă și dând să plece pe lângă femeie.

– Care-i graba, șefu'? întrebă chelnerița, punându-și mâinile în șolduri.

O, nu *asta* din nou. Înainte ca Daphne să poată răspunde, se auzi o bătaie în ușa din capătul îndepărtat al micii încăperi. Femeia merse să deschidă.

Un bărbat masiv intră în cameră. Îi întinse chelneriței un sul de bancnote, iar ea arătă spre Daphne.

– Uite-o, prietene!

Femeia zâmbi, scoțând la iveală dinții spărți și inegali.

„Uite-o?” Înainte ca Daphne să poată fugi, bărbatul masiv se năpusti asupra ei. Dădu să se întoarcă și să fugă, dar fu zdrobită sub greutatea lui imensă. Daphne tuși, plămânii fiindu-i privați de aer. Uriașul o aruncă peste umăr, de parcă ar fi fost o cârpă. Apoi, chelnerița îi îndesă o zdreanță murdară în gură. Cu brațele imobilizate, Daphne se lupta să respire în timp ce bărbatul mergea spre ușa pe care intrase.

– Nu-i nimic personal, șefu’, să știi, spuse chelnerița. Le-am spus tipilor că ești femeie și se pare că bucățița asta de informație valora ceva bani pentru ei. Am copii mici de hrănit, știi, și n-am văzut niciodată un băiat mai frumușel decât ăsta drept care te dădeai.

Râse din nou, iar sunetul zgârie urechile lui Daphne.

Ușa se trânti în urma lor, iar Daphne și uriașul ajunseră pe alee. Era întuneric și rece. Luna era ascunsă după nori în seara aceea, iar lumina ei era slabă. Aleea mirosea a urină și a ceva ce Daphne spera să nu poată defini vreodată. Uriașul o coborî de pe umăr, iar ea căzu pe pământul mizerabil. Avu doar o clipă la dispoziție să privească în jur. La lumina unui felinar care se legăna, descifră o căruță șubredă după o cotitură în alee, apoi totul se întunecă după ce un sac din pânză aspră îi acoperi capul. Își scoase cârpa din gură, dar țipătul îi fu înăbușit de mâna uriașului, care îi acoperi gura.

– Nu țipa, altfel îmi înfig cuțitul direct în inima ta, o avertiză răpitorul.

Și el avea un accent rusesc. Bărbatul îi legă rapid mâinile și picioarele, în timp ce Daphne se lupta în zadar să se elibereze din strânsoarea lui. Încercă disperată să își aducă aminte ce îi spusese Rafe despre încheieturi. Nu terminaseră acea lecție.

– Nu te împotrivi. La fel de ușor cum pot să te iau cu mine, pot să te șiucid, o avertiză uriașul.

Daphne se potoli.

După ce o legă, bărbatul vânjos o ridică într-o îmbrățișare de urs. Coastele o dureau, de parcă se puteau rupe oricând. Picioarele i se legăneau deasupra pământului. Daphne încercă să îl lovească, dar el o scutură cu putere, făcându-i dinții să clănțane și se lovi cu maxilarul de osul pieptului. Se pregăti pentru o altă luptă, dar, în schimb, bărbatul începu să se miște cu ea. Întreg trupul îi fu zguduit când el o aruncă în ceva confecționat din lemn. Trebuia să fie căruța pe care o văzuse. Daphne se rostogoli pe un pat de fân lipicios și împutit în timp ce căruța porni în josul aleii.

Capitolul 38

Rafe bătea cu degetele în halba cu bere. Genunchiul i se ridica și cobora la fel de repede ca al lui Viktor. Ceva era în neregulă. Simțea asta. Anton lipsea de mai puțin de cinci minute, iar Daphne nu se întorsese. Nu ar trebui să dureze atât de mult. Încă un minut, și Rafe avea să scoată pistolul, să îl ucidă pe măscăriciul ăsta și să plece în căutarea lui Daphne. Degetele de la cealaltă mână i se odihneau pe pistolul care rămăsese ascuns în haină.

– Ești îngrijorat, lord căpitan englez? îl întrebă Viktor cu un rânjet superior. Băiatul tău stă prost cu orientarea?

Rafe miji ochii, privindu-l pe celălalt bărbat. Strânse pistolul în mână.

– Mă confunzi cu altcineva. Eu nu sunt nici un lord. Sunt un simplu flăcău din clasa muncitoare de pe străzile Londrei.

– Hainele tale sunt mai elegante decât au fost ale mele vreodată. Viktor suflă un nor de fum.

Rafe era atât de agitat, încât luă o gură din bere.

– Poate ar trebui să lucrezi mai mult.

Viktor mârâi la el.

– Ar trebui să te avertizez, spuse Rafe. Dacă asta este vreo înscenare...

– Ce-o să faci? întrebă Viktor cu un rânjet drăcesc, printre dinții stricați.

– O să ne întâlnim în iad, cu tot cu complicele tău, mârâi Rafe printre dinții încheștați și bătu cu pumnul în masă.

Atunci, Viktor râse. Un sunet asurzitor și prelung, care trimise fiori reci prin Rafe. Când ridică privirea, Rafe îl văzu pe bărbat încuviințând aproape imperceptibil. Rafe întoarse capul și văzu o siluetă întunecată în pragul ușii.

– Era Anton? întrebă Rafe.

– Nu, căpitane. Era un alt tovarăș de-al meu.

– Unde-i Anton?

Viktor întâlni privirea lui Rafe.

– Acum este cu Boris și cu Grey. Sau ar trebui să spun că este cu micuța ta prietenă?

Rafe se ridică brusc de la masă și se întoarse spre ușă, dar silueta întunecată din prag ajunsese în spatele lui cu un pistol pe jumătate ascuns în laba lui uriașă.

– Stai jos, căpitane, îi porunci bărbatul cu un accent rusesc. Nu face o scenă. Nu-ți face griji, *musul* este ținut într-un loc sigur.

Rafe făcu așa cum i se porunci, mintea lui învârtindu-se printre toate posibilele scenarii. Echipa lui era acolo, afară. Oameni cu care lucrase de ani de zile. Îi supravegheaseră. Aveau să urmărească pe oricine o luase pe Daphne. Aveau să știe unde era dusă. Dar puteau ajunge la timp la ea, înainte să fie rănită? O dără de sudoare rece ca gheața se topi pe spatele lui Rafe.

De îndată ce se așază din nou, bărbatul masiv trase scaunul pe care stătuse Daphne cu doar câteva minute înainte. Rafe își împreună mâinile pe genunchi.

– O să vă rup în bucăți, scursurilor, dacă pățește ceva.

– Ah, amenințări mari din partea cuiva care nu se află în postura de a le face, căpitane, spuse Viktor. Pune mâinile la vedere, te rog.

Rafe se supuse, lovind cu pumnii în masă și făcând halbele cu bere să zăngăne.

– Ce vreți? întrebă el poruncitor printre dinții încheștați.

– Păi, pe tine, desigur, căpitane englez. Rânjetul lui Viktor îi dezvălui toți dinții galbeni și stricați. Sau ar trebui să spun căpitane Cavendish?

Rafe își încheștă falca. Blestemații! Totul fusese o înscenare. Fusese prea nerăbdător să pună mâna pe scrisori. Prea implicat emoțional pentru a vedea situația drept ceea ce era cu adevărat.

– Gata cu jocurile. Repet, ce vreți?

Rafe lovi cu palma în masă.

– O avem pe prietena ta, spuse Viktor. Și dacă o vrei înapoi, te vei preda pentru ca oamenii care ne plătesc să poată încheia ceea ce au început în Franța. Se pare că îți vor capul, căpitane.

Rafe se concentrează să respire. Își încheștă și descheștă ușor pumnul. Voia să le rupă gâturile blestemate pe loc, dar dacă echipa lui nu putuse să o urmărească pe Daphne dintr-un anume motiv, idioții ăștia doi puteau fi singurii care știau unde se afla.

– De ce nu m-ați luat cu voi pe alee dacă pe mine mă vreți?

– Și să te lăsăm să ieși cu tine și pe câțiva dintre noi? Nu prea cred, căpitane. Te preferăm supus. Știam că singura cale de a te avea cu capul pe umeri și pe noi înșine în siguranță era să o luăm pe femeiușca aia de-ai îmbrăcat-o ca pe un băiat, spuse Viktor.

Bărbatul cu pistolul își ținu gura închisă. Ochii îi erau fixați pe Rafe. Evident, Viktor era conducătorul acestei haite, deși înainte făcuseră să pară că era Anton.

Rafe își încheștă maxilarul atât de strâns, încât aproape îi trosni.

– Dacă merg cu voi, o veți elibera?

– Da.

Rafe îi privea cu ochii mijiți.

– De unde știu că nu mințiți?

– Nu ai de unde, dar ce altă soluție ai? Tot ce pot să-ți spun este că bărbații care ne-au angajat nu sunt interesați de fată. Te vor pe tine.

Asta era credibil. Mai ales că nu păreau să își dea seama că Daphne era o aristocrată. Cel puțin atâta lucru rămase secret. Rafe se ridică.

– Să mergem.

Scursurile astea aveau dreptate într-o privință.

Viața lui în schimbul vieții lui Daphne?

Nu avea de ales.

Capitolul 39

Daphne își frecă încheieturile iritate și privi în jur în mica încăpăre murdară în care fusese aruncată. Plimbarea zdruncinată cu căruța nu durase mult, slavă cerului, și încă putea simți aerul sărat de la docuri. Nu era departe de unde fusese răpită, dar oriunde o aduseseră era un loc oribil. Răpitorul ei o ridicase din căruță, o aruncase pe umăr de parcă ar fi fost un sac cu fân, făcând aerul să iasă dureros din plămânilor ei, și urcase trei rânduri de trepte. Daphne numărase. O ușă din lemn se deschisese, el îi scosese legăturile de la mâini și picioare și o aruncase în mod brutal în încăpărea aceea.

Privi în jur. Nu era un loc tocmai ospitalier. Camera avea, poate, zece metri pătrați, o podea murdară din lemn și o fereastră mică sus, pe peretele opus. Pe fereastră intrau câteva raze palide de lună, dar Daphne era mult prea scundă ca să poată vedea afară. Un scaunel din lemn era căzut într-un colț. Câteva resturi murdare de mâncare zăceau aruncate pe podea, și Daphne văzu, icnind, un șobolan destul de mare ronțăind o bucată de pâine mucegăită lângă scaunel. Se forță să nu țipe. Niciodată nu se temuse în mod special de șobolani, dar, cu siguranță, nu voia să își împartă spațiul de locuit cu unul.

– Bună ziua, Domnule Șobolan, spuse ea cu o voce tremurândă. Ce-ați făcut de ați fost aruncat aici?

Daphne zâmbi din pricina propriului comportament absurd. Cel puțin nu își pierduse simțul umorului... încă. Ce gândise mai

devreme cum că voia aventură? Prostii! Într-adevăr, prostii. Deși, dacă va mai ajunge vreodată acasă, va avea o poveste pe cinste pentru Delilah.

Merse cu spatele spre ușă, privind agitată șobolanul.

– Haide să facem o înțelegere.

Șobolanul de-abia clipi și nu se opri din ronțăit.

– Tu rămâi acolo... Merse spre dreapta, pe lângă perete și trase ușor scaunul spre ușă. Iar eu o să stau aici. Ce spui de asta?

Șobolanul clipi din nou, dar nu se mișcă, slavă cerului.

– Presupun că nu îmi poți spune adresa acestui loc, nu-i așa?

Zâmbi din nou în sinea ei. Nu că ar fi putut face ceva cu adresa dacă ar fi aflat-o. Îi lipsea cu desăvârșire un porumbel voiajor. Stând cu ochii pe șobolan, Daphne împinse scaunul lângă peretele cu fereastra și se urcă pe el. Era prea scundă ca să poată vedea afară. La naiba! Era un blestem să fie opusul înaltului. Sări. Nimic. Încercă din nou. Zări doar o fărâmă din peisajul de afară. Însă scaunul părea în pericol de a se rupe în bucăți, așa că se hotărî să nu mai încerce. Frântura pe care o văzuse la a doua săritură fusese doar întuneric. Ezitând, cu ochii încă pe șobolan, trase scaunul înapoi spre ușă pentru a pune o distanță cât mai mare posibil între ea și micul și părosul ei coleg de celulă.

– Nu-i nimic personal, îi spuse ea șobolanului.

Daphne privi în jur. Nu avea de gând să stea pur și simplu tăcută și să aștepte să fie salvată. Mai întâi, încercă ușa. Era încuiată, desigur. Scutură cu furie clanța. Nici o mișcare. Adunându-și curajul – căci presupunea apropierea de șobolan – se retrase până la peretele din capătul încăperii și alergă cât de tare putu, izbindu-și cu toată forța trupul de ușă. Ușa o aruncă înapoi, dărâmand scaunul, care zbură spre șobolan. Acesta îl evită, fugind din calea lui exact la timp.

– Au! Daphne își frecă umărul fără îndoială zgâriat. Îmi cer iertare, îi spuse ea șobolanului.

Era evident că ușa era încuiată cu un zăvor pe dinafară și era făcută din lemn masiv. Privi din nou în jur. Nu mai era nimic altceva. Nici o crăpătură în pereți, nici o altă intrare sau alte ferești. Doar ea și șobolanul. Trebuia să se gândească bine. Trebuia

să existe o cale de a ieși de acolo. Ceva ce putea face. Se gândi să strige după ajutor, dar apoi se răzgândi. Dacă răpitorul ei o auzea și se întorcea, fără îndoială că avea să o amenințe din nou cu cuțitul. Putea doar să spere că nu o auzise izbindu-se de ușă.

Se așeză cu spatele la perete și își ridică genunchii la piept. Echipajul de pe *Iubire adevărată* fusese în mulțimea din tavernă mai devreme. Trebuie s-o fi văzut plecând. Și Rafe. Rafe avea să își dea seama în curând că ea nu se mai întorcea și urma să vină după ea. Avea să îi spintece pe Anton și pe Viktor, și probabil pe chelnerița aceea de îndată ce își va fi dat seama că îl trăseră pe sfoară. Apoi urma să pornească în căutarea ei. Daphne știa asta.

Între timp, poate că răpitorul ei avea să se întoarcă și să îi ofere ocazia de a scăpa. Bărbatul părea masiv, dar ea era mică și sprintenă. Ar putea reuși să se strecoare pe lângă el și să fugă. El nu ar avea drept avantaj elementul surpriză pe care îl avusese mai devreme. Daphne ar putea reuși dacă ar putea găsi cu ușurință scările. Oricum, trebuia să încerce.

Își lăsă capul să se sprijine de zidul prăfuit de piatră din spatele ei și își analiză situația. Două lucruri îi puteau fi de folos. Unu – Rafe și restul echipajului urmau să o caute și nu aveau să se oprească până nu o găseau. Știa asta. Și doi, întâmplarea făcea să aibă un cuțit ascuns în cizmă. Strecură mâna pe gleznă și mângâie mânerul cuțitului. Se încălzise pe pielea ei și îi dădu încredere.

Pentru moment sau până putea pune la punct un plan, nu-i rămânea decât să aștepte.

Alunecă puțin în somn, alinată de sunetul ritmic al valurilor care se auzeau în apropiere, când zăvorul de dinafara ușii o trezi.

– Cine-i acolo? șopti Daphne în întuneric. Privi spre locul unde fusese șobolanul, dar rozătorul dispăruse.

Ușa lată din lemn se deschise, iar bărbatul uriaș stătea în prag, blocând lumina de pe coridor.

– Ce vrei? întrebă ea, dându-și silința să nu retragă la perete de teama dimensiunii lui.

– Cum te cheamă? Și nu mă minți, spuse el poruncitor.

– Nu știi pe cine-ai răpit? replică Daphne cu vocea de mus.

Uriașul o lovi tare peste picior, iar Daphne decise rapid să nu se mai împotrivească. Fiicele conților nu erau niciodată lovite. Aparent, mușii erau guralivi, sau oricine credeau rușii că este. Oricum, nu avea de gând să renunțe la falsa identitate. Își frecă piciorul.

– Thomas Grey, spuse ea. Sunt musul de pe *Iubire adevărată*.

– Am spus să nu mă minți, spuse matahala, și un scuipat îi zbură din gură.

– Nu mint, insistă Daphne.

– Ba da.

– Bine. Atunci, de ce nu-mi spui tu cum mă cheamă? răspunse ea, încruntându-se la el, nelăsându-se intimidată.

– Daphne Swift. Sau ar trebui să-ți spun „milady“?

Capitolul 40

Daphne încremeni. Fiori de gheață îi cuprinseseră trupul. Evident, chelnerița îi spusese bărbatului că ea era femeie, dar de unde îi știa numele?

– Ți-a mâncat șobolanul limba, domnița mea dichisită? continuă matahala cu accentul rusesc greoi.

– Ce-ai de gând să faci cu mine? întrebă ea.

Matahala își șterse buzele crăpate cu brațul murdar.

– Te folosim ca să îl momim pe căpitanul Cavendish.

Și mai multă gheață acoperi inima lui Daphne. Îl aveau pe Rafe? O folosiseră ca să îl prindă? Și îi știau și numele lui adevărat? Oare deja îl uciseră? Îl torturau din nou undeva? Poate chiar în acest loc? Daphne își frecă brațele, disperată să iasă de acolo și să îl ajute.

– Dar eu și prietenul meu ne-am gândit că am putea să ne distrăm puțin cu tine. Nici unul din noi nu a fost vreodată cu o lady adevărată. Matahala își ridică sprâncenele stufoase spre ea.

Daphne se ghemui în colț. Avea să i se facă rău.

– Prietenul tău? reuși ea să întrebe.

Nu fu nevoie ca uriașul să răspundă. Încă un bărbat intră pe ușă. Acesta era mult mai scund, mai mic, mai agil și mai slab decât matahala.

– Aici erai, Billy. Te așteptam, spuse uriașul. Ar trebui să îmi mulțumești că nu m-am distrat deja cu ea.

Râse – un sunet dezgustător.

Daphne se cutremură. Fierea îi urcă în gât. Viol. Nu se gândise la viol. Durere, da. Tortură, da. Chiar și moarte. Dar se dăduse drept băiat. Violul nu îi trecuse prin cap.

Deși Billy era cu mult mai mic decât prietenul său, era la fel de neîngrijit și mult mai masiv decât Daphne. Ochii lui de un albastru încetșosat țâșniră în jurul camerei. Părea puțin smintit.

– Da, e dichisită, exact cum ai spus, Boris.

– Eu nu mint, răspunse Boris. Mă știi că am mințit vreodată?

– Nu pot să spun că da, răspunse Billy, salivând ușor în colțul gurii mari.

Daphne se retrase și mai mult. Cu spatele și mâinile pe zidul din piatră, se mișcă încet spre peretele îndepărtat. Avea un singur cuțit. Putea să ucidă sau să rănească pe unul din ei, dar celălalt ar putea-o doborî. Inima îi bubuia în gât. „Gândește. Gândește.“

– Billy? întrebă ea. Așa te cheamă? Billy?

– Da. Billy încuviință din cap.

– De ce lucrezi cu rușii ăștia, Billy? De ce te-ai întoarce împotriva țării tale?

Billy se șterse la gură.

– Da, nu cred că are rost să-mi vorbești despre țară și loialitate, milady. Rânji disprețuitor. Am fost rănit în armată și nu am primit nimica de la țara mea. Mi s-a întors spatele. Lucrez pentru cine plătește mai bine. Asta fac. Și dacă se poate să mă și distrez puțin în timp ce muncesc, cum ar fi o tăvăleală cu tine, nu mă dau înapoi.

Daphne înghiți în sec și continuă să se târască spre peretele îndepărtat. Era evident că Billy nu putea fi convins să renunțe.

Ochii sălbatici ai lui Billy îi detectară mișcarea. O devorau.

– Unde crezi că te duci, milady?

– Nu ai unde să fugi, adăugă Boris cu un râset care putea acri laptele.

Billy înaintă spre ea, cu brațele deschise, de parcă ar fi vrut să o prindă în caz că încerca să se ridice și să fugă pe lângă el. Nu i-ar fi fost de nici un folos, pentru că statura masivă a lui Boris umplea cadrul ușii. Matahala râdea și își freca mâinile în timp ce Billy venea spre ea.

– Spune-mi ceva, zise Daphne, încercând să tragă de timp și vrând să știe răspunsul.

– Ce? întrebă Billy și rânji, dezvăluindu-și dinții stricați.

– Vreunul din voi... a fost acolo când fratele meu, contele de Swifdon, a fost ucis?

Billy râse.

– Nu pot să spun că eu am făcut onorurile, milady, dar sigur am făcut parte din gașca care l-a predat franțujilor.

Daphne se ridică, cu spatele la peretele îndepărtat acum, și își încheștă maxilarul. Exact cum bănuia. Acești doi bărbați făceau parte din grupul responsabil de moartea lui Donald. Îi ura cu tot trupul și sufletul ei.

Billy continuă să avanseze încet spre ea, iar Daphne înghiți din nou în sec. Cu cât bărbatul se apropia mai mult, cu atât mai puternic era mirosul lui. Duhnea a sudoare și a gunoi. Daphne își acoperi gura cu podul palmei, împiedicând fierea să i se reverse din gât. Billy sări spre ea și o prinse de braț, trăgând-o jos, pe podeaua murdară, odată cu el. Daphne țipă și se zvârcoli, încercând cu disperare să îl împingă de pe ea. Îi imobiliză un braț deasupra capului și începu să își descheie pantalonii jechoși cu cealaltă mână.

– Nu te agita așa tare, Excelență. O să fie mai bine pentru amândoi.

Acesta era momentul. Poate că îl putea ucide doar pe unul din ei, dar trebuia să încerce. Întinse brațul liber spre cizmă, căutând cuțitul. Billy era prea preocupat cu pantalonii ca să bage de seamă. Nici matahala nu păru să observe.

Mădularul lui Billy se eliberă din pantaloni, apăsând pe piciorul lui Daphne. Ea își stăpâni din răspuțeri repulsia. Bărbatul trase de pantalonii ei, sfâșiind materialul din talie.

– Nu! strigă Daphne.

Billy ridică mâna și o plesni peste obraz. Capul lui Daphne se smuci într-o parte și se lovi cu putere de podea. Durerea îi cuprinse fața și gâtul. Scrâșni din dinți, întoarse capul și își încleștă degetele în jurul mânerului cuțitului. Ridică arma și îl împinse pe Billy de pe ea cu toată forța. Bărbatul căzu într-o parte, dezechilibrându-se din pricina încercării de a-și scoate pantalonii. Daphne trase adânc aer în piept pentru o ultimă oară și înfipse cuțitul în pieptul lui, chiar sub umărul stâng, exact unde îi era inima. Sângele țâșni din rana din pieptul său, negru și fierbinte, mânjind mâinile lui Daphne și improșcându-i fața și hainele.

– Ah! țipă Billy și se prăbuși la podea în timp ce sângele continua să curgă din rana adâncă din jurul cuțitului. M-a omorât! strigă el.

Matahala căscă ochii mari, apoi îi miji din nou, devenind ca niște cărbuni negri.

– Curvă blestemată!

Daphne privi îngrozită cum Boris înainta spre ea, furia uci-gătoare citindu-i-se în ochi. Uriașul asta avea s-o omoare. Mai întâi să o violeze, apoi să o omoare. Știuse asta, dar măcar îl doborâse pe unul din ei. Avea să meargă în mormânt știind că luase o viață pentru cea a fratelui ei. Și Billy era, într-adevăr, pe moarte. Sângele i se prelingea gâlgâind din gură. Se sprijinise de perete, privind în gol, fiecare răsufare fiindu-i mai slabă decât cea dinainte.

– Să știi că asta a fost pentru fratele meu, îi spuse cu dispreț muribundului.

Billy nu scoase nici un sunet.

– O să-ți rup gâtul după ce mă distrez cu tine, mârâi matahala.

Daphne sări în picioare și se întoarse spre el.

– Va trebui să mă prinzi mai întâi.

Se repezi spre Billy și îi smulse cuțitul din piept cu o mișcare fermă. Și mai mult sânge țâșni pe pantalonii ei. Ochii bărbatului se scurseră de viață până rămaseră complet goi.

Se întoarse înapoi spre Boris, strângând cuțitul în pumnul în-sângerat și alunecos. Arma poate că îl făcu pe uriaș să se oprească, dar nu pentru mult timp. Se năpusti asupra ei. Daphne aținti

cuțitul spre inima lui, dar îi nimeri umărul. Gemând de durere, bărbatul o aruncă la podea, aproape rupându-i spatele. Daphne se luptă să respire. Avea să se sufoce dacă el stătea prea mult deasupra ei.

– Nu! țipă ea, dar cuțitul încă era înfipt în umărul lui, prins între ei.

Daphne nu îl putea recupera. Încheietura mâinii îi era ținută la podea. Simțea că era pe punctul de a-i trosni.

– Aaah!

Cu un urlet nefiresc, Boris gemu și se prăbuși deasupra ei, chipul bulbucat căzând pe gâtul ei.

Daphne făcu ochii mari. Ce se întâmplase?

Următorul lucru pe care îl știu fu că trupul uriașului fu împins de pe ea și Rafe stătea în fața ei, respirând greoi, cu mâinile în șolduri. Daphne aruncă o privire spre matahală. Mânerul unui cuțit îi ieșea din ceafă.

– Și asta a fost pentru mine! strigă Rafe matahalei care se zvârcolea, lovindu-l cu putere în coaste.

– Rafe! strigă Daphne, lacrimile adunându-se în ochii ei.

Încă tremura atât de tare, încât îi clănțăneau dinții.

Rafe căzu în genunchi lângă ea, mâinile cercetându-i gâtul, pieptul și picioarele.

– Daphne, ești bine? Ai fost înjunghiată?

– Nu, nu, scânci ea.

– Ești plină de sânge. Rafe o strânse în brațe, cuibărindu-i capul la pieptul lui. Te-au rănit? Te-au...?

– Sunt bine. Doar... speriată. Îl luă de după gât. Rafe, de unde au știut? Cum au aflat? Chelnerița le-a spus că sunt femeie, dar... cum de știau cum mă cheamă?

Rafe nu îi dădu drumul din brațe. O mângâie ușor pe păr.

– Nu știu. Probabil că au investigat puțin după ce-au descoperit că nu ești băiat. Pot doar să îmi închipui că au plătit destui bani persoanei potrivite.

Daphne se cutremură. Chiar nu conta cum aflaseră. Nu conta decât că era în siguranță. Și că Rafe era în siguranță.

– Cum m-ai găsit? șopti ea la pieptul lui.

– Idioții ăia doi, Anton și Viktor, au vrut viața mea la schimb pentru a ta.

Daphne icni. Se retrase ușor din îmbrățișarea lui și își puse mâna murdară de sânge la gură.

– Am fost de acord, desigur, și m-au adus aici. În cătușe.

Daphne îl privi de sus până jos. Evident, nu avea cătușe la mâini sau la picioare. Fruntea i se încreți.

– Cum ai scăpat?

Rânjetul păcătos al lui Rafe îi luminează chipul.

– Noi doi nu am ajuns la lecția aia, dar, din nefericire pentru ei, să mă eliberez din cătușe este una dintre specialitățile mele.

Daphne nu se putu abține să nu zâmbească.

– I-ai... Sunt morți?

– Nu. Dar nu pentru că nu am vrut să-i ucid cu mâinile goale. I-a luat echipajul. M-au urmărit până aici. Nu aveau cum să știe unde te-au dus, pentru că ei supravegheaseră ușa tavernei, nu alea, dar când Viktor m-a scos din han, ne-au urmărit.

Daphne se cutremură la gândul că fusese atât de aproape de a fi violată și ucisă. Slavă Domnului că Viktor îl adusesese pe Rafe aici!

– Ce se va întâmpla cu ei? Întrebă ea, în timp ce Rafe își scoase haina și îi acoperi picioarele tremurânde.

– Vor fi amândoi judecați pentru crimă și spionaj. Și am luat scrisorile care mă vor conduce la bărbații care i-au angajat în Franța.

Daphne își apăsă mâna pe stomac.

– Asta este minunat, Rafe! Exact cum ai vrut. Acum putem merge în Franța să îi găsim pe ceilalți și...

Chipul lui Rafe deveni o mască împietrită.

– Noi nu mergem nicăieri, Daphne.

– Dar vei avea nevoie de mine. Vorbesc rusa. Și chiar tu ai spus că Gabriel o vorbește adesea pentru ca tu să nu înțelegi. Te pot ajuta.

Rafe scutură din cap.

– Este prea periculos. Deja ți-am pus viața în pericol de două ori. Nu o voi risca din nou. Duc echipajul și *Iubire adevărată* în Franța, dar fără tine.

Furia clocotea în pieptul lui Daphne, dar știa că decizia lui Rafe era luată. Refuza să recunoască faptul că avea nevoie de ea. Refuza să recunoască faptul că avea nevoie de cineva. Nu te puteai contrazice cu el într-un asemenea moment. Asta era. Avea să o părăsească. Se terminase. Daphne ar fi trebuit să știe că așa se va sfârși totul.

Rafe îi întinse mâna.

– Haide. Te duc acasă.

Capitolul 41

În reședința din Mayfair a lui Julian, Daphne stătea pe pat, întorcând iar și iar în mâini micuța replică a vasului *Iubire adevărată*. Trasă conturul micului catarg cu vârful degetului, amintindu-și câte cuțite aruncase pe lângă acea bucată impunătoare de lemn. Oftă. Ajunsese acasă de trei zile și ploua.

Deja îi împărtășise lui Delilah toate detaliile pe care putuse în schimbul tăcerii fetei. Le inclusera chiar și pe cele palpitate. Nu îi spusese chiar *toate* detaliile, desigur. Omisese partea în care Rafe aproape făcuse dragoste cu ea. Fusese nevoie de multă imaginație să inventeze o poveste credibilă pe care să i-o spună mamei și să justifice vânătaia mare pe care o avea pe obraz, dar, cumva, reușise să o convingă că se împiedicase pe scări în casa de la țară a lui Lucy Hunt, iar Lucy – draga de ea – se dăduse în spectacol, cerându-și în mod exagerat scuze pentru neîndemânarea servitorilor ei, care, mai încape vorbă, lustruiseră scările din lemn cu mult prea mult zel.

Totuși, Julian fusese mai greu de convins. În momentul în care văzuse vânătaia neagră-albăstruie, se pregătise să iasă valvârtej ca să ucidă pe cineva. Fusese nevoie de multe rugăminți din partea lui Daphne și a lui Cass ca să îl facă să se așeze și să tragă aer în piept. Desigur, Daphne nu îi spusese adevărul despre *cum* căpătase acea vânătaie. Nu era nevoie să își îngrijoreze și mai mult fratele. Răul fusese deja făcut. Dar știa că Julian bănuia că fusese

mai mult decât un accident, așa cum îi spusese ea. Din fericire, odată ce el își dădu seama că Daphne nu avea de gând să îi spună, încetase să mai pună întrebări. Se pare că reputația de încăpățânată era bună la ceva.

Daphne se uita pe fereastră cum ploua. După-amiaza era așa de plictisitoare! Delilah se dusese să tragă un pui de somn. Mama se oferise să joace cărți cu ea, dar Daphne o refuzase politicos.

Voia să exerseze aruncarea cu cuțitul. Se trezise atingându-și de câteva ori glezna ca să vadă dacă avea cuțitul în cizmă. Nu purta cizme și, evident, nu avea nici un cuțit. Unde mai pui că mama ar fi putut face o criză de apoplexie dacă și-ar fi văzut fiica în grădină, aruncând cu cuțite în copaci.

Daphne își privi rochia albă brodată. O diferență atât de mare de la cămașa, pantalonii și ciorapii pe care îi purtase când se dăduse drept mus. Își atinse creștetul, unde o fundă inutilă îi susținea cocul. Îi era dor de bereta ei. Își frecă ciorapii din mătase de cuvertură. În mod sigur, mătasea era mult mai fină decât ciorapii din lână pe care îi purtase când era Grey. Așadar, de ce îi era dor și de aceia?

Iat-o aici. Din nou în casa ei, în hainele ei adecvate, cu viața ei. Și totul era prea... plictisitor. De ce nu observase niciodată înainte cât de plictisitoare era viața într-o casă la oraș? Merse la măsura de scris și luă exemplarul din *Aventurile domnișoarei Calliope Cauldwell*. Zâmbi în sinea ei. Poate cândva avea să scrie o poveste asemănătoare. Dacă Rafe i-ar fi permis să meargă în Franța cu el, ticălos încăpățânat!

O bătaie ușoară în ușa îi întrerupse gândurile.

– Cine este?

– Cass, dragă, se auzi vocea blândă a cumnatei sale.

– Și Lucy, adăugă vocea vioaie a ducesei.

Daphne puse cartea înapoi pe birou, se învărti pe călcăie și se grăbi să le deschidă ușa.

– Intrați. Intrați, le invită ea înăuntru.

Cele două femei meraseră lângă ferestre și se așezară pe cele două scaune de acolo.

– Am venit să vedem ce faci, dragă, îi spuse Cass de îndată ce se așeză. Cum te simți?

Daphne își relua locul pe pat și strânse micuța corabie în pumn.

– Sunt... bine.

Lucy strâmbă din nas.

– Nu pari bine.

Daphne își duse podul palmei la frunte, parcă verificându-și temperatura.

– Sincer, nu știu ce este în neregulă cu mine.

– Știu eu, răspunse Lucy cu un zâmbet cunoscător și cu un licăr în ochii de culori diferite.

– Da? Ce este?

Daphne se aplecă înainte pe pat și se uită la Lucy, așteptând răspunsul.

Lucy întinse larg mâinile.

– Ești îndrăgostită, draga mea. Prezinți simptomele clasice. Neliniște, oboseală, plictiseală. Și pun pariu că nu ai petrecut nici o clipă fără căpitanul Cavendish în minte de când ai ajuns acasă, nu-i așa?

Obrajii lui Daphne se înfierbântară. Își puse o mână pe obraz. De unde știuse Lucy? Daphne aruncă o privire spre corabie. Brusc, își dorea să o ascundă.

– Ei bine, eu...

– Iar corabia aia mică din mâna ta spune totul, adăugă Lucy, încuviințând din cap.

Daphne rămase cu gura căscată.

– Cum ai văzut-o...

Cass bătu ușor cu degetele pe brațele scaunului.

– Trebuie să fiu de acord cu Lucy, draga mea. Am fost îndrăgostită nebunește ani la rând de cineva pe care nu-l puteam avea. Recunosc semnele când le văd.

Daphne scutură din cap atât de puternic, încât cocul i se desprinsese.

– Nu sunt îndrăgostită nebunește de el. Nu sunt!

Zâmbetul lui Lucy era scandalos. Își încrucișă brațele la piept.

– Ești, poate, doar puțin îndrăgostită de el?

Daphne puse macheta vasului pe noptieră. Se ridică și merse la fereastră, stând între cele două scaune.

– Prea bine, acceptă ea. Poate doar puțin. Daphne se răsuci ca să se uite la ele și își acoperi obraji cu palmele. Este groaznic, nu-i așa?

Cass și Lucy schimbă priviri mulțumite.

– Deloc, dragă. Este minunat.

Cass se întinse și strânse mâna lui Daphne.

Daphne se așează pe locul de pe pervaz și îi întinse mâna lui Cass.

– Dar nu este atât de ușor. Cum rămâne cu târfa blondă?

Lucy își drese glasul.

– Da, în legătură cu asta. Sper că nu te superi, dar Cass mi-a povestit întâmplarea și, trebuie să îți spun, nu cred că are prea multă noimă.

Daphne întoarse capul brusc spre ducesă.

– Ce vrei să spui?

– De ce naiba ar fi coborât căpitanul Cavendish să te caute dacă ar fi avut o blondă în pat? Și de ce nu a încuiat ușa între cele două camere ca să te împiedice să o găsești?

Lui Daphne îi bătea inima în gât.

– Dar ea era în patul lui, și...

– Și ce?

– Nu i-ai văzut atingându-se, nu-i așa? întrebă Lucy.

– Nu. Glasul lui Daphne se stinse.

Cass se înfioră și își retrase mâna în poală.

– Trebuie să recunosc, atunci când am auzit prima oară povestea, mi s-a părut destul de incriminatoare, dar după ce m-am mai gândit, sunt de acord cu Lucy. Nu pot spune că aş crede că el ar duce o femeie în pat, când tu ești în camera alăturată, Daphne. Este dincolo de orice limită, chiar și pentru un ticălos.

Daphne scutură din cap. Nu mai știa ce are noimă și ce nu, dar exista mai mult decât un singur motiv pentru care ea și Rafe nu puteau fi împreună. Spuse singurul lucru la care se putu gândi pe moment:

– Dar Rafe a refuzat să mă ia în Franța cu el!

– Daphne, fii rațională! răspunse Cass. Călătoria este mult prea periculoasă pentru tine. Căpitanul Cavendish nu i-ar fi putut cere lui Julian o asemenea favoare. Nici dacă ar fi vrut.

– De ce nu? întrebă Daphne.

Dar deja știa răspunsul și știa că se purta ca un copil mofturos.

– Dacă te face să te simți mai bine, te pot asigura că Julian nu ar fi acceptat, adăugă Cass.

Daphne își sprijini mâinile pe perna de pe pervaz și își privi abătută pantofii.

– Rafe a plecat deja? Știți cumva?

Ochii lui Lucy licăriră.

– Derek spune că pleacă în Franța peste două zile.

– Da, și a pus-o pe Jane să scrie o scrisoare pentru el. Dar nu-ți pot spune mai multe. Am jurat să păstrez secretul, adăugă Cass.

Daphne își apăsă degetele pe ochi.

– De ce am groaznicul sentiment că nu îl voi mai vedea niciodată? Își puse mâinile pe stomac. Mi-e rău.

Cass se aplecă, puse mâna pe fruntea lui Daphne și o mângâie blând.

– Ești îndrăgostită, dragă. Cu toții simțim că ni se face rău când suntem îndrăgostiți.

– O, Cass, ce pot să fac? întrebă Daphne, trăgând aer în piept.

– Nu poți da niciodată greș dacă ești sinceră și îți urmezi inima, spuse Cass, afișând un zâmbet cunoscător. Nu așa mi-ai spus întotdeauna, Lucy?

Lucy îi dădu la o parte de pe frunte o buclă neagră.

– Da, este, dar în cazul acesta cred că trebuie luate acțiuni mai drastice.

Daphne clipi și o privi pe Lucy.

– Cum ar fi?

– În cazul ăsta, să îți urmezi inima înseamnă să îi dai un impuls gentlemanului tău.

Lucy își sublinie punctul de vedere bătând cu piciorul în podea.

Un fior străpunse pieptul lui Daphne. Lucy se referea la ce credea ea că se referă?

– Să îi dau un impuls?

Lucy încuviință ferm din cap.

– Nu este timp să faci pe timida. Dacă îl vrei pe căpitanul Cavendish, va trebui să lupti pentru el. Tu ești cea care i-a spus că are de gând să se mărite cu un bărbat de pe listă. El nu are nici un motiv să creadă că ai vrea măcar să îl mai vezi vreodată. I-ai spus că ai vrea asta?

Daphne clipi. Panica urcă asemenea unui val fierbinte în pieptul ei.

– Nu. Nu i-am spus. Era atât de neclintit în decizia de a nu mă lua cu el în Franța, încât am crezut că este evident că s-a terminat totul între noi.

Lucy își împreună brațele la piept și scutură din cap.

– Dar dacă nu i-ai spus că vrei să îl mai vezi, de ce ar avea vreun motiv să creadă altceva?

Stomacul lui Daphne se involbură. Cuvintele ei din seara aceea se întoarseră să o bântuie. Rafe o întrebase ce fel de bărbați erau pe lista sa. „Cu titluri nobiliare, bogați, chipeși, loiali“, răspunsese ea. „Așadar, putem spune cu siguranță că eu nu sunt pe lista ta“, fusese răspunsul lui.

Lui Daphne îi venea să se pălmuiască. Lucy avea perfectă dreptate. De ce ar crede Rafe că ea voia ceva mai mult de la el? Tot ce îi ceruse Daphne vreodată fusese anularea căsătoriei.

Se întoarse agitată spre Cass și studie chipul cumnatei ei.

– Cass, ce părere ai?

Cass își mușcă buza și își feri privirea.

– Desigur, nu ți-aș spune niciodată să faci ceva ce ar fi necuviincios din partea unei lady sau care să te pună în pericol.

– Te rog, Cass, spune-mi! o imploră Daphne. Sincer. Ce crezi că ar trebui să fac?

Cass îi întâlnește privirea.

– Se întâmplă să îmi amintesc de o fată care a fugit pe fereastră o dată și mă întreb unde este fata aia acum.

Încă un fior străbătu pieptul lui Daphne. Lucy avea dreptate, la fel și Cass. În ciuda blondei și a diferenței dintre statutul social al lui Daphne și al lui Rafe și în ciuda a orice, Daphne nu îl putea lăsa să plece fără să încerce măcar să îi spună că îl iubește. Trebuia să ajungă la el.

Permise unui zâmbet larg să îi lumineze fața.

– Unde este Rafe acum?

Lucy sări de pe scaun și aplaudă.

– Ăsta-i spiritul! Fii îndrăzneată!

Capitolul 42

– Cavendish, mă gândeam eu că te-aș putea găsi aici.

Rafe ridică privirea de la paharul de coniac. Era într-o tavernă, nu lângă docuri, dar totuși destul de departe de Mayfair încât să nu se aștepte să îl vadă pe Garrett Upton, viitorul conte de Upbridge, venind spre el. Upton era îmbrăcat la patru ace, ca de obicei. Pantaloni negri, vestă verde smarald, o haină neagră cu o croială scumpă și cizme înalte de un negru strălucitor.

Rafe coborî privirea pe propria costumație șifonată. Aceași cămașă albă pe care o purta de zile întregi, pantaloni cafenii și cizme roase. Niciodată nu avea să fie la fel de elegant precum cei cu sânge albastru. Aruncă o privire scenei dezolante. Câteva chelnerițe, câțiva clienți neciopliți. Podea murdară, scaune din lemn crăpat, pahare desperecheate. Un loc frecvent vizitat de el, dar, cu siguranță, nu un loc pentru un bărbat dichisit precum Upton. Totuși, aici era locul lui Rafe. Simțea că aici era locul potrivit pentru el, de parcă s-ar fi născut acolo.

Îl privi chiorâș pe viitorul conte.

– De unde ai știut că sunt aici, Upton?

Upton își trase un scaun de la masa alăturată și îl încălecă.

– O bănuială norocoasă, de fapt. Claringdon mi-a spus că uneori vii aici, atunci când nu ești cu el la Brooks.

Rafe afișă un zâmbet lipsit de veselie.

– Claringdon mă cunoaște prea bine.

Rafe îl simpatiza pe Claringdon. Claringdon era duce acum, adevărat, dar nu se născuse cu titlul, și nici nu îl câștigase în război. Claringdon era genul de bărbat pe care Rafe îl respecta. Totuși, fu nevoit să recunoască, îl simpatiza și pe Upton. Fiind nepotul unui conte, Upton se născuse în aristocrație, dar fiind singurul fiu al unui al doilea fiu, nu-i era menit să primească un titlu. Pur și simplu, soarta îi luase viața vărului său, fratele lui Lucy Hunt, în copilărie. Upton urma să moștenească titlul într-o zi, dar nu, nu se născuse pentru asta. De fapt, și Upton fusese soldat. Fusese împușcat în Spania. Aproape își pierduse viața. Rafe putea respecta un bărbat ca Upton. La naiba, chiar îl respecta!

O chelneriță aduse un pahar cu coniac pentru Upton. El îl luă și îi aruncă o monedă, apoi își reîntoarse atenția asupra lui Rafe.

– Am auzit că urmează să te întorci în Franța.

– Da, încuviință Rafe

Upton înclină din cap și luă o gură de coniac.

– Nu e prea mult de muncă pentru un spion în vremuri de pace.

Este ultima ta misiune?

Rafe contemplă lichidul auriu din paharul său.

– Știi de ce merg acolo.

Upton răsuci iar și iar paharul în mână.

– Ca să îi găsești pe oamenii care l-au ucis pe Donald Swift?

Rafe luă o gură de alcool.

– Așa este.

Upton miji ochii.

– Mi-ai spus cândva că ar trebui să îmi ascult propriul sfat.

Fruntea lui Rafe se încreți.

– Am spus eu asta? Când?

Upton continuă să învârtă paharul.

– Primăvara trecută. Când ți-am spus cât de vinovat mă simteam pentru moartea lui Langford. Ai spus că știi cum mă simt.

Rafe reuși să ridice indiferent dintr-un umăr.

– Nu-mi amintesc.

– Eu, da.

Glasul lui Upton căpătase o asprime care nu era acolo înainte.

Rafe își lăsă capul pe spate și mai luă o gură de coniac.

— Și care a fost sfatul meu strălucit?

— Eu ți-am spus că nu ar trebui să te învinovățești pentru moartea lui Donald, iar tu mi-ai spus că poate ar trebui să-mi urmez propriul sfat.

— Am spus asta? Rafe scutură din cap. Sunt un idiot.

— Amuzant. Mie mi s-au părut niște vorbe foarte înțelepte.

Upton luă în cele din urmă o gură de coniac.

Rafe își trecu mâna liberă prin păr.

— Nu sunt înțelept. Nu este nimic înțelept la mine.

Upton puse paharul pe masă și își sprijini brațele pe spătarul scaunului.

— Ba da. Te asigur că este. Știu că ai conturile tale de reglat, dar vreau să-ți amintești un lucru.

Rafe de-abia ridică privirea.

— Da? Care-i ăla?

— Nu permite sentimentului de vinovăție pentru moartea lui Swifdon să te bântuie.

Rafe îi aruncă viitorului conte o jumătate de zâmbet.

— A, și ai venit ca să-mi întorci favoarea, nu-i așa? Să-mi dai propriul sfat? Să-mi amintești de vorbele mele înțelepte?

Upton se ridică și făcu o plecăciune.

— Exact de aceea am venit. Ei bine, asta și încă un motiv.

Rafe îl privi confuz.

— Care este acela?

— Recunosc un bărbat care încearcă să își înece amarul în alcool din pricina unei femei.

Rafe pufni.

— Îl recunoști, nu-i așa?

— Da, îl recunosc, și m-am gândit că ți-aș putea da și un sfat pe care l-am învățat pe propria piele.

Rafe ridică din sprâncene și îl privi pe bărbatul care stătea în picioare lângă el.

— Care este?

– N-o lăsa pe femeia pe care o iubești să îți scape printre degete pentru că ești prea al naibii de încăpățânat ca să recunoști că o iubești.

Capitolul 43

Rafe stătea întins în patul din cabina căpitanului de pe *Iubire adevărată*, aruncând o monedă în aer și prinzând-o. Își scosese cizmele și își slăbise lavaliera. Ținea un genunchi îndoit, celălalt picior îi era întins. Privea în gol spre tavanul din lemn. Iar și iar, arunca moneda și o prindea cu aceeași mână. Devenise deja un simplu reflex. Mintea îi rătăcea de ceva vreme, învârtindu-se în cerc, exact ca moneda care urca și cobora. A doua zi de dimineață, el și echipajul urmau să plece spre Franța pe mare. Scrisorile pe care le luase de la spionii ruși îi spusese tot ce avea nevoie să știe despre locul unde se aflau cei pe care îi căuta în Franța.

Ar fi trebuit să se concentreze pe misiune, dar, în schimb, cuvintele lui Upton îl bântuiau neîncetat. „Nu o lăsa pe femeia pe care o iubești să îți scape printre degete.” Ce știa Upton despre asta? Cum aflase Upton despre asta? Era atât de al naibii de evident că Rafe avea sentimente pentru Daphne? Aruncă din nou moneda și o prinse ferm în palmă. La naiba! Nu o lăsa pe Daphne să îi scape printre degete. Nu o avusese niciodată. Ea îi spusese clar nu doar că nu îl credea în legătură cu femeia aceea blondă, dar și că avea o listă de gentlemen cu titlu nobiliar de pe care își alesese deja un alt soț. Rafe nu o forțase să îi spună numele individului, fiindcă nu ar fi putut suporta să îl știe, dacă era să fie sincer. Asta nu ar fi făcut decât ca acel sentiment de greață din stomac să se întoarcă. Același sentiment pe care îl avusese când îl cunoscuse pe Edmund Fitzwell. Oricum, Daphne nici că ar fi putut fi mai clară cum că Rafe nu era un candidat potrivit pentru poziție. Poate ironică, având în vedere că el *era* soțul ei în momentul de față, dar asta nu conta. Urma să îi acorde

anularea aia blestemată. Rafe deja trimisese o scrisoare omului său de contact din Ministerul de Interne ca să înceapă demersul, în tăcere. Și dacă nepotrivirea lui nu era suficientă, aproape că permisesese ca Daphne să fie violată și ucisă cât era în grija lui. Nu. Nu era deloc bun pentru Daphne Swift, indiferent de ceea ce simțea pentru ea. Nu îi putea oferi altceva decât mediocritate și pericol. Nu îi venea să creadă că după toate cele prin câte trecuse în mâinile rușilor, ea se oferise să meargă în Franța cu el. Dar era imposibil să îi riște din nou viața. Nu. El trebuia să încheie restul misiunii. Singur.

Aruncă din nou moneda. Cuvintele lui Upton încă îl bântuiau. În plus, situația sa nu era tocmai asemănătoare cu a lui Upton. El fusese rănit în Spania. Prietenul lui, Harold Langford, încasase un al doilea glonț, menit lui Upton, și își pierduse viața. Acea fusese alegerea lui Langford. Rafe era căpitan în armata Maiestății Sale, jurase să îl protejeze pe Donald Swift cu propria viață. Dăduse greș. Cele două incidente nu semănau deloc.

Pe lângă asta, dacă Julian Swift îl găsea pe Rafe înaintea francezilor, fără îndoială că l-ar snopi el însuși în bătaie. Cu siguranță că Daphne îl informase pe fratele ei despre întâmplarea cu rușii. Rafe promisese să îi protejeze fiecare fir de păr din cap, iar ea deja avea începuturile unei vânătăi pe față când o dusesese acasă. Aparent, unul din ticăloșii ăia o *lovise*. Dacă Billy nu ar fi fost deja mort, Rafe s-ar fi întors și ar fi terminat treaba. I-ar face și pe ceilalți să plătească, de asemenea.

Cioc. Cioc. Cioc.

Rafe prinse moneda și se ridică în cot. Cine să fie? La ora asta? Probabil că era trecut de unsprezece. Își verifică ceasul. Da, trecut de unsprezece.

— Intră! strigă el, așteptându-se să îl vadă pe Grim sau pe Salty venind să ceară detalii despre aranjamente de ultim moment.

Ușa se deschise și în prag apără Grey, în pantaloni strâmți, cămașă albă vaporosă și o beretă adorabilă.

Rafe aproape că se frecă la ochi. Era o iluzie?

— Daphne, ce cauți aici?

Ea intră în cabină și închise ușa cu piciorul. Ochii ei nu părăsiră nici o clipă chipul lui.

– Voiam să te văd, Rafe.

Rafe sări în picioare.

– Fratele tău știe că ești aici?

Ea scutură din cap.

– Desigur că nu. Am venit pentru că eu...

El ridică mâna ca s-o oprească. Nu era nevoie să o spună.

– Nu trebuia să vii. Nu-ți face griji. Am trimis deja vorbă la Interne. Se ocupă de actele pentru anularea căsătoriei noastre.

Daphne ridică bărbia.

– Nu vreau anularea. Vreau ca mariajul nostru să fie consumat. În seara asta.

Capitolul 44

Lui Rafe aproape că-i ieșiră ochii din orbite.

– Vrei să... Poftim?

Își înclină capul într-o parte. Cu siguranță, o auzise greșit.

Daphne își duse mâna micuță la gât și începu să își scoată lavaliera.

– M-ai auzit.

Rafe înghiți tare în sec. Vorbind de tare, totul în corpul lui se întărea. Ca piatra. Inclusiv mădularul. Făcu un pas înapoi și se împinse în peretele din spate, de parcă ar fi putut pune o distanță mai mare între ei.

– Nu înțeleg. Credeam că vrei anularea.

Daphne își dezlegă lavaliera. Și-o scoase de la gât cu o mișcare fermă și o aruncă într-un colț.

– În momentul ăsta, tot ce-mi doresc este să petrec noaptea cu tine. Glasul îi era aspru, fierbinte. Ochii îi erau ca de oțel lichid.

Rafe își trecu o mână prin păr.

– Cum ai ajuns aici?

– Am strategiile mele. Contează?

– Swifdon știe că ești aici?

– Nu. Cuvântul se sparse ca o vază pe podea.

Rafe nu își putea lua privirea de la ea. Daphne îl fascina. Cotrobăi prin propriul creier după un gând coerent.

– Credeam că vrei un titlu. Credeam că...

Daphne își scoase bereta și își eliberă părul lung și blond, care îi căzu în valuri peste umeri. Rafe înghiți în sec.

– Ai crezut greșit. Te vreau pe tine, spuse ea.

– Daphne, eu...

Își trecu din nou degetele prin păr. „Gândește! Gândește!”

Daphne porni spre el, o jumătate de zâmbet apărându-i pe buze.

– Ce se întâmplă, căpitane Cavendish? Te fac să fii agitat? Nu credeam vreodată că voi trăi să apuc ziua asta.

Apoi începu să își descheie nasturii de la guler.

Rafe aproape că sări pe perete.

– Nu. Nu. Nu. Nu pot. Julian îmi va scoate mațele. Va termina ce au început francezii. Va...

Dar cuvintele lui Rafe se stinseră când Daphne își scoase peste cap cămașa, care zbură peste lavalieră, în colț. Rafe trase adânc aer în piept.

Pieptul îi era înfășurat în pânză și încă purta pantalonii. Își scoase cizmele, una câte una, și apoi începu să desfășoare lent materialul din jurul sânilor.

– Nu face asta, șopti Rafe.

„Închide ochii, prostule!” Dar nu putu, nu cu priveliștea de dinaintea lui – pânza desprinzându-se ușor de pe pielea ei catifelată.

– Prea târziu, spuse Daphne când materialul căzu.

Îl aruncă peste celelalte haine din colț și înaintă spre el. Ajunse la un pas de Rafe.

Apoi începu să descheie nasturii de la pantaloni.

– O să fiu ucis din cauza ta, găfâi Rafe. Măcelărit.

Daphne își mușcă buzele rozalii.

– Nu vreau să teucid. Vreau să fac dragoste cu tine. Nu trebuie să îi spunem nimic lui Julian.

Rafe se mișcă atunci. Gata cu băiatul speriat. Făcu un pas decisiv înainte și îi luă mâinile într-ale sale. Sâni ei aproape îi atingeau pieptul. Își încheștă maxilarul.

– Nu face asta, Daphne.

Ochii ei erau două adâncuri înțeșate privind într-ai lui.

– De ce nu?

Daphne deschise ușor gura, iar Rafe își fixă privirea pe limba care începuse să îi umezească buzele.

„Bună întrebare.“ Își împunse obrazul cu limba, încercând să se gândească la altceva în afară de mădularul său tare ca piatra.

– Pentru că nu îți pot rezista.

– Bine.

Daphne își retrase mâinile brusc, iar pantalonii îi căzură în jurul gleznelor.

Rafe înghiți din nou în sec, știind că dacă își cobora privirea avea să o vadă complet goală. Tortură păcătoasă!

– Rafe, ești singurul bărbat pe care l-am dorit vreodată. Du-mă în pat.

O, Dumnezeule, era goală. Complet goală. Se forță să închidă strâns ochii. Broboane de sudoare i se prelingeau pe frunte. Trebuia să fie el cel rațional. Aparent, Daphne își pierduse mințile odată cu hainele.

– Plec spre Franța mâine-dimineață, insistă el.

O simți pe Daphne apropiindu-se, îi simți căldura. Mâinile ei erau pe umerii lui – probabil se ridicase pe vârful picioarelor – înaintea ca vocea ei blândă să îi șoptească în ureche:

– Nu îți cer să rămâi.

Rafe își linse buzele. Daphne mirosea atât de bine. A mere și a trandafiri, și...

– Daphne, eu... vreau, Dumnezeu știe că vreau, dar...

– Atunci, care este problema?

Mâinile ei îi scoaseră lavaliera, apoi buzele ei calde ajunseră la baza gâtului. *Dumnezeule!* Ochii lui Rafe rămaseră închiși. Dacă îi deschidea, dacă o vedea, dacă vedea ce îi oferea Daphne, atunci nu avea să mai existe o alegere. Nu avea să mai existe vreo șansă de a face lucrul corect și de a o alunga.

– Aș putea fi ucis. S-ar putea să nu mă întorc, spuse el.

Șoapta ei fu fierbinte la urechea lui, iar degetele ei se strecurară ispititor prin părul de pe ceafa lui.

– Un motiv în plus ca să petrecem această noapte împreună. În plus, suntem căsătoriți, ai uitat?

Sânii ei fermi se împinseră în pieptul lui și tot ce îi despărțea era materialul subțire al cămășii lui Rafe. Sfârcurile ei îl ardeau prin el.

Aceasta fu picătura care umplu paharul. Rafe cedă. Nu putu rezista atingerii ei. Deschise ochii și permise privirii să îi cerceze trupul. Daphne era perfecțiunea întruchipată, cu pielea ei albă și catifelată, și părul blond, bogat. Sâni îi erau delicați și rotunzi, talia subțire, iar picioarele, deși nu foarte lungi, erau perfect proporționate cu restul trupului ei. Era visul oricărui bărbat. *Visul lui.*

– Nu îți pot face promisiuni, Daphne, găfâi el.

Buzele ei de-abia le atinseră pe ale lui, înnebunindu-l.

– Nu vreau promisiuni. Vreau doar o noapte cu tine.

Capitolul 45

Rafe închise din nou ochii. Un mușchi i se încordă în maxilar. Dar de îndată ce îi redeschise, Daphne știu că învinsese. Ochii lui erau aprinși și sclipitori, iar Rafe făcu un pas înapoi și o împinse blând la o distanță de un braț în timp ce privirea lui îi devora trupul.

– Dumnezeule, ești frumoasă! gemu el.

Daphne își puse o mână pe șoldul dezgolit.

– Asta înseamnă că accepți?

Mâna lui se plimbă pe umărul ei.

– Ți-am spus, nu îți pot rezista.

Rafe se întinse, o înșfăcă brusc și o trase în brațele lui. Apoi gura sa coborî lent, atât de lent încât Daphne își dorea să țipe. Rafe o tortura acum. Cât de repede se schimbaseră rolurile! Rafe o sărută, gurile lor unindu-se. Daphne se ridică pe vârfuri pentru a ajunge la el, punându-și brațele în jurul umerilor lui lați și musculoși.

Apoi el o ridică în brațe și o așază blând pe pat. Daphne se înfioră, aerul rece găsindu-și drum spre toate locurile sensibile ale trupul ei gol. Credea că avea să se rușineze când Rafe o privea atât de intens, fără să aibă beneficiul capului buimac ca ultima dată. Crezuse că avea să fie timidă, dar ochii lui albaștri

cercetară fiecare părticică din goliciunea ei, iar ea se simți puternică, mai puternică decât se simțise vreodată. Simți dorința lui înfrânată, știu că Rafe se abținea. Dar nu voia ca el să o facă. Voia ca el să se dezlănțuie complet... Se înfioră. Trebuia să îl ajute să își piardă controlul.

Rafe stătea lângă pat, ochii lui încă plimbându-se pe trupul ei. Își descheie nasturii de la cămașă și și-o scoase grăbit peste cap. Urmară rapid pantalonii și ciorapii, care fură aruncați în colț. Daphne avu ocazia să îl privească. Trupul lui era magnific, atât de musculos și de puternic, și perfect. Mușchii abdomenului îi ieșeau viguros în relief. Păr deschis la culoare îi acoperea pieptul. Umerii îi erau atât de drepti și de puternici. Ardea de nerăbdare să îi atingă din nou. Rafe era un vis. Un vis masculin. Privirea ei coborî spre mădularul lui. Era singurul pe care îl văzuse, dar era convinsă că majoritatea nu era nici pe departe atât de mari ca al lui Rafe. Daphne nu avusese ocazia să îl studieze în noaptea în care rușii îi întrerupseseră, dar acum își desfătă privirea. Era enorm. Ieșea mândru dintre coapsele lui, puternic și gros. Se înfioră la gândul că avea să o pătrundă. Își aminti dorința păcătoasă dintre coapsele ei ultima dată când fuseseră pe cale să facă dragoste. Se holba fascinată la goliciunea lui. Cass și Lucy fuseseră destul de amabile cât să îi răspundă la întrebări, oferindu-i o perspectivă asupra a ceea ce se întâmpla între bărbați și femei în pat. Desigur, realitatea putea fi mult mai diferită decât teoriile din capul ei, dar nu se putea gândi decât la faptul că își dorea cu disperare să afle. *Acum.*

— Ai o vânătaie urâtă, șopti el, mângâind locul de pe obraz, unde o lovise Billy.

— Nu mă mai doare, îi răspunse, întorcându-și obrazul astfel încât Rafe să nu îl mai vadă.

El își încheștă atât de tare maxilarul, încât aproape trosni.

— L-aș face bucăți pe ticălosul ăla dacă...

Daphne se ridică în genunchi și îi puse un deget peste buze.

— Șșșt. S-a terminat. Noaptea asta este despre noi. Își puse brațele pe după gâtul lui și îl trase peste ea.

Rafe o sărută cu pasiune, iar o căldură umedă se furișă între coapsele ei. Îl dorea atât de mult! Rafe se ridică, sprijinindu-se într-o mână, și o privi, trasându-i conturul bărbiei cu un deget.

– Daphne, nu-mi place să te întreb asta, dar nu vreau să ai vreun regret.

Ea îi studie chipul frumos.

– Ce este, Rafe?

– Nu s-a întâmplat nimic cu blonda aia la han, dar vreau să știi...

Daphne își puse brațele în jurul gâtului lui și îl trase din nou lângă ea.

– Nu îmi pasă de blondă. Lucy m-a făcut să îmi dau seama că nu avea sens ca tu să cobori să mă cauți dacă aveai o femeie în pat.

– Jur că nu o mai văzusem niciodată înainte ca noi doi să intrăm în cameră. Cred că ea...

– Nu îmi pasă, Rafe. Chiar nu îmi pasă. Asta a fost în trecut.

– Dar jur că eu...

– Șșșt. De data asta nu vom mai fi întrerupți.

Daphne îi acoperi gura cu a ei și îl sărută cu toată pasiunea și dorința pe care le simțea pentru el.

Rafe gemu în gura ei.

– Te doresc, Daphne.

– Și eu te doresc.

– Ai dreptate. Nimeni nu ne va întrerupe în noaptea asta. Nu este nevoie să ne grăbim.

Rafe se rostogoli pe o parte, iar Daphne își plimbă degetele peste pieptul lui musculos. Îi admiră umerii lați și șoldurile înguste. Își mută mâna pe șoldul lui și apoi îi mângâie fundul. Rafe căscă puțin ochii.

– Visez de-o veșnicie să te ating acolo, recunosc Daphne.

Rafe o sărută din nou.

– Te rog, atinge-mă cât vrei.

Daphne își lăsa mâna să urce pe spatele lui și icni când simți pielea cutată. Se ridică și se aplecă, privind cicatricele care îi brăzdau spatele. Lacrimile îi umplură ochii.

– Îmi pare atât de rău, Rafe. Îmi pare rău că ți-au făcut asta.

El îi luă mâna de pe spatele său și i-o sărută.

— Nu este mare lucru, Daphne. Fratele tău a plătit un preț mai mare.

— *Este* mare lucru, insistă ea, ridicându-se în genunchi. Îi sărută umerii și își plimbă buzele pe spatele lui. Își trecu degetele peste cicatrice. Ai fost atât de curajos și de puternic să suporti asta.

Respirația lui Rafe se blocă în gât, împiedicată de nodul care se formase în mod neașteptat acolo. Niciodată nu simțise o asemenea emoție de la o altă persoană. Niciodată nu simțise atâta afecțiune. În mod sigur, nu când se culcase cu o femeie. Dar acum era diferit. Această femeie era Daphne. Se întoarse spre ea, o strânse în brațe și se rostogoli deasupra ei. Mădularul lui era învăluit de căldura dintre picioarele ei, dar nu voia să o sperie. Rămase nemiscat, sărutându-i buzele și gâtul până simți încordarea părăsind umerii și întreg trupul lui Daphne.

— Tremur, șopti ea.

— Și eu, puțin, spuse el, cu un râset.

Daphne îl lovi ușor peste umăr.

— Nu-i adevărat.

— Simte asta. Rafe îi luă mâna și i-o puse pe pieptul său, peste inima lui.

Daphne făcu ochii mari când simți bătăile sub palma ei.

— Sunt nerăbdătoare, șopti ea, și puțin speriată.

— Nu fi speriată, iubirea mea. Să nu fii niciodată speriată când ești cu mine.

Rafe coborî încet spre sânul ei și i-l acoperi cu gura.

Daphne își arcui spatele.

— O, Rafe, da!

Cealaltă mână a lui veni să se joace cu sfârcul celuilalt sân, iar spatele lui Daphne se arcui și mai mult.

— Nu am știut că există un sentiment atât de minunat, șopti ea, strecurându-și degetele în părul lui și ținându-i gura pe sânul ei.

Rafe încercă să coboare mai jos cu buzele, dar Daphne îl opri.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Vreau să o fac eu de data asta, șopti ea, privindu-l de sub genele imposibil de lungi.

La început, fruntea lui Rafe se încreți, dar apoi căscă ochii mari când ea începu să coboare.

– Daphne, de unde ți-a venit...

Dar cuvintele i se stinseră de îndată ce gura mică, rozalie și chinuitoare se închise în jurul mădularului său.

– Dumnezeule, șopti el printre dinții încheștați.

Gura ei urca, apoi cobora în mod repetat, iar Rafe își strânse așternuturile în pumni. Habar nu avea cum sau de unde învățase Daphne asta de ultima dată când fuseseră împreună, dar în acest moment nici că îi păsa.

Parcă citindu-i gândurile, Daphne își luă gura de pe pielea lui sensibilă și spuse:

– Lucy mi-a dat voie să împrumut o cărțuție pe care o citea și care se numea *Secretele din noaptea nunții*. Am învățat foarte multe de acolo.

Rafe gemu.

– Pare o carte minunată. Își trecu mâinile pe sub brațele ei și o ridică brusc să o sărute. Dar nu mai pot suporta să faci asta. Nu acum.

– Mai târziu, atunci? întrebă ea cu un zâmbet neastâmpărat pe buze.

– Mult mai târziu, spuse el, inspirând mirosul părului ei parfumat.

O sărută pe gât, coborând din nou pe sâni, și îi cuprinse sfârcurile cu degetul mare și arătător, desfătându-se cu gemetele de plăcere pe care i le smulgea.

Daphne coborî mâna și o strânse în jurul erecției lui.

– Jocul ăsta se poate juca în doi, spuse ea.

– Înțeleg, șopti Rafe. Dar am vorbit serios. Nu mai pot suporta. Nu în seara asta. Nu pentru prima dată cu tine.

Îi luă mâna și i-o sărută. I-o așează pe pernă, lângă capul ei, apoi coborî propria mână și o mângâie între picioare. Daphne își depărtă coapsele, iar unul dintre degetele lui alunecă adânc în ea. Daphne gemu.

– Daphne, îi șopti el la ureche. Nu mai pot aștepta. Trebuie să te am. Acum.

– Da, gâfâi ea.

Fu singurul cuvânt pe care Rafe avea nevoie să îl audă. Se așeză deasupra femeii superbe de lângă el și își puse brațele de-o parte și de alta a capului ei. Îi sărută vârful nasului adorabil.

– O să doară, însă doar pentru o clipă.

Daphne încuviință din cap. Era convinsă că Rafe știa *exact* ce face. Poate acesta era avantajul faptului de a iubi un derbedeu. Dar nu putea fi furioasă pe el. Era atât de bucuroasă că era el. Atât de bucuroasă că era el, și nu lordul Fitzwell sau vreun alt bărbat plictisitor. Aproape începu să plângă.

Rafe îi depărtă genunchii, iar Daphne își ținu răsuflarea. Mădularul fierbinte și mare se împingea în cel mai intim loc al ei și era atât de bine, încât aproape țipă.

Rafe împinse în ea doar puțin, apoi mai mult. Locul ei strâmt se lărgi pentru el.

– Da, gâfâi Daphne pe gâtul lui.

Rafe se mai retrase o dată, apoi o pătrunse în întregime. Ea țipă și se agăță de umerii lui. Durerea fu rapid înlocuită de minunatul sentiment de a-l simți înăuntrul ei. Rafe se legăna deasupra ei, iar Daphne își strânse și mai mult brațele în jurul gâtului său, sărutându-i cu disperare umărul fierbinte.

Broboane de sudoare apărură pe fruntea lui, iar Rafe își coborî gura peste a ei. Se retrăgea și apoi se împingea în ea, iar și iar. Gemetele lui umplură cabina. Umplură inima lui Daphne.

Întinse mâna între trupurile lor și îi atinse locul cel mai sensibil. O mângâie în cercuri repetate. Ea își pierdu mințile, complet rătăcită într-o mare de plăcere pură. Nu mai era sigură că știe unde începea ea și unde se termina Rafe.

Spasme de plăcere puseră stăpânire pe Daphne, chiar înainte ca Rafe să mai împingă în ea o ultimă dată și să îi rostească numele, gemând în timp ce își primi propria eliberare.

Câteva clipe mai târziu, Rafe se rostogoli pe o parte și o luă cu el, strângând-o în brațe. Daphne își puse un braț peste pieptul lui. Respira greoi.

– Asta a fost... Singurul cuvânt care îmi vine în minte este „indescriptibil“.

Râsetul lui Rafe zgudui grinzile din lemn de pe tavan.

– Indescriptibil de bine, sper.

– Absolut, spuse ea, sprijinindu-se în cot pentru a-l săruta pe frunte. În mod sigur indescriptibil de bine.

– Atunci, e destul de bine pentru mine.

– Te iubesc, Rafe, șopti ea în umărul lui.

– Daphne, eu...

Rafe închise gura, iar inima lui Daphne zvâcni. Își mușcă buza pentru a împiedica lacrimile să curgă.

– Dormi puțin, șopti el în părul ei.

Capitolul 46

Zorile încă nu atinseseră cerul când Daphne se rostogoli în pat și deschise ochii, privind-și soțul. Da. Acum era soțul ei. Oficial. După ce făcuseră noaptea trecută, Rafe era în mod sigur soțul ei. Și ce soț superb era! Zâmbi în sinea ei și își ascunse fața în pernă.

Noaptea trecută adormise gândindu-se că, deși poate că el nu îi putea spune că o iubește, *trebuia* ca sentimentele lui pentru ea să fie diferite. Pur și simplu, trebuia. Ea simțea diferit. Înainte de noaptea trecută, fusese doar puțin îndrăgostită de el, dar acum, acum era, fără nici un dubiu, îndrăgostită până peste cap. De aceea îi mărturisise că îl iubește. Îi privi trăsăturile feței, îmblânzite în somn. Nasul lui perfect drept, sprâncenele care îi erau puțin mai închise la culoare decât părul, gropița din bărbie. Ridică un deget, vrând să îi mângâie obrazului. Rafe îi prinse mâna în aer.

– Credeam că dormi, șopti ea râzând. Nici măcar nu aveai ochii deschiși.

– Sunt spion, șopti și el. Ochii îmi sunt mereu deschiși.

Daphne se cuibări mai aproape de el și își puse brațele în jurul lui.

– Fă din nou dragoste cu mine, Rafe.

El se rostogoli și o acoperi cu trupul lui ferm și musculos. O sărută îndelung și intens; Daphne începu să se încălzească și să se umezească în toate locurile potrivite.

Rafe se desprinsese din sărut, iar Daphne avu un moment de regret.

– Oricât de mult aş vrea, iubirea mea, trebuie să mă ocup de misiune. Plecăm de îndată ce se crapă de zi. Trebuie să te ajut să vâsleşti până la ţărm şi să ajungi înapoi acasă în siguranţă.

Daphne simţi cum i se strânge inima. Se ridică în capul oaselor şi îşi trase cearşaful peste sâni.

– Tu... chiar pleci?

Rafe îi studie chipul.

– Ştiai că plec. Ți-am spus că merg în Franţa.

Daphne se concentrează să respire.

– Dar asta a fost înainte să...

– Of, iubire. Rafe îi sărută degetele. Ți-am spus că nu îți pot face promisiuni. Am vorbit serios.

– Ştiu. Dar sperasem... Îşi feri privirea tristă şi îşi plimbă vârful degetului pe așternut. Ia-mă cu tine, Rafe.

El se rostogoli de pe trupul ei şi se ridică. Deja îşi îmbrăca grăbit pantalonii. Daphne nu se putu abţine să nu îi admire pieptul superb.

Rafe scutură din cap. Ochii i se stingeau rapid. Se transforma din nou în spionul care avea o misiune, nu mai era bărbatul iubitor care fusese noaptea trecută.

– Nu pot, spuse el. Fratele tău nu ar permite asta. Eu nu voi permite asta. Nu eşti în siguranţă cu mine.

Se duse din nou la ea şi îi mângâie umerii. Daphne încercă să ignore fiorul pe care-l simţi când o atinse.

– Ascultă-mă, Daphne. Tu eşti menită să fii cu un lord, cu un nobil, cu un cineva. Ştim amândoi lucrul ăsta.

Privindu-i chipul de data asta, ea încercă disperată să îşi stăpânească lacrimile.

– Tu eşti cineva, Rafe. Întotdeauna ai fost cineva pentru mine.

Rafe îi dădu drumul, se întoarse şi bătu cu pumnii în perete.

– Nu, Daphne. Te înşeli. Nu sunt cineva. Nu sunt pentru tine. Chiar tu ai spus-o, nu sunt bogat. Nu am vreun titlu nobiliar.

Ea se întoarse pentru ca el să nu o vadă ştergându-şi lacrimile. Îşi muşcă obrazul, forţându-se să nu mai plângă.

– Nu mi-a păsat niciodată de asta. Mereu te-am vrut numai pe tine.

Coborî din pat și începu să își adune agitată hainele din colț. Când termină, se întoarse să îl privească, mândră de sine pentru că reușise să își stăpânească lacrimile care amenințaseră să i se reverse pe obraji și să o transforme într-o copilă în prezența lui. De câte ori era nevoie ca acest bărbat să o respingă pentru ca ea să își dea seama că nu o vrea?

– Îmi pare rău, Daphne, rosti el blând. Voi pune pe unul dintre membrii echipajului să te ducă acasă și să se întoarcă repede înainte de plecare.

– Nu! strigă ea, refuzând să îl privească. Am ajuns singură aici. Pot să și ajung singură acasă. Nu sunt un copil!

Deschise cu furie ușa, dar glasul lui o opri:

– Daphne. Tonul îi era serios. Dacă va fi să mor, iar tu vei rămâne însărcinată...

Daphne înghiți în sec. Un copil? Copilul lui Rafe? Nu, nici măcar nu voia să își permită să înceapă să spere. Ridică o mână deasupra capului pentru a-l opri, dar nu se întoarse să se uite la el.

– Nu-ți face griji, Rafe. Pot avea grijă de mine și de un copil dacă se va ajunge la asta. La revedere.

Ieși din cabină și trânti ușa în urma ei.

Capitolul 47

Ridică încă o dată în zori, dar vântul nu era favorabil, iar călătoria lor spre gura Tamisei era mai lentă decât ar fi trebuit să fie. Rafe petrecu prima jumătate a zilei citindu-și sarcinile iar și iar. „Capturează-i sau ucide-i pe cei responsabili de moartea contelui de Swifdon, Donald Swift.” Deja le știa pe de rost, dar faptul că le citea în mod repetat îl ajuta să nu se gândească la Daphne.

Daphne. La naiba! Se ridică și păși agitat în fața măsuței de scris din cabină. Daphne. Voia să creadă că fusese o greșeală

să se culce cu ea noaptea trecută, dar indiferent cât de tare se străduia să își spună acest lucru, știa că era o minciună. Ea venise la el, îl dorise, iar el o dorise pe ea. Erau căsătoriți. Dacă rămânea însărcinată, avea să fie protejată de numele lui. Poate că nu era cea mai bună consecință, iar reputația ei ar putea avea de suferit din pricină că nu fusese și o nuntă, dar Julian se va ocupa de asta și totul va fi bine. Rafe spera să nu existe nici un copil, însă doar pentru binele ei. Era superbă, inteligentă și curajoasă. Orice bărbat ar fi fericit să o ia de soție. Avea să își găsească nobilul cu sânge albastru, unul care să nu fie atât de îngrijorat în privința virginității ei sau care nici măcar să nu îi observe lipsa. Nu. Noaptea petrecută cu el nu avea să o distrugă. Dar se prea poate să îl fi distrus pe el. O iubea, la naiba! Știa că o iubea. Dorise să îi spună asta noaptea trecută, în timp ce era înăuntrul ei. Dar nu îi putea distruge viața. Și asta s-ar întâmpla dacă ar face-o să spere că putea exista un viitor pentru ei împreună. Nimic bun nu ar fi ieșit din asta. Nu ar fi schimbat nimic. El încă trebuia să își riște viața pentru misiunea asta, iar ea trebuia să se întoarcă în Mayfair și să ducă viața pentru care se născuse. Declarația lui de dragoste ar fi făcut-o să își dorească lucruri pe care nu le puteau avea. Ar fi făcut-o să își dorească să stea cu el. Sau l-ar fi făcut pe el să nu mai vrea să plece. Era mai bine așa, ca Daphne să îl urască. Așa avea un motiv să își caute un soț potrivit și să îl uite.

Se frecă la ochi. Daphne îi spusese că el era cineva. Cineva pentru ea. Dar tot ce auzise el erau cuvintele tatălui său, rostite în mod repetat în copilărie. Răsunaseră în capul lui Rafe. „Ești un nimeni. Un nimic. Nu vei face niciodată avere în lumea asta.” Poate că tatăl lui nu avusese dreptate, dar era pe aproape. Rafe nu era cineva cu care Lady Daphne Swift să poată trăi. Era naivă. Credea că iubirea era suficientă pentru o căsnicie reușită, dar se înșela. Trăiau într-o societate în care căsătoria fiicei unui conte cu un căpitan de armată era un lucru ridiculizat. Rafe refuza să îi permită să îndure chiar și un singur moment de blamare din partea oamenilor care alcătuiau lumea ei.

Blestemă în sinea lui și își întoarse atenția asupra sarcinilor sale. Trebuia să se concentreze. Era atât de aproape de ceea ce își dorise de atâta vreme.

Două ore mai târziu, o bătaie în ușă îl făcu să tresară din studiul hărților cu ruta lor.

– Cine este?

– Eu sunt, căpitane, se auzi prin pereții de lemn vocea lui Salty.

– Intră.

Ușa se deschise, iar Salty intră cu o expresie sumbră pe chip.

– Ce s-a întâmplat, Salty? Nu poate să fie atât de rău. Am ajuns în sfârșit la Canalul Mânecii.

Salty își frecă bărbia.

– Trebuie să îți spun ceva. Și nu o să-ți placă.

Rafe miji ochii, privind-și tovarășul.

– Nu îmi place tonul tău.

– Este Lady Daphne, adică Grey. S-a strecurat pe corabie.

Daphne știa momentul în care Rafe descoperise că ea se afla pe corabie. O izbitură puternică indică faptul că deschisese ușa cabinei, iar bubuitul cizmelor lui în susul treptelor, spre punte, îi provocă noduri în stomac. Păruse o idee bună când coborâse scara în barcă înainte de răsăritul soarelui. Stătuse în barcă, pregătită să se întoarcă la țărm, când furia pusese stăpânire pe ea. Era sătulă ca bărbații să îi spună ce să facă. Mai întâi tatăl ei, apoi Donald, apoi Julian, apoi lordul Fitzwell și acum Rafe. Gata cu ordinele din partea lor! Și, pentru Dumnezeu, nu avea de gând să îl lase pe bărbatul pe care îl iubea să plece și să fie ucis de aceiași ticăloși care îi ucisese fratele. Urma să îl ajute, fie că el recunoștea sau nu că o iubea. Fie că recunoștea sau nu că avea nevoie de ajutorul ei. Și îl putea ajuta în Franța. Știa asta. Și măgarul acela încăpățânat o știa. Doar dacă ar recunoaște! O și iubea. Daphne știa și acest lucru. Îl știuse dinaintea nopții trecute, din atingerile și sărutările lui. Dacă avusese vreo îndoială, Rafe i-o alungase când făcuse dragoste cu ea.

El o numise misiunea *lui*, dar era și misiunea ei. Fratele *ei* fusese ucis, iar omul pe care-l iubea cu adevărat fusese torturat. Era și misiunea ei, iar Daphne avea să fie lângă Rafe ca să o ducă la bun sfârșit. Și cu asta-basta.

Manevrase barca spre capătul îndepărtat al corabiei și urcase la bord folosindu-se de o bucată de frânghie pe care Salty o lăsase atârând. Binecuvântat fie Salty! Acea frânghie fusese tot ce avusese nevoie.

Când ajunsese sus, puntea era pustie, slavă Domnului. Se strecurase pe lângă catarg, jos la bucătărie și se ascunsese în cămară. Avusese de gând să stea acolo cât de mult putea. Cu cât rămânea mai mult timp ascunsă, cu atât avea o șansă mai bună să îi împiedice să bată cale întoarsă și să o ducă înapoi acasă, dar un strănut nefericit o dăduse de gol, iar bucătarul deschisese ușa și o descoperise. La început, Daphne se gândise să îl implore să nu îi spună lui Rafe, dar renunțase rapid. Căpitanul vasului trebuia să afle despre un pasager clandestin. Bucătarul îl informase pe Salty, iar Salty plecase decis să își facă datoria.

Daphne stătea în bucătărie, cu bucătarul, stomacul fiindu-i un ghem de nervi, când Rafe intră vijelios.

– La ce naiba te gândeai? strigă el.

Ea tresări.

– Și eu mă bucur să te văd.

Un mușchi în maxilarul lui se încleștă.

– Vorbesc serios, Daphne. Nu este o glumă.

– Nici mie nu mi se pare foarte amuzant, spuse ea.

Bucătarul și Salty schimbă priviri uimite și se scuzară grăbiți.

– Răspunde-mi. La ce te gândeai? insistă Rafe de îndată ce bărbații plecară.

Daphne își împreună cu calm mâinile înaintea ei și le așeză pe masa din lemn. Deja decisese cum avea să abordeze această situație. Pur și simplu, avea să îi explice raționamentul ei.

– Te pot ajuta. În Franța. Ai nevoie de mine.

– Nu. Nu am. Am nevoie să fii în siguranță. Te-ai pus într-un pericol mai mare decât îți dai seama.

Daphne înghiți în sec. Își aminti momentul în care Boris și Billy veniseră în celula ei. Momentul în care fusese convinsă

că urma să fie violată și ucisă. Groaza pe care o simțise când Billy îi sfâșiasse pantalonii. Sentimentul dezgustător pe care îl simțise când cuțitul se înfipsese în pieptul lui și mirosul grețos al sângelui. Asemenea amenințări, sau chiar mai rău, o așteptau în Franța. Era speriată, în mod sigur. Dar, totodată, era o Swift, iar cei din familia Swift aveau mai mult curaj decât teamă.

– Vreau să te ajut.

– La naiba, Daphne! Nu te pot duce înapoi acum. Pui în pericol întreaga misiune.

Furia ei ieși rapid la suprafață. Era capabilă, la naiba! Poate că era femeie, dar putea fi de ajutor. Se ridică și își puse mâinile în șolduri.

– Mi-ai spus odată care crezi tu că este problema mea, spuse ea. Ai spus că sunt mult prea critică și mult prea cocoloșită. Ai spus că familia mi-a atenuat fiecare lovitură. Ei bine, se poate să fi avut dreptate în privința asta. Dar cine este cel care critică acum, presupunând că nu te pot iubi pentru că mi-e sângele prea albastru? Ești la fel de critic în privința clasei mele sociale cum am fost și eu cu privire la obiceiul tău de a bea. Cât despre cocoloșeală, cred că mi-am câștigat locul pe această corabie, dormind în cabina aia zile întregi, dându-mă drept un membru al echipajului, traducând din limba rusă pentru tine, fiind răpită și înjunghiind un bărbat care m-a atacat.

Rafe ridică o mână pentru a o opri, dar Daphne nu avea de gând să îi permită asta.

– Nu, nu am terminat. Mi-ai spus care este problema mea, dar știi care este problema ta? Crezi că ești singura persoană capabilă să facă orice. Ai acceptat fără tragere de inimă să mă aduci cu tine pe corabie pentru că ești obligat să recunoști că nu vorbești rusă. Dacă ai fi crezut că o poți învăța în două săptămâni, nu am nici o îndoială că nu ai fi venit la petrecerea mea de logodnă. Dar nu sunt proastă. Știu că nu sunt singura persoană din Londra care vorbește rusă. Ai fi putut alege pe oricine. Mă voiiai pe mine!

Rafe încercă din nou să o oprească, dar ea nu avea de gând să cedeze.

– Ești mult prea obișnuit să te bazezi doar pe tine însuși și refuzi să recunoști că poate, doar poate, din când în când, nu-i

nimic rău să primești ajutor de la altă persoană! Pieptul i se ridica, iar ochii îi scânteiau. Sunt antrenată, Rafe. De cel mai bun. Tu m-ai antrenat. Nu pun misiunea în pericol și nu te pun pe tine în pericol. Poate că mă pun pe mine în pericol, dar este un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum. Nu trebuie să îți faci griji pentru mine. Ți-am spus. Pot avea grijă de mine. Și intenționez să o fac.

Rafe se îndepărtă de ea și își trecu mâinile prin păr. Își întoarse capul într-o parte și-l scutură. Daphne recunoscuse teama în gestul lui. Teamă de a o ști în pericol. Glasul lui fu solemn.

– Nu te pot ține în siguranță.

– Nu trebuie să faci asta.

Capitolul 48

Acostară în Calais mai târziu în noaptea aceea, după ce vântul prinsese viteză. Aveau să se dea drept negustori care se aflau în port doar pentru a-și vinde mărfurile. Rafe petrecuse restul călătoriei cercetând scrisorile din săculețul pe care îl luaseră de la Anton și Viktor. Bărbații după care venise Rafe erau într-un orășel aflat la sud de Calais. Probabil o călătorie de jumătate de zi. Urma să meargă doar cu Salty și cu Grim.

Rafe era în cabina căpitanului, aruncând într-un sac câteva lucruri necesare pentru drum. Puțină mâncare, câteva alte provizii, una dintre scrisori, două pistoale și două cuțite. Unul din ele era cel pe care Daphne îl folosisese pe ticălosul acela lângă docuri. Rafe simți cum gâtul i se încordează când își aminti cum se luptase cu matahala. Ea nu se pierduse cu firea. Înfruntase cu îndârjire și curaj un bărbat de trei ori mai masiv decât ea. Daphne avea dreptate. Putea să își poarte singură de grijă. Și fusese minunată când i-o spusese.

Rafe recuperase cuțitul din trupul bărbatului și îl adusese înapoi pe corabie. Îl cântări în mână și îl strecură în bagaj, apoi studie

restul conținutului. Trebuiau să călătorească pe cât mai simplu posibil ca să se poată ascunde orice clipă.

– Vin cu tine.

Rafe întoarse capul. De-abia auzise ușa deschizându-se, și Daphne intră în cabină. Stătea lângă masa de scris, cu mâinile încrucișate la piept

– Nu. Nu vii, răspunse el simplu, aruncând sacul pe umăr.

Daphne stătea cu picioarele depărtate și avea o expresie hotărâtă pe chip.

– Nu mă face să mă strecor în spatele tău și să te urmăresc, Rafe.

El se răsuci și o țintui cu privirea.

– Nu mă face să te leg de catarg, Daphne.

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Ar trebui să știi deja că voi face ce vreau.

Rafe trase de cureaua sacului.

– De ce ești atât de hotărâtă să te pui în pericol? Nu te pot proteja. Ți-am spus deja.

– Iar eu ți-am spus deja că nu am nevoie de protecția ta. Daphne ridică tonul. Am fost nevoită să îmi privesc cei doi frați mai mari luptând pentru țara lor în timp ce eu eram obligată să stau acasă, să îmi frâng mâinile și să îmi fac griji. Sunt sătulă să îmi tot frec mâinile de teamă. Donald m-a învățat rusa cu un motiv. Credea că avea să-mi fie de folos într-o zi. Și a fost. Vin cu tine să răzbun moartea fratelui meu și va trebui să mă ucizi ca să mă împiedici.

Rafe își încleștă maxilarul, privind spre perete.

– La naiba, Daphne!

– N-o să mă ucizi, nu-i așa?

Bătea ușor din picior în scândurile din lemn. Rafe oftă.

– Normal că n-o să teucid.

Ea înclină capul.

– Atunci vin cu tine.

Porniră la drum în dimineața următoare. Rafe făcuse rost de trei cai și reuși să îl găsească pe al patrilea pentru Daphne. Intenționau să găsească tabăra francezilor, să o înconjoare,

să o cerceteze și apoi să o asedieze. Francezii erau patru, sau cel puțin atâția fuseseră. Dacă Rafe, Salty și Grim i-ar lua prin surprindere cu pistoalele, ar trebui să îi poată învinge și aresta.

Soarele începea să apună când micul lor grup sosi în orașelul nordic Amiens. Călătoria fusese tăcută și lipsită de evenimente. Ordinele lor erau să îi aresteze pe francezi, dar era posibil ca ticăloșii să nu se predea fără luptă. Rafe își dori pentru a suta oară ca Daphne să fi fost în siguranță pe corabie.

Se opri ră la aproape un kilometru de oraș, descălecară și băură apă din ploștile lor. Rafe își împărți apa cu Daphne în timp ce imagini din noaptea petrecută împreună îi zburau prin minte. Scutură din cap, alungându-le. Nu trebuia ca atenția să îi fie distrasă în timpul acestei arestări. Trebuia să se concentreze.

După ce se înviorară, urcară din nou pe cai.

– Tabăra lor este la periferia orașului, spre est, spuse Rafe. Vom găsi un loc în pădure ca să stăm până la căderea nopții.

După alte douăzeci de minute de mers, se treziră în adâncul pădurii, în partea estică a orașului. Rafe alese un loc pentru propria tabără.

Salty și Daphne legară trei dintre cei patru cai de copacii din apropiere, în timp ce Grim aprinse un foc. Rafe rămase pe cal.

– Merg până la coliba lor, să văd ce pot afla.

Grim și Salty încuviințară din cap.

– Ai grijă, șopti Daphne.

Rafe încuviință și el. Își aruncă sacul pe pământ, lângă foc, și plecă în tăcere.

Daphne petrecu următoarea oră plimbându-se agitată prin tabără, făcându-și griji pentru Rafe. Era singur acolo, undeva, și cel puțin patru bărbați aflați în apropiere îl voiau mort.

– Vino și stai jos, îi spuse Salty într-un final. O să obosești dacă te mai plimbi mult.

Daphne merse lângă foc și se așeză pe grămada de ace de pin, lângă Salty și Grim. Cei doi bărbați rămaseră tăcuți, cu expresii hotărâte pe chip. Daphne încercă să fie la fel de hotărâtă. Ar fi mult mai bine să înlocuiască teama și incertitudinea care

o măcinau cu o hotărâre de oțel. Și curajul. Pentru că, de când încercase să-l convingă pe Rafe că poate să se descurce, fusese copleșită de teamă. Oare așa se simțeau bărbații curajoși? Așa trebuia să fie. Trebuiau să simtă nehotărâre și îndoială, și să facă ceea ce aveau de făcut indiferent de aceste sentimente. Hotărâse să ducă planul până la capăt și asta urma să facă. Oricât de greață i s-ar fi făcut.

Grim își asumase sarcinile bucătarului. Stătea aplecat deasupra focului, frigând un iepure pe care îl vânase cu arcul cu săgeți mai devreme. Daphne strânse plosca lui Rafe în mână. Apa era caldă și avea un gust de metal, dar era recunoscătoare pentru ea. Fără cești simandicoase cu ceai în situații ca aceasta. Grim îi întinse o bucată de carne.

— Mulțumesc, spuse Daphne, luând mâncarea.

Nu își dăduse seama cât de foame îi era până nu se opriseră din mers. Nici unul dintre ei nu mâncase de când ciuguliseră câțiva biscuiți tari în acea dimineață. Luând o mușcătură din carnea unsuroasă, merse și se rezemă de un copac din apropiere. Îl privi pe bărbatul care era cel de-al doilea om de încredere al lui Rafe. Deși erau singuri, își păstră glasul jos, așa cum o învățase Rafe.

— Presupun că nu vei mai fi Grim după ce misiunea asta se va încheia.

Grim își frecă ceafa. Și el vorbi pe un ton jos:

— Tot Grim voi fi. Așa îmi spun ei. Dar voi fi din nou general.

Ochii lui Daphne aproape că ieșiră din orbite. Se înecă cu a doua bucățică de carne.

— Ești general?

Grim râse și își scoase pălăria.

— General Mark Grimaldi, la dispoziția dumneavoastră.

Daphne se întoarse spre Salty.

— Salty, nu-mi spune. Ești amiral.

Salty privi peste umăr și rânji.

— Nu. Nu tocmai. Dar sunt locotenent. Locotenent Richard Hartwell, la dispoziția dumneavoastră.

Grim îi oferă lui Daphne mai multă carne, iar ea o mâncă, la fel ca ei, cu mâinile. Fără maniere extravagante în pădure.

– Credeam că vei spune că numele tău de familie conține cuvântul „salt”¹.

– Nu, doar mi-a plăcut numele, rosti Salty peste umăr.

Daphne îi privi pe cei doi bărbați.

– Amândoi îi sunteți dragi căpitanului Cavendish. Știu că se bazează pe voi.

– Și noi pe el, răspunse Salty.

Daphne își coborî privirea pe genunchi.

– Vreau să știți că nu voi fi o povară pentru voi. Intenționez să ajut, nu să încurc.

Grim îi zâmbi.

– Dacă nu aș fi crezut asta, milady, nu ți-aș fi permis să ne însoțești. Uneori, Cavendish are nevoie de mai mult ajutor decât recunoaște.

Daphne îi răspunse la zâmbet și petrecu următoarele clipe întrebându-se dacă generalul Grimaldi îi auzise discursul de pe vas.

– Și te-am văzut aruncând un cuțit, spuse Salty, râzând.

În acel moment, Rafe își făcu apariția din tufișurile din apropiere. Daphne aproape își pierdu răsuflarea. Nu auzise un sunet. De fapt, în acea zi văzuse ce spion iscusit era Rafe. Avea ochi de vultur și reflexele unei pisici. Oare auzise ceea ce spusese Grim? Dacă da, nu dădu nici un semn că așa ar fi fost. Oare el era de părere că ea avea să îi fie de ajutor? Nu. Chiar și după micul ei discurs convingător, Rafe era convins că Daphne urma să îi încurce mai mult decât să îi ajute. Își dorea să poată găsi o cale prin care să îi transmită că asta era ceva ce trebuia să facă.

Rafe luă plosca pe care Daphne i-o oferă tăcută și se așeză de partea cealaltă a focului.

– Conform scrisorilor, tabăra este la aproape un kilometru în direcția aceea. Arată spre est.

– Ai găsit-o? întrebă Salty.

– Da, răspunse Rafe.

Chipurile celorlalți doi bărbați se relaxară puțin. Privirea lui Daphne se mută pe chipul lui Rafe.

¹ În limba engleză, *salt* înseamnă sare. (n.tr.)

— Și sunt acolo? Bărbații pe care îi căutăm?

Rafe luă o gură mare de apă. Încuviință din cap.

— Sunt acolo. I-am văzut. Toți patru. Nu le-aș putea uita vreodată fețele.

Avea o expresie bântuită pe chip. Nu se poate să îi fi fost ușor să fie nevoit să îi înfrunte pe bărbații care îl torturaseră.

Daphne respiră adânc.

— Crezi că au fost anunțați de venirea noastră? Nu aveau cum să afle despre asta de la Anton sau Viktor, din moment ce au fost arestați.

Rafe își trecu mâna peste frunte.

— Nu ar fi un lucru neobișnuit. Corespondența lor era lunară și au trecut mai puțin de două săptămâni. Dar ca să ne asigurăm, am rugat-o pe Jane Upton să falsifice o scrisoare în care să le spună că m-au găsit și că aveau să mă aducă la ei într-o săptămână.

Daphne făcu ochii mari, dar încuviință din cap. Era scrisoarea despre care pomenise Cass. Jane cea inteligentă petrecuse luni întregi studiind scrisul de mână și știa cum să-și falsifice scrisul ca să pară al altcuiva.

— În plus, continuă Rafe, supraveghearea noastră indică faptul că erau doar cinci indivizi care lucrau pentru ei în Londra. Doi sunt morți, iar Anton, Viktor și celălalt sunt în temniță. Nu avea cine să îi alerteze.

— De acord, spuse Salty, mai serios decât îl văzuse Daphne vreodată. Nu vor ști că suntem aici. Am găsit ultima scrisoare a lui Anton și Viktor înainte ca ei să o poată expedia. Spuneau că aveau totul sub control. Doamna Upton s-a folosit de acest detaliu.

— Scrisorile nu erau în rusă, nu-i așa? întrebă Daphne.

— Nu, în mod surprinzător, erau scrise în franceză. Dar conținutul lor era inofensiv. Pentru cineva care nu știa despre ce era vorba, scrisorile nu conțineau nimic ilegal dacă erau găsite din greșeală.

Continuând să își ignore educația aristocrată, Daphne termină iepurile și își șterse mâinile pe pantaloni.

— Dar oare nu au văzut fumul de la focul nostru?

– Posibil, spuse Grim, dându-i o bucată de carne lui Rafe, care o luă nerăbdător. Dar pădurile astea nu sunt străine călătorilor. Nu ar trebui să li se pară suspect.

Daphne se ridică și își scutură pantalonii.

– Prea bine. Care-i planul?

Folosindu-și mâna liberă, Rafe luă un băț și desenă un cerc în praful de lângă foc. Daphne veni lângă el pentru a vedea desenul.

– Ei sunt într-o colibă, aici. Arată spre un cerc mai mic pe care îl desenă aproape de centrul celui mare. Din câte mi-am putut da seama, sunt doar patru. Trasă o linie în spatele cercului mic. Aici este o linie de copaci. Daphne, aici vei sta tu. Aruncă o privire spre cer. Soarele a apus. Vom pleca de îndată ce terminăm de mâncat.

– Vreau să merg la colibă cu tine, spuse Daphne. Dacă vor vorbi în rusă, te pot ajuta.

– Nu. Ne vei fi mai de ajutor dacă stai afară. Dacă noi trei vom fi răniți sau capturați, vom avea nevoie ca tu să călărești de parcă te-ar urmări diavolul înapoi la corabie și să aduci ajutoare.

Daphne știa că Rafe nu avea nici cea mai mică intenție să fie capturat. Cel mai probabil, se folosea de această pretext drept scuză pentru a o ține departe din calea pericolului. Dar ea presupuse că era nevoie să rămână cineva în urmă în caz că apăreau probleme. Avea să își facă datoria.

– Poftim. Rafe îi întinse un pistol. Dacă oricine în afară de unul dintre noi se apropie de tine, împușcă-l.

Capitolul 49

Rafe conducea grupul prin pădurea deasă. Daphne mergea chiar în spatele lui, apoi Salty și la urmă Grim. Rafe împingea ramurile din calea sa și dădea cu piciorul la o parte trunchiuri căzute de copaci. Rămaseră cu toții tăcuți, folosindu-se de mâini și încuviințând din cap pentru a comunica. Întărirea era lentă, iar Rafe adormea mirosul pinilor și al florilor de vară. Cu voia lui Dumnezeu, Daphne urma să fie în siguranță dacă rămânea la marginea

pădurii când aveau să ajungă acolo. Nu avea vreme să stea cu ochii pe ea și în același timp să îi captureze pe acești bărbați. Trebuia să se concentreze pe sarcina sa, iar dacă își făcea griji pentru Daphne avea să fie distras de la ea. Putea doar să se roage ca Daphne să îl asculte, măcar de data asta. Femeie încăpățânată și afurisită!

Drumul nu dură mult. Lăsaseră caii legați în tabără. Astfel, grupul avea să fie mai agil și mai puțin ușor de descoperit. În timp ce își târăseră picioarele prin pădure, Rafe întorcea capul la cel mai mic sunet, la pocnetul oricărei ramuri și la ciripitul oricărei păsări. Avea nervii întinși la maximum din pricina misiunii și chiar mai mult din pricina prezenței lui Daphne.

Fumul care se ridica din poiană îi opri. Rafe îi conduse la marginea pădurii, unde se ghemuiră pentru a privi căsuța care stătea cuibărită în lumină.

— Între Calais și Paris, spuse el. Locul perfect pentru trădători și hoți.

Se lăsă mai jos și privi fereastra. Un foc înăuntrul colibeii lumina interiorul. Unul dintre bărbați stătea în fața ferestrei, cu o cană în mână, râzând. Francezii păreau să ia masa.

Bărbatul care râdea se întoarse, și Rafe îi văzu chipul. Înghiți cu greu în sec.

Gabriel, așa îi spusese ceilalți. Rafe nu avea să uite vreodată acel nume sau acel chip. Era chipul celui care îl bătuse și îl torturase vreme de câteva luni. Trecutul se năpusti asupra lui, aruncându-l într-o călătorie în timp.

Gemete de durere îi răsunară în urechi. Erau ale lui Donald, nu ale sale. Donald Swift. Bărbatul își dăduse viața pentru țară. Fusese un om de onoare până la sfârșit. Nu vânduse nici un singur secret. Așa că îl ucisese. Apoi se concentră pe torturarea lui Rafe. Știa că era spion, cel care deținea cele mai multe informații. Spusese că Donald nu era nimic altceva decât un aristocrat inutil.

Rafe înghiți în sec. Donald fusese mai mult decât atât. Mult mai mult. Fusese frate, fiu și prieten. Pentru ceea ce îndurase, era mai nobil decât avea să îl facă vreodată orice titlu nobiliar.

Rafe miji ochii, privindu-l pe Gabriel prin fereastră. Aceștia erau bărbații care îi furaseră luni din viață și îl ucisese pe conte.

Avea să îi distrugă.

— La semnalul meu, șopti Rafe, fără a-și lua privirea de la casă. Salty și Grim încuviințară din cap.

— Daphne, o avertiză Rafe pe un ton șoptit, dar poruncitor. Nu este nevoie să îți mai spun cât este de important să respecti ordinele într-o misiune. Stai aici.

— Așa voi face, căpitane, promise Daphne.

Cel puțin nu avea de gând să îl contrazică într-un asemenea moment. Slavă Domnului.

— Trei, doi... unu.

Cei trei bărbați ieșiră din tufișuri și se îndreptară ghemu-iți spre colibă. Fiecare ocupă o poziție diferită. Rafe merse direct spre ușa din față a colibei. Salty o luă spre stânga, iar Grim, spre dreapta.

Stând întinsă pe burtă pe pământ, Daphne privea de la marginea pădurii, cu inima în gât. Își încordase atât de tare maxilarul încât o durea. În curând, cei trei bărbați deveniră doar umbre în întuneric. Avea să rămână acolo unde îi spusese Rafe. Dacă ceva mergea teribil de prost înăuntru, ea le putea fi de mai mare folos aici, afară. Dar trecuseră doar câteva momente până începu să regrete crunt decizia. Era mult mai rău să privească și să aștepte, fără să știe ce se întâmplă.

Timpul nu părea doar să fi încetinit, ci să se fi oprit complet. O dureau genunchii, la fel și pieptul din pricină că își ținea, fără să-și dea seama, răsuflarea. Țărâitul insectelor în iarbă și ciripitul păsărilor de deasupra capului ei, împreună cu zgomotele înăbușite ale propriilor înghițituri în sec erau singurele sunete care se auzeau. Coliba era o pată întunecată în depărtare, iar cei trei prieteni ai ei fuseseră înghițiți deja de umbra vastă.

Daphne numără în gând până la o sută.

O făcu din nou, închizând ochii și rugându-se ca ei să se întoarcă teferi.

Câteva clipe mai târziu, se auziră împușcături, iar Daphne simți cum i se face inima cât un purice. Își mușcă dosul palmei tremurânde, apoi se ridică pe coate, scrutând disperată întunericul. Fumul începu să se înalțe din spatele colibei, iar în curând

își croiră drum și văpăile. Casa fu cuprinsă de flăcări, iar tot ce putu Daphne să vadă erau umbre fugind din ea. Dar care erau Rafe și ai lui, și care spionii? Rafe fusese împușcat? Era mort? Rănit? Avea nevoie de ea?

Un grup de bărbați se îndrepta direct spre ea. Trebuia să fie echipa lui Rafe. Cum altfel ar ști unde se afla Daphne? Dar până când nu putea ști sigur, urma să stea liniștită pe burtă în acele de pin, pentru a rămâne ascunsă privirilor.

— L-ai nimerit? se auzi o voce care, în mod sigur, nu era a nici unuia din oamenii lui Rafe.

Îi luă o clipă să își dea seama că bărbatul vorbea rusă cu un accent franțuzesc. Straniu, dar probabil că vorbiseră în rusă în caz că Rafe și ceilalți îi auzeau. Știa că englezii vorbeau fluent franceza.

— Nu sunt sigur. Așa cred, se auzi o altă voce. Sunt sigur că l-am nimerit pe unul dintre ei.

— Englezi blestemați! Ar fi trebuit să îl ucidem pe ticălosul ăla când am avut ocazia, spuse o a treia voce.

Cu toții vorbiseră în rusă. Daphne scrută întunericul din urma lor. Nu mai văzu alte umbre. Oare Rafe și oamenii lui mureau în flăcări? Trebuia să meargă să-i caute. Să îi ajute. Dar dacă se mișca acum, francezii aveau să o vadă, în mod sigur.

Trase cu ochiul la pistolul care zăcea în iarbă, la nici un centimetru de fața ei. La naiba! Nu îi putea împușca. Era o trăgătoare groaznică, pe lângă faptul că avea un singur glonț. Își mută piciorul, iar cuțitul se mișcă pe glezna ei.

Lăsă un zâmbet să i se aștearnă pe buze. Luase un cuțit de pe corabie și îl ascunsese în cizmă, dar când cotrobăise prin sacul lui Rafe când el fusese plecat în recunoaștere, îl înlocuise cu preferatul ei. Cel cu care îl ucisese pe Billy. Avea multă experiență cu acel cuțit și era bucuroasă că-l luase.

Înceștă pumnul, ca să prindă curaj. Pentru Dumnezeu, unul dintre bărbații aceștia îi ucisese fratele și era posibil să îl fi ucis și pe Rafe. Era posibil să fie depășită numeric. Poate că și ei aveau pistoale, dar cu acel cuțit putea lua cel puțin viața unuia. Se întinse ușor și scoase încet arma din cizmă.

Cu mânerul strâns în palma tremurândă și lipicioasă, așteptă până când bărbații intrară în raza copacilor. Le distinse umbrele printre trunchiuri. Unul dintre ei avea o torță care trebuie să fi fost aprinsă de la focul din colibă. Erau patru. Doi de-o parte a ei, doi de cealaltă parte. Daphne spuse încă o rugăciune scurtă. Fusese noroc pur că nu călcaseră pe ea.

Se întoarse cât de silențios putu și îi privi în timp ce începură să se retragă în pădure. Se ridică în genunchi. Trebuia să acționeze rapid. Cel care ținea torța era cea mai bună țintă a ei, întrucât pe el îl putea vedea cel mai clar. Așteptă ca bărbatul să ajungă în dreptul unui copac pentru a-i estima viteza de mișcare. Daphne respira sacadat.

– Pentru Donald, șopti ea chiar înainte de a lansa în mod expert cuțitul prin aer.

Sunetul cuțitului sfâșiind carnea fu o bufnitură înăbușită, iar bărbatul se chirci de durere. Căzu la pământ, iar ceilalți trei se întoarseră degrabă, aplecându-se deasupra lui.

– Ești bine, Michel? întrebă cineva în rusă.

Glasul lui Michel era încărcat de durere.

– Am fost lovit. Probabil că ei sunt pe-aproape. Fugiți!

– Eu n-aș face asta dacă aș fi în locul vostru. Daphne de-abia își recunoscuse propriul glas. Vorbise în engleză și adoptase din nou vocea lui Grey. Se ridică și își croi drum printre acele de pin și frunzele căzute, spre cei trei bărbați. Singurul pistol pe care îl avea era ațintit spre ei, mâna tremurându-i atât de tare, încât era recunoscătoare pentru întunericul nopții.

Cei trei bărbați încremeniră. Se întoarseră ușor cu fața spre ea. Torța căzuse pe covorul de frunze din pădure și aprinse un tufiș. Focul se împrăștia încet, dar era suficient cât să lumineze acțiunile bărbaților. Totuși, ea avea avantajul paravanului nopții, rămânând în umbră înaintea lor. Dar cât avea să dureze până când ei aveau să își dea seama că era de una singură? Cel mai probabil, aveau pistoale.

– Măinile sus, porunci ea în engleză.

– Cine-i? întrebă cel care părea șeful, tot în engleză. Miji ochii în întuneric.

– Mai întâi, mâinile sus, răspunse ea cu cea mai aspră voce de care fu în stare.

Toți trei se supuseră, iar Daphne aproape oftă de ușurare.

Înaintă încă puțin, dar se asigură că rămâne ascunsă în umbră. Căpetenia încă o privea chiorăș.

Un vâjâit se auzi deasupra capului lui Daphne, în timp ce ceva zbură deasupra ei. Căscă ochii mari. Inima i se opri. Unul dintre ei tocmai aruncase un cuțit spre ea. Lama se înfipse într-un copac, la nici la trei centimetri deasupra capului ei. Respirația îi deveni agitată.

– Ce faci? întrebă unul dintre bărbați, în rusă, vorbind cu cel care aruncase cuțitul.

– Se pare că este scund, răspunse altul în același limbă. Era singurul nostru cuțit.

Daphne închise ochii și răsuflă ușurată în sinea ei. Cuțitul acela trecuse mult prea aproape de ea.

– Câți sunteți? întrebă căpetenia, în franceză de data aceasta.

– Patru, răspunse ea cu toată încrederea de care fu capabilă. Și avem pistoale.

– Nu te cred, veni răspunsul lui.

Daphne înaintă suficient cât să permită pistolului să intre în raza luminii focului, pentru ca ei să îl poată vedea. Se rugă ca bărbații să creadă că ceilalți parteneri ai ei erau în umbră.

– Minte, spuse unul dintre ei în franceză.

– Nu mint, răspunse ea în aceeași limbă. Și sunt un țintaș strașnic.

– Minte, repetă altul, de data asta în rusă.

– Poate că mint, răspunse Daphne în rusă, ridicând bărbia, dar care dintre voi vrea să își asume riscul?

Capitolul 50

O bufniță țipă pe cerul catifelat și întunecat al nopții. Stelele se aprinseră, dar puțină lumină pe care o ofereau de-abia pătrundea

prin frunzișul des al pădurii. Mirosul brebeneilor și al frunzelor persista în nasul lui Daphne. De-abia putea auzi altceva în afară de bătăile asurzitoare ale propriei inimi. Îi bubuia în urechi, blocând pentru moment toate celelalte sunete.

Apoi îi auzi. Pași greoi trosnind prin tufărișul din spatele ei. Slavă cerului! Umerii aproape i se moleșiră de ușurare. În mod sigur, sunetul vestea întoarcerea prietenilor ei.

Dar câți erau și cine?

Dacă doar unul dintre ei supraviețuise? Dacă Rafe era mort? Dacă francezii decideau că Daphne mergea la cacealma și fugeau? Răsuflarea îi era rapidă și sacadată. O dureau brațul, dar continuă să țină pistolul greoi îndreptat spre dușmanii ei.

– Grey? strigă vocea lui Rafe.

Daphne aproape plânse de ușurare. Rafe trăia.

– Sunt aici, strigă ea.

Pașii lui Rafe își schimbă direcția, iar el veni alergând spre ea. Când ajunse, Daphne își dădu seama că Grim și Salty erau amândoi cu el. „Slavă cerului!”

– Ești rănit? strigă ea.

– Salty a fost împușcat, dar este bine.

Daphne trase adânc aer în piept. Rugăciunile îi fuseseră ascultate. Slavă Domnului că trăiau toți!

– Am ceva să îți arăt.

Pașii încetiniră când cei trei prieteni ai ei ajunseră în poiană. Aveau fețele negre de funingine. Se opriră brusc atunci când o văzură pe Daphne și pe francezi. Francezii stăteau lângă micul foc, cu mâinile sus. Salty și Grim își îndreptară imediat pistoalele spre ei.

Daphne văzu zâmbetul lui Rafe sclipind în lumina lunii.

– I-ai prins. Pe toți. Ai reușit, Grey!

– Da, spuse ea, zâmbind și clătînând din cap. Am reușit.

Rafe își îndreptă pistolul asupra bărbaților. Nările i se umflară, iar ochii îi căpătară o strălucire tăioasă, rece.

– Din ordinul regelui Angliei, sunteți arestați pentru uciderea contelui de Swifdon.

Capitolul 51

Salty și Grim preluară sarcina de a escorta prizonierii înapoi la corabie. Urmau să îi ia pe francezi, trei dintre cai și să călătorească întreaga noapte. Daphne insistă să îi îngrijească rana lui Salty înainte să plece. Din fericire, nu era adâncă. Deja le umezise batisatele și cei trei prieteni își șterseră funinginea de pe față.

În timp ce Rafe și Grim le legară mâinile prizonierilor la spate, probabil în așa fel încât să nu poată scăpa, Daphne puse stăpânire pe coniacul pe care Grim îl ascunsese într-o ploscă. Merse lângă Salty, care stătea lângă un copac, și turnă alcool peste rana lui.

Salty tresări.

– Ce păcat să irosim coniacul așa.

– Trebuie să mă asigur că rana este curată, răspunse ea, acoperind-o blând cu batista ei.

Îl bătu ușor pe celălalt umăr.

– Când vom ajunge în Anglia, vom pune un doctor să se uite la ea, dar mă aștept să fie totul în regulă.

– Mulțumesc, Lady Daphne, răspunse încet Salty. Pentru tot.

După plecarea celor doi prieteni ai lor cu caii și prizonierii, Rafe se întoarse spre Daphne.

– Mergem la han.

– La care han?

Rafe o ajută pe Daphne să urce pe calul care le rămăsese.

– La cel din oraș.

– Nu știam că este unul în oraș.

El încăleacă în spatele ei, iar Daphne îi simți pieptul cald și solid. Nu își putu stăpâni un fior.

– Este.

Rafe îndrumă calul spre stânga și porniră la drum în galop. Restul călătoriei se desfășură în liniște, în timp ce Daphne încerca disperată să ghicească starea de spirit a lui Rafe. Păruse mulțumit de faptul că ea îi capturase pe francezi, dar acum era furios, obosit sau doar bucuros că se încheiase?

În jumătate de oră, ajunseră la un han văruiat în alb din centrul micului oraș. Avea două ferestre cu tocuri arămii, care le dezvăluiră un șemineu masiv și câțiva clienți râzând.

Rafe descălecă, se întinse și își puse mâinile în jurul taliei lui Daphne. Din nou, ea încercă să ignore sentimentul plăcut al atingerii lui.

– Vom dormi aici în noaptea asta, spuse el, și mâine ne vom întâlni cu Salty și cu Grim la corabie.

– Nu am nevoie să stau la han. Și eu pot merge toată noaptea. Sunt în stare...

– Știi de ce ești în stare, o întrerupse el. Nu ești de acord să-mi petrec noaptea nunții cu soția mea?

Daphne nu își putu ascunde zâmbetul care i se întinse de la o ureche la alta. Tăcu și îl însoți fericită în han, unde Rafe ceru o cameră hangiului. Un fior o străbătu.

Îi zâmbi aproape timid.

– O cameră?

– Suntem căsătoriți, Daphne. Este oficial acum.

Ea îi strânse mâna într-a ei și se bucură de fluturii care îi zburau în stomac.

– Știu.

Luară cina în salonul principal al hanului, dar totul fu în ceață pentru Daphne. Nu se putea gândi decât la ce avea să se întâmple după aceea. Dacă Rafe voia o noapte a nunții și recunoscuse că erau căsătoriți în mod oficial însemna că o iubea. Trebuia să însemne asta. Nu-i așa?

Când termină de mâncat, Rafe își aruncă șervetul pe masă, apoi se ridică, veni lângă ea și îi oferî brațul. Daphne îl acceptă zâmbind și îi permise soțului ei să o însoțească la etaj, în camera lor.

Ușa se închise în urma lor, iar Rafe o încuie. Își aruncă sacul pe un scaun din apropiere, apoi merse și aproape se prăbuși pe pat.

– Nu pot să cred că s-a terminat! Nu pot să cred că i-am prins, în sfârșit. Se ridică în capul oaselor și își lăsă capul să cadă în mâini.

Daphne își scoase bereta și o aruncă lângă sac. Își trecu mâinile prin păr. Merse în liniște să se așeze pe pat lângă el și își puse o mână pe spatele lui.

– Trebuie să fi fost greu pentru tine să îi revezi. Să re trăiești momentele acelea.

Rafe respiră adânc.

– Nu am avut prea mult timp să le re trăiesc. Mă gândeam la Donald. Prin ce a trecut. Eu...

Daphne încuviință din cap. Făcu semn spre masa pe care han-giul deja pusese o sticlă cu vin.

– Ai vrea să bei ceva?

Rafe se întoarse spre ea, făcând ochii mari. Îi luă mâinile într-ale lui.

– Nu am nevoie de băutură. Am nevoie doar de tine. Se ridică de pe pat și îngenunche pe podea. Se uită la ea, îi luă mâinile și le duse la buze, sărutându-le. Tata obișnuia să îmi spună că nu sunt bun de nimic. Că nu voi reuși să fac nimic în viață.

Daphne scutură cu vehemență din cap.

– Nu. Rafe.

– Mi-am petrecut toată viața încercând să dovedesc contrariul, să fiu destul de bun, să mă descurc singur, să nu cer niciodată ajutor, continuă Rafe. De-abia după ce te-am întâlnit pe tine mi-am dat seama că nu este întotdeauna cea mai bună alegere. Tu m-ai făcut să văd asta. Îi strânse mâinile într-ale lui. Daphne, nu o să pot niciodată compensa pierderea fratelui tău, dar vreau să îmi petrec restul vieții încercând. Nimic la relația sau căsătoria noastră nu a fost obișnuit. Nu te-am cerut în căsătorie în mod oficial. Vreau să repar asta acum.

Se așază într-un genunchi.

– Nu sunt nobil și nu sunt bogat, dar te iubesc cu fiecare părticică din mine. Aveai dreptate. Am avut nevoie de tine astăzi. Și voi avea nevoie de tine mâine și poimâine, și răspoimâine. Am nevoie de tine în fiecare zi din viața mea pentru că nu pot trăi fără tine. Vrei să te căsătorești cu mine, Lady Daphne Swift? Din nou?

Cu lacrimile înțepându-i ochii, Daphne căzu în genunchi lângă el și își puse brațele pe după gâtul lui.

— Bineînțeles că mă voi căsători din nou cu tine, căpitane Rafferty Cavendish. Bineînțeles că da.

El se ridică, o luă în brațe și o învârti prin cameră, apoi o sărută adânc.

— Vrei să vii în pat cu mine?

Daphne aruncă o privire spre patul care era lângă picioarele lui.

— Suntem aproape acolo.

El arăta aproape ca un copil, vulnerabil, iar Daphne îl iubea pentru asta.

— Știi la ce mă refer.

Ea îi zâmbi.

— De data asta nu este nevoie să mă dezbrac ca să te conving?

— Nicidecum.

— Și nu te mai gândești la mine *ca la o soră*? îl tachină ea.

Rafe scutură din cap.

— Of, iubire. *Niciodată* nu m-am gândit la tine ca la o soră. Ți-am spus asta doar pentru că îmi spusesem că era mai bine pentru cariera și viața mea, decât ca frații tăi să mă snopească în bătaie. Nu ar mai fi rămas nimic din mine pentru francezi dacă Donald ar fi aflat că l-am sfidat.

Daphne rămase cu gura căscată.

— Nu m-ai văzut *niciodată* ca pe o soră? Dar nici măcar nu voiai să mă săruți și m-ai lăsat să cred...

Rafe o întrerupse, trăgând-o în brațele sale și sărutând-o din nou.

— A fost o tortură să te văd în pantalonii ăia în fiecare zi.

Un rânjet felin se așternu pe buzele lui Daphne. Strămbă cu viclenie din nas.

— Da?

El îi făcu cu ochiul.

— Crede-mă. Tortură. Pură.

Daphne își scoase lavaliera prăfuită.

— Vrei să mă vezi din nou cum mă dezbrac?

Rafe ridică din sprâncene.

— Chiar te rog, dar mai întâi am comandat o baie.

Ca la un semnal, cineva bătu la ușă. Rafe se duse să deschidă. Doi servitori intrară cu o cadă. În curând după aceea, sosi găleată după găleată de apă caldă, aduse de servitoare. Femeile priviră de la Daphne la Rafe și îi aruncară lui Daphne zâmbete cunoscătoare. Daphne le zâmbi la rândul ei fără jenă.

După ce toți servitorii plecară, cada aburindă rămase în mijlocul camerei. Rafe îi făcu semn din cap lui Daphne.

— Tu prima, insistă el cu un rânjet ștrengar. În plus, după ce voi intra eu, sunt convins că apa va deveni neagră. Am cenușă în locuri la care nici nu vreau să mă gândesc.

Servitoarele lăsaseră o bucată de săpun și câteva ștergare pe un taburet, lângă cadă. Daphne nu mai făcuse o baie serioasă de zile întregi. De-abia aștepta să se cufunde în apa aburindă. Își scoase cămașa și pantalonii în timp ce Rafe gemu. Cizmele și ciorapii erau duse de mult. Și le scosese în timp ce servitorii pregăteau baia.

Complet goală și bucurându-se de felul în care ochii soțului ei o devorau la lumina lumânărilor, se strecură în apa fierbinte, suspinând prelung.

Rafe stătea pe pat și o privea.

— Sunteți superbă, doamnă Cavendish.

Cumva, Daphne reușise să își prindă părul într-un coc în creștetul capului, câteva șuvițe căzându-i pe umeri. Întoarse capul și îi oferi soțului ei un zâmbet larg.

— Îmi place cum sună: *doamna Cavendish*.

Rafe își duse mâinile la lavalieră și începu să o dezlege.

— Da, bine, s-ar putea să devii văduvă înainte de vreme, dacă Julian nu este într-o stare de spirit prea înțeleghătoare când ne vom întoarce.

— Va fi, spuse ea, apoi luă săpunul de pe taburet și se spală pe brațe și pe gât.

— Cum poți fi atât de sigură?

Lavaliera lui Rafe căzu cu o mișcare rapidă, iar el începu să își descheie nasturii de la cămașă. Daphne îl privi cu mândrie dezbrăcându-se în timp ce continua să se săpunească, trecând la picioare.

— Îi voi spune că asta este ceea ce-mi doresc, zise Daphne roșind. Adică îi voi explica faptul că suntem deja căsătoriți și că suntem adulți, și... ei bine, Julian este un om rațional.

Rafe scutură din cap.

— Pot doar să sper că va fi rațional în privința asta.

Daphne îi făcu semn cu degetul, chemându-l.

— Vino și ajută-mă să mă spăl, dragul meu soț.

— Cu plăcere.

Rafe se ridică și merse să se așeze pe taburetul de lângă cadă. Luă ștergarele și le puse pe genunchi.

Daphne îi privi pieptul musculos și umerii. Nu avea să se sature vreodată să îl privească. El luă blând săpunul din mâna ei și îl cufundă în apă, lângă șoldul ei.

— Asta este o privesc pe cînte, șopti el, coborînd privirea în apă.

— Ce anume? Daphne se privi, zărindu-și sfîrcurile atingînd ușor suprafața apei. Ah!

— Perfectiunea trupului tău, răspunse el, neluîndu-și privirea de pe ea.

Daphne roși. Se aplecă înainte în timp ce Rafe frecă săpunul în mâini și o spală pe umeri. Apoi, ea se sprijini din nou de cadă și închise ochii, iar el își îndreptă atenția pe partea din față. Daphne gemu când îi atinse sâni.

— Îți datorez scuze, spuse el blând.

Ea deschise un ochi.

— Scuze? Tu?

— Da, eu. Ți-am spus că nu vei fi de ajutor dacă vei veni cu noi. Ai salvat misiunea.

Daphne închise un ochi și se lăsă din nou pe spate.

— Salty spune că uneori ai nevoie de oameni mai mult decât vrei să recunoști.

— Salty are dreptate, recunosc Rafe.

Îi săpuni abdomenul, iar Daphne își încordă mușchii, dorindu-și fără pic de rușine ca mâna lui să coboare mai jos.

— Am nevoie de tine, șopti el, aplecându-se și sărutînd-o ușor.

— Și eu am nevoie de tine.

Rafe lăsă săpunul să cadă în apă și se ridică. Își descheie pantalonii, apoi își scoase cizmele și ciorapii scuturând din picioare. Se aplecă și o sărută din nou pe Daphne.

– Ești magnific, spuse ea, punându-și brațele în jurul gâtului său și trăgându-l în apă, peste ea.

În ciuda spațiului mic din cadă, Rafe petrecu următoarea jumătate de oră spălându-și și sărutându-și soția în timp ce ea făcea același lucru pentru el. Până când apa începu să se răcească, erau amândoi curați, dar Rafe avea o erecție zdravănă.

O scoase pe Daphne din cadă și îi uscă părul și corpul cu ștergarele. Ea făcu la fel pentru el. Când ajunse la erecția lui, se opri.

– Păi, eu... Îmbujorarea era minunată pe pielea ei albă și catifelată.

El îi mângâie obrazul cu degetul mare.

– Vino cu mine în pat. Am nevoie de tine. Acum.

– Da, șopti ea.

Rafe o ridică în brațe, o duse în pat și o așeză blând pe pătură, apoi veni deasupra ei și o înveli cu goliciunea lui. O sărută profund. Degetele lui Daphne i se încălciră în păr, iar trupul ei se arcui, împingându-se în el. Rafe mirosea atât de bine, a săpun și a dorință.

El rânji.

– Vreau să te sărut peste tot.

– Fă-o, te rog, spuse Daphne, chicotind.

Rafe îi sărută fruntea, obrazul, urechea. Apoi îi mângâie gâtul cu nasul. Daphne se înfioră când îi sărută clavicula.

– Ești superbă, îi șopti el la ureche. Dincolo de perfecțiune.

– Nu, tu ești superb, răspunse ea, lăsându-și capul pe spate pentru a-i face loc lui Rafe.

Limba lui se plimbă între sânii ei, apoi coborî, prinzând un sfârc între dinți și sugând ușor. Măinile lui Daphne i se încleștară în păr.

– Rafe, gâfâi ea.

El o mângâie, o ciupi, o mușcă. Daphne se zvârcoli sub el, dorindu-și ca mâna lui să ajungă între picioarele ei. Gura lui

se mută pe celălalt sân, mângâindu-i și celălalt sfârc. Daphne își arcui spatele.

Își plimbă mâinile pe umerii lui lați, desfătându-se cu căldura și forța lor. Apoi își trecu degetele prin părul lui și îi trase capul lângă al ei. Buzele li se întâlniră într-un sărut fierbinte. Daphne gemu adânc. Gura lui i se mută pe bărbie, apoi din nou pe gât.

Mâna lui îi găsi sânul, și îi frământă sfârcul între degete. Ea își arcui din nou spatele și gemu.

– O, Rafe.

Apoi mâna lui coborî mai jos, iar Daphne încetă să mai gândească. Îi găsi miezul sensibil și își strecură un deget fierbinte înăuntrul ei. Daphne aproape se ridică din pat. Rafe scoase degetul și găsi imediat micul bulb de plăcere dintre picioarele ei. Trasă cercuri în jurul lui iar și iar. Daphne își mișca spasmodic capul dintr-o parte în alta. Acel sentiment extraordinar creștea înlăuntrul ei. Același pe care el o făcuse să îl simtă pe corabie, prima dată când făcuseră dragoste. Intens, înnebunitor, unic, nou. Își înfășură brațele în jurul gâtului lui.

– Dă-ți drumul, Daphne. Dă-ți drumul, îi șopti el în ureche. Te voi prinde eu.

Daphne nu se mai gândea la nimic. Șoldurile i se mișcau din propria voință în acord cu ritmul degetului lui Rafe, iar lumea ei explodă: se agăță de umerii lui și scânci.

Câteva clipe mai târziu, după ce valurile de plăcere încetară să îi mai inunde trupul, Daphne se răsuci și îl împinse pe Rafe pe spate.

El o privi precaut.

– Ce faci?

– Ceva ce am vrut să termin data trecută. Coborî ușor pe corpul lui, gura ei găsindu-i mărul.

– Nu, Daphne, eu...

Ea zâmbi pe abdomenul lui ferm.

– Nu are rost să te cerți cu mine. Știi cât de încăpățânată sunt.

Rafe se gândi un moment. Doamna avea un argument bun. În clipa în care buzele ei dulci îl atinseră, știu că pierduse deja.

– Te simt atât de bine, șopti el, mâinile sale plimbându-se prin părul ei bogat.

Daphne se aplecă și permise buzelor ei să îl acopere în întregime, apoi se retrase și repetă acțiunea, iar și iar. Rafe își pierdu mințile în câteva secunde.

– Este prea bine. Eu... încercă să o ridice de umeri, dar Daphne îi aluneca printre mâini, gura ei încă dezmiardându-l.

– Te rog, gemu Rafe.

Daphne își luă buzele de pe el pentru o clipă, dar îl strânse în mână, iar Rafe gemu din nou.

– Lasă-mă să fac asta, Rafe. Vreau să văd ce se întâmplă dacă nu mă opresc.

Buzele ei coborâră din nou asupra lui, înnebunindu-l, șoldurile lui împingându-se în gura ei, potrivindu-și ritmul cu ea, mâna lui ghidându-i ușor capul. „Sfinte Dumnezeule!” Soția lui era o seducătoare.

– Daphne, ai grijă, iubito. Ești soția mea. Nu pot să-mi vărs sămânța în gura ta.

Daphne rânji. Singurul cuvânt pe care Rafe îl putea folosi pentru a-i descrie rânjetul era drăcesc. Își luă gura de pe el pentru o clipă.

– De ce nu? Ți-am spus, îmi place aventura.

Fără să mai spună ceva, Daphne începu să-l dezmierde iar cu presiunea perfectă, iar Rafe își dădu ochii peste cap.

– Dumnezeule, Daphne, eu...

Rafe găfâia.

– Iisuse, Daphne, dacă nu te oprești, o să...

Gura ei începu atunci să se miște în sus și în jos, iar Rafe nu avu timp să o dea la o parte. Gâfâind și fără să mai poată gândi, își eliberă sămânța.

O privi cu ochi plini de dragoste și dorință, și uimire. Daphne își șterse gura cu dosul palmei, aruncându-i un rânjet victorios.

Rafe se luptă să își recapete suflarea. Își lăsă capul să cadă pe perne.

– Niciodată... Niciodată nu am mai sim... simțit așa ceva.

Daphne se cuibări lângă el.

– Mi-e greu să cred asta.

– Vorbesc foarte serios. Ce naiba scria în cărțulia aia pe care ai citit-o?

Daphne se ghemui la pieptul lui și chicoti.

– Este secret.

Își plimbă degetele pe pieptul lui, pe abdomenul său și mai jos. Ereția lui Rafe se întoarse. Trecuseră doar câteva minute de la orgasm, dar Rafe era din nou pregătit pentru ea. Îi trase mâna în jurul lui.

– A fost... uimitor, dar vreau să fac dragoste cu tine, Daphne. Să te fac soția mea.

Ea zâmbi pe umărul lui.

– Deja ai făcut-o.

El o sărută pe păr.

– De data asta trebuie să-ți spun cât de mult de iubesc în timp ce sunt în tine.

Un fior străbătu trupul lui Daphne. Mâinile lui Rafe îi găsiră din nou sânii, iar în câteva secunde, ea își pierdu din nou mințile de dorință. Rafe știa exact unde să o atingă, ce să sărute, unde să pună presiune. Avea atât de multă putere asupra trupului ei – Daphne închise ochii – și era încântător.

Rafe o împinse pe spate și se așeză deasupra ei. Daphne întâmpină cu bucurie greutatea lui minunată. Îi ridică mâinile deasupra capului, ținându-le acolo.

– Lasă-mă să te fac din nou să te simți bine.

– Da, gâfâi ea.

Rafe îi sărută buzele, gâtul, clavicula. Mușcă ușor marginea sânelui ei, apoi sfârcurile. Ea își arcui spatele, locul dintre picioarele sale devenind umed și dornic. Coapsa lui acoperită de păr se strecură între picioarele ei, despărțindu-i genunchii. Daphne îl întâmpină fericită. Se împinse înăuntrul ei cu o mișcare fermă, fierbinte. Ea icni în gura lui.

Apoi soțul ei începu să se miște. Înainte și înapoi, Rafe se mișca în ritmul bătăilor inimii ei.

– Te iubesc, gâfâi el, broboane de sudoare ivindu-se pe fruntea lui. Te iubesc.

Fiecare mișcare era o altă promisiune, o altă declarație. Ținându-i mâinile încă ținute neajutorate deasupra capului, Rafe își mișca șoldurile, iar mădularul lui apăsa pe un punct sensibil înăuntrul ei, care o făcu pe Daphne să țipe. În mod uimitor, avu un alt orgasm, împingându-și încheieturile spre mâinile lui și rostindu-i numele.

Rafe împinse adânc în ea pentru o ultimă dată. Îi eliberă încheieturile, iar Daphne își puse brațele pe după gâtul lui.

– Te iubesc, Daphne, șopti el, iar ea trăi un moment de fericire pură ținându-și soțul în brațe.

Dură câteva minute până ce Daphne pluti înapoi spre realitate din negura în care singurul lucru care exista era corpul soțului ei și modul în care o făcea să se simtă. Rafe încă era deasupra ei, dându-i suvițele de păr de pe față și sărutând-o în felul acela senzual al lui.

– Spune-mi un lucru, zise ea.

– Orice, iubirea mea.

– De ce ai ales numele de Thomas Grey pentru mine?

– Ca să-ți pot spune Grey, normal.

Daphne clipi nedumerită.

– Dar de ce?

– Datorită ochilor tăi frumoși.

Daphne nu își putu reține zâmbetul.

– Adevărat? Nu am bănuț nici o clipă.

– Desigur că nu.

Rafe o sărută pe frunte, apoi se rostogoli pe o parte, luând-o cu el, iar Daphne își plimbă un deget pe pieptul lui musculos.

– Dar nu este ca și cum aș fi perfectă. Este așa cum ai spus. Întotdeauna familia a rezolvat totul pentru mine. Asta nu se va mai întâmpla. De acum înainte, intenționez să mă ocup singură de tot. Începând prin a-i spune lui Julian că suntem căsătoriți și că avem de gând să rămânem așa. Mă pot descurca singură.

Rafe își puse bărbia pe creștetul ei.

– Ai dovedit că te poți descurca singură când ai fost răpită, când ai urcat clandestin pe corabie, când m-ai înfruntat pe mine

și refuzul meu încăpățânat de a vedea că aveam nevoie de tine și, în cele din urmă, când i-ai amenințat pe bărbații aceia cu pistolul. Bine lucrat, Grey. O sărută pe creștet.

Daphne își lăsă capul pe spate și îi zâmbi.

– Le-am spus că sunt un țintaș strașnic.

Rafe pufni.

– Mă bucur că nu ți-au cerut s-o dovedești.

– La fel și eu. Deja aruncasem singurul cuțit pe care îl aveam. Mă bucur că tu, Salty și Grim ați venit repede după aceea. Și eu aveam nevoie de tine.

Rafe o sărută pe tâmplă.

– Avem nevoie unul de celălalt, iubito. Mereu ai fost lângă mine când am avut nevoie de tine. Am învățat asta azi.

– Și că nu poți continua să te învinovățești pentru moartea lui Donald, adăugă Daphne.

– Și asta. O îmbrățișă strâns. Sunt convins că Upton va fi încântat să audă că a avut dreptate.

Daphne își puse brațul peste umărul lui.

– Și eu am învățat ceva astăzi.

– Ce anume?

– Că să fii opusul înaltului nu este un blestem atât de mare, până la urmă. Nu mă voi mai plânge niciodată în privința asta. Cuțitul lui Michel a trecut chiar pe deasupra capului meu.

O strânse cu putere la piept.

– Slavă Domnului că ești scundă! Nu știu ce-aș fi făcut dacă ai fi fost rănită.

– Da, presupun că trebuie să fiu recunoscătoare acum. Chiar dacă face dificilă coborârea lucrurilor de pe dulap.

Râsul lui Rafe umplu încăperea.

– Ești adorabilă și nu aș vrea să fii altfel.

– Adevărat?

– Adevărat. O strânse și mai tare în brațe și o sărută din nou. Te iubesc, Daphne Cavendish, soția mea.

Daphne suspină și îl sărută și ea.

– Iar eu te iubesc pe tine, Rafe Cavendish, soțul meu.

Capitolul 52

O săptămână mai târziu

Reședința contelui de Swifdon, Hanover Square

Cu ajutorul lui Cass și al lui Lucy, Daphne reușise să organizeze un alt bal în casa fratelui ei. Îl plănuiseră înainte ca ea să plece în căutarea lui Rafe, pe corabie. Purtând o rochie de un roz luminos, asortată cu un colier din topaz care strălucea la gâtul ei, stătea în capul scărilor, așteptând ca Pengree să o prezinte mulțimii de dincolo de ușile sălii de bal. Cu mâna înmănușată își apăsă stomacul, care i se agita de emoție.

– Simt că mi se face rău, șopti Daphne.

– Ei bine, arăți superb, dragă, spuse Cass de lângă ea. Cass purta o rochie de un albastru pal. Nu-ți face griji pentru nimic.

Daphne îi zâmbi minunatei sale cumnate.

– O, te rog, spune-mi că pot arunca petale de trandafir la nunta ta, verișoară Daphne, interveni Delilah, învârtindu-se în cerc pe lângă ea.

Fata purta o fundă de un galben strident în creștet și o rochie galbenă asortată. Guvernanta ei, una din lungul șir de doamne care devenise prea exasperată de poznele ei pentru a rămâne, tocmai își anunțase demisia. Drept rezultat, Delilah era lipsită de suptaveghere în această seară și reușise, ca de obicei, să o convingă pe mătușa ei să îi permită să se strecoare la bal.

– Îți promit că poți arunca petale de trandafir la nunta noastră, răspunse Daphne, zâmbindu-i copilei.

– Nu orice petale de trandafir. Roz și albe. Cele roz și albe sunt singurele feluri de petale care se aruncă la nunți. Sunt *trés* romantice, izbucni Delilah.

Daphne scutură din cap. Acum verișoara ei de doisprezece ani devenise expertă în nunți?

– Prea bine, roz și albe, răspunse ea.

Cass râse.

Rafe apăru pe coridor, gâfâind ușor. Se opri lângă Daphne și o sărută pe obraz. Purta un costum negru, cu o croială impecabilă, și o lavalieră albă, apretată, care îi scotea în evidență ochii albaștri și luminoși. Daphne simți cum îi tresare inima. Soțul ei era atât de chipeș!

– Îmi pare rău că am întârziat, îi spuse gâfâind lui Daphne, strângându-i mâna în timp ce Pengree îi privea de sus până jos.

– *Bonsoir, capitaine*, spuse Delilah, făcând o reverență. Veți avea petale roz și albe de trandafir la nunta dumneavoastră.

Rafe ridică din sprâncene și îi aruncă o privire lui Daphne.

– Ce înseamnă asta?

– Of, ignor-o. Ai vorbit cu Julian?

– Nu încă, dar a fost de acord să se întâlnească mai târziu cu mine în biroul său.

– Bine, nu poate să spună nu atât de simplu după ce facem asta.

Daphne făcu semn din cap spre ușile din fața lor, de unde puteau auzi mulțimea din sala de bal.

– Sunteți pregătiți, milady? întrebă Pengree, trăgând de revelele proprii uniforme.

– Da! răspunse Daphne, încuviințând din cap și înghițind în sec. Strânse mâna lui Rafe.

Pengree deschise ușile duble, dezvăluind sală de bal aglomerată.

– Lady Daphne Swift, anunță el.

Daphne dădu drumul mâinii lui Rafe și făcu un pas sfios înainte.

– Vă rog să îmi acordați atenția dumneavoastră, spuse ea cât de tare putu către mulțimea care o aștepta. Se opri și aruncă o privire înapoi spre Rafe, care era ascuns vederii celorlalți de ușa pe care mâna ei se încleștase. Of, Rafe, sunt atât de agitată. Ce ar trebui să spun?

Rafe își îndreptă lavaliera și manșeta.

– Spune așa: „În urmă cu două săptămâni...”

Daphne întoarse din nou capul spre mulțime și repetă cuvintele lui:

– În urmă cu două săptămâni...

– „V-am amăgit cu un bal de logodnă, purtându-mă prosteste, ceea ce a fost urât din partea mea”, continuă Rafe.

Daphne repetă grăbită cuvintele lui:

— V-am amăgit cu un bal de logodnă, purtându-mă prosteste, ceea ce a fost urât din partea mea.

— „Dar sper să mă revanșez față de voi, ducându-l la capăt acum, așa cum am plănuț inițial“, șopti Rafe.

— Dar sper să mă revanșez față de voi, ducându-l la capăt acum, așa cum am plănuț inițial, repetă Daphne, zâmbetul de pe buzele ei devenind din ce în ce mai larg. Se întinse în spate pentru a strânge mâna lui Rafe.

— „Așadar, dacă doriți să așteptați doar un moment“, spuse Rafe.

— Așadar, dacă doriți să așteptați doar un moment, repetă Daphne.

— „Intenționez să îmi anunț logodna cu căpitanul Rafferty Cavendish“.

— Intenționez să îmi anunț logodna cu căpitanul Rafferty Cavendish. Daphne se întoarse spre el. O, Rafe, ești sigur? Ești absolut sigur? Nu faci asta doar din pricina misiunii și a anulării și a tot?

— Nici o șansă, Grey. Îi făcu cu ochiul.

Daphne se întoarse spre Cass.

— Domnișoară de onoare?

Ochii lui Cass se umplură de lacrimi.

— Aș fi încântată.

Daphne se întoarse spre Delilah.

— Însoțitoare?

— *Mais bien sûr*, răspunse Delilah făcând o altă reverență.

Daphne se întoarse din nou spre salonul aglomerat.

— Da. Aș dori să anunț în mod oficial logodna mea cu cel mai minunat bărbat din lume: căpitanul Rafferty Cavendish.

Mai târziu în acea seară, Daphne și Rafe stăteau pe canapeaua din mijlocul biroului lui Julian, ținându-se de mână. Pe lângă rochia roz, Daphne purta un inel strălucitor pe degetul mijlociu. Nu îl mai răsucise de zile întregi.

Cass stătea ghemuită pe un fotoliu, lângă ei, sorbind dintr-o ceașcă cu ceai și având un zâmbet cunoscător pe buze. Purtând

o ținută formală, neagră, de seară, Julian se plimba în fața surorii lui și a soțului ei cu mâinile împreunate la spate.

– Julian, începu Daphne. I-am promis lui Rafe că vei fi rațional.

Julian nu scosese nici un cuvânt. Asta o îngrijora pe Daphne mai mult decât dacă ar fi ridicat tonul. Continuă să se plimbe tăcut în fața lor.

O bătaie răsună în ușă, iar Daphne întoarse capul ca să vadă cine era. Lucy și Derek Hunt, purtând, de asemenea, ținute de bal, intrară în birou.

– Slavă cerului! șopti Daphne.

Julian nu le acordă atenție.

– Am venit de îndată ce am primit biletul tău, Daphne, explică Lucy.

Cass ridică o sprânceană.

– Ai chemat întăriri?

Daphne încuviință atât de vehement, că una dintre bucle i se desprinsese din coafură și i se legănă pe frunte.

Trecând cu grijă pe lângă contele care se plimba de colo-colo, Lucy și Derek luară loc în fața biroului lui Julian, dar nu înainte de a întoarce scaunele pentru a putea lua parte la conversație.

– Ce-am ratat? întrebă Lucy, netezindu-și rochia verde cu mâinile în timp ce se așează pe scaun.

– Nimic încă, răspunse Cass. Doar mult mers la pas. Julian pare să fi amuțit.

Contele se opri din mers chiar în fața lui Rafe. Mâinile îi rămăseră împreunate la spate și picioarele îi erau ușor depărtate. Mâna lui Rafe se încordă într-a lui Daphne.

– Am doar o întrebare pentru tine, spuse Julian, privindu-l pe Rafe cu superioritate.

Rafe încuviință și îi întâlni privirea.

– Orice.

– De-a lungul anilor ți-ai exprimat disprețul față de persoanele cu sânge albastru, ca să zic așa. Judecând după acest aspect, ce simți în legătură cu faptul că ai putea face parte din această familie?

Rafe înghiți în sec și se ridică în picioare. Era la vreo treizeci de centimetri de conte.

– Aș fi onorat să fac parte din această familie. Dacă mă veți primi. Se aplecă ușor.

– Gata cu disprețul față de nobili? întrebă Julian, chipul fiindu-i o mască de piatră.

Rafe își îndreptă umerii.

– Fratele dumitale și-a dat viața pentru țara noastră. Aproape că ai făcut la fel. Iar sora dumitale este unul dintre cei mai credincioși patrioți pe care i-am cunoscut vreodată. Poate că familia Swift este nobilă, dar este și curajoasă. Pot doar să sper că voi face această familie mândră și că nu voi aduce rușinea asupra ei.

Daphne privi în jur. Toți cei prezenți păreau să își țină respirația.

Julian se răsuci brusc pe călcâie și merse în fața biroului. Deschise un sertar și scoase o scrisoare. Se întoarse lângă canapea și i-o întinse lui Daphne.

– Trebuie să vezi asta.

Încruntându-se, Daphne luă bucata de pergament din mâna întinsă a fratelui ei.

– Ce este?

– O scrisoare, spuse Julian. De la Donald.

Daphne căscă ochii mari. Își stăpâni un suspin.

Julian făcu semn spre scrisoare.

– Citește-o.

Cu o mână tremurătoare, Daphne o trase mai aproape.

– Trebuie să o citești și tu, Rafe.

Rafe se așeză din nou și citi peste umărul ei.

Draga mea soră Daphne,

L-am rugat pe Julian să îți dea scrisoarea asta după ce tu și Cavendish vă veți fi băgat mințile în cap și veți fi decis să rămâneți împreună. Nu aș fi fost niciodată de acord cu căsătoria dacă nu aș fi crezut că Rafe este cel mai potrivit bărbat pentru tine, iar tu cea mai potrivită femeie pentru el. A fost evident încă de când l-am cunoscut că voi doi v-ați potrivi. Știu că ne va face familia mândră și că veți fi fericiți împreună. Ca să nu mai spun că veți face copii frumoși.

Daphne roși. Rafe îi zâmbi.

După cum sunt convins că v-ați dat seama, nu era absolut necesar să vă căsătoriți înainte de a pleca în misiune, dar bănuiam că vă va ține împreună suficient cât să realizați că sunteți potriviți unul pentru celălalt. Dacă citești asta, ți-ai dat seama. Vreau să știi că aveți binecuvântarea mea și pot doar să nădăjduiesc că Julian va fi de acord cu mine. Mă aștept că așa va fi. Fratele nostru este înțelept. Vă doresc tot binele și o viață fericită împreună, Daphne. Cu toată dragostea mea pentru tine și noul tău soț.

Al tău,

Donald

Ochii lui Daphne erau plini de lacrimi. Își întoarse privirea spre fratele ei.

– Ești de acord, Julian? Ești?

Julian le oferi un zâmbet larg.

– Din toată inima.

– La fel și eu, adăugă Cass, încuviințând din cap.

Rafe se ridică din nou, iar Julian întinse mâna. Rafe i-o scutură cu entuziasm. Amândoi zâbeau.

– Dar cum ai primit scrisoarea asta, Julian? întrebă Daphne. Când ai primit-o?

– A trimis-o cineva de la Ministerul de Război, explică Julian. Se pare că fratele nostru a avut o premoniție. Cred că mereu a știut că nu se va mai întoarce din Franța. Vă cunoștea mult prea bine pe amândoi pentru a ști că îi veți prinde pe cei care l-au ucis și știa că sunteți meniți să fiți împreună.

– Niciodată nu mi-am dat seama cât de inteligent era Donald, spuse Lucy, ștergându-și ochii și oferindu-i o batistă lui Daphne.

– Se pare că era inteligent, dar și cumsecade, adăugă Derek.

– Era și una, și alta, spuse Daphne, ștergându-și lacrimile. L-am iubit atât de mult!

Se ridică și își îmbrățișă fratele. Julian o îmbrățișă, la rândul lui.

– La fel și eu. La fel și eu.

Rafe și Daphne se așezară din nou, în timp ce Cass preluă frăiele discuției.

— Ei bine, acum gata cu plânsul. Aceasta ar trebui să fie o ocazie fericită. Donald așa și-ar dori.

Încuviințară cu toții.

— De acord, spuse Julian. Trebuie să punem la punct detaliile ca să pară că mariajul vostru a fost stabilit de mult. Vom avea o nuntă doar de dragul aparențelor.

— Și de dragul mamei, adăugă Daphne.

— Exact. Ne vom preface că prima căsătorie nu a avut loc, spuse Julian.

— Nu îmi pasă ce facem, atâta vreme cât le putem spune tuturor că suntem căsătoriți.

Daphne strânse mâna lui Rafe. Rafe o sărută pe creștet.

— Nu îți face griji, draga mea, nimeni nu ne va despărți niciodată. În plus, noi deja am...

— Nu, nu, nu, spuse Julian, ridicând palma. Te rog, scutește-mă de detalii.

Rafe îi aruncă un rânjet răutăcios, la fel și Daphne. Cass chicoti.

— Voiam doar să spun că deja am primit permisiunea din partea Ministerului de Război să folosim *Iubire adevărată* în luna de miere. Vom pleca pe mare, spuse Rafe.

— În Franța? întrebă Lucy.

Rafe scutură din cap.

— Nu, nu în Franța. Nu îmi pasă dacă nu mai văd niciodată țara aceea.

Un icnet înăbușit se auzi din spatele ușii.

— Delilah! strigă Daphne. Poți să intri. Știu că ești acolo.

Trecură câteva secunde înainte ca ușa să se deschidă și în birou să-și facă apariția Delilah. Își purta costumația roz de bal și avea un zâmbet triumfător pe buze.

Se așeză pe canapea lângă Daphne, zâmbind cuplului căsătorit.

— Nu arăți tu precum pisica aceea ce a mâncat canarul? întrebă Daphne, incapabilă să își ascundă zâmbetul.

Daphne își împreună mâinile lângă obraz.

— O, *j'adore* un final fericit și vreau doar să spun că eu am făcut-o. Eu am făcut totul!

Se ridică grăbită și făcu o piruetă.

Daphne rămase cu gura căscată și își puse mâinile în șolduri.

— Ce-ai făcut, drăcușor mic?

Delilah făcu o reverență, ridicându-și grațios poalele rochiei.

— Păi, eu l-am alungat pe îngrozitorul Lord Fitzwell, desigur, și m-am asigurat că tu și căpitanul Cavendish veți fi împreună. Deși, trebuie să recunosc, mătușa Willie m-a ajutat puțin, dar am fost *foarte* indispensabilă.

— Și întotdeauna atât de modestă, completă Cass, râzând și luând o gură de ceai.

— De ce ar trebui să fiu modestă? Sunt extrem de mândră de mine, răspunse Delilah cu nasul pe sus.

— Așa cum trebuie să fii, adăugă Rafe, râzând.

Delilah îl privi radiind.

— *Merci beaucoup, capitaine.*

Lucy ridică din sprâncene.

— Cred că mi-am descoperit propriul discipol, spuse ea. O bătu ușor pe mână pe Delilah. Te pricepi destul de bine la comploturi, draga mea, și ai doar doisprezece ani. Închipuie-ți câte probleme ai putea crea când vei fi de vârsta noastră!

— Mă sperie și să mă gândesc, spuse Daphne.

Derek se ridică.

— Am așteptat ca totul să se rezolve aici înainte să vă spun că am avut o audiență interesantă cu Wellington și cu prințul regent astăzi, mai devreme.

Daphne făcu ochii mari.

— Ce-au spus?

Derek făcu o plecăciune și îi întinse mâna lui Rafe.

— Faceți cunoștință cu cel mai nou viconte din ținut, milady.

Rafe îi aruncă o privire vicleană lui Daphne și rânji.

— Este adevărat.

Daphne aplaudă.

— O, Rafe. Ești viconte acum? De ce nu mi-ai spus?

Rafe ridică din umeri.

— Se pare că tortura și eroismul îți aduc rangul de viconte în zilele noastre. Și nu am spus nimic pentru că voiam ca fratele tău să mă accepte să-ți fiu soț și fără să am un titlu. Așa cum ai făcut-o tu, iubirea mea.

— Ha! Acum va *trebui* să ne accepți, Cavendish, spuse Julian, râzând și bătându-l pe umăr pe cumnatul său.

— Motivul oficial pentru acordarea titlului a fost aducerea înaintea justiției a ucigașilor contelui de Swifdon, spuse Derek. Și, odată cu titlul, vin proprietăți și bani.

— Am insistat să devin un viconte spion, desigur, răspunse Rafe. Cel puțin, intenționez să ajut oricând pot, dar cred că mă voi rezuma la pământ britanic de acum înainte. Poate că se așteaptă de la mine să îmi petrec timpul prin cluburile gentlemenilor, dar mă voi simți util dacă voi putea să fiu de ajutor aici, în Londra.

— Ce-a spus prințul regent în privința asta? întrebă Daphne.

— A spus că este perfect pentru că i-ar prinde bine un membru al aristocrației care să fie spion și a cărui soție se întâmplă să vorbească limba rusă, răspunse el.

— Sunt de acord cu el. Suntem o combinație bună, spuse Daphne râzând și strângând mâna soțului ei.

Rafe se întoarse spre ea, privind-o solemn.

— I-am explicat prințului că *tu* ai fost adevăratul erou, Daphne. A spus că ești deja lady și căsătorită cu mine, și că asta este suficient. Deși este de acord că trebuie să fii răsplătită cu o medalie pentru curajul tău.

Daphne se aplecă și îl sărută pe obraz.

— Nu vreau o medalie sau să fiu vicontesă. Mereu te-am vrut doar pe tine.

Delilah oftă teatral.

— Ah, *amour!*

— Dar tu ar trebui să fii înnobilită, insistă Rafe.

— Sunt deja lady. Iar acum tu ești lord.

— A, sunt lord acum, nu-i așa? Nu un ticălos? Rafe îi zâmbi.

Daphne îl bătu pe umăr.

— Mereu vei fi un ticălos, iubirea mea. Ticălosul meu *fermecător*.

Majordomul intră în încăpere și își dresе glasul.

– Cineva vrea să vă vadă, căpitane, spuse Pengree, îndreptându-și privirea spre Rafe.

– Cineva a venit *aici* ca să mă vadă pe *mine*? Rafe arătă spre sine.

– Da, răspunse Pengree. Trebuie să recunosc, este destul de... ei bine, este...

– Cine este, Pengree? Vizitatorul acesta a dat vreun nume? întrebă Julian.

– Un anume domn Daffin Oakleaf, milord.

Daphne îl privi pe Rafe.

– Cine este Daffin Oakleaf? Dar chipul lui Rafe se umplu de pete roșii, așa cum ea nu îl mai văzuse niciodată. Era furios.

– Condu-l înăuntru, Pengree, răspunse Julian.

Așteptară cu toții ca Pengree să se întoarcă împreună cu oaspetele. Când bărbatul intră în birou, Daphne icni. Cass își acoperi gura cu mâna. Lucy ridică din sprâncene. Claringdon clipi. Iar Julian îl privi precaut.

Chipul lui Rafe era o mască împietrită.

Bărbatul arăta exact ca el.

– Sunt doi de *tu!* exclamă Delilah, căscând ochii mari. Părea că este pe cale să leșine.

Claringdon fu cel care vorbi:

– Fie guvernul a descoperit cum să dubleze oameni, fie aş spune că îl vom cunoaște pe geamănul tău, căpitane.

Bărbatul făcu o plecăciune.

– Daffin Oakleaf, la dispoziția dumneavoastră.

– Știm amândoi că *nu* așa te cheamă, rosti Rafe printre dinții încleștați.

– Desigur că nu. Dar nu mai pot trece drept Cade Cavendish, răspunse bărbatul.

Daphne observă că avea aceeași gropiță ca Rafe în bărbie. Se tot uita de la unul la altul. Singura cale prin care îi putea diferenția era că Daffin sau Cade, sau care era numele lui, avea părul mai lung.

– Rafe, este fratele tău? întrebă ea.

– Da, veni răspunsul lui monoton. Fratele geamăn.

– Așa este, spuse Cade. Trebuie să recunosc, sunt încântat că mă recunoști drept frate. Deși presupun că nu prea ai de ales din pricina asemănării noastre, nu-i așa?

Rafe miji ochii.

– Credeam că ești mort. Asta până când blonda aia a venit pe neașteptate în patul meu primăvara trecută.

– Da, scuze pentru asta, răspunse Cade. Amanda mi-a spus că nu te-ai bucurat prea mult să o vezi. Îți transmite scuzele ei. Crezuse că m-a găsit pe mine. Fără să știe că am un frate geamăn, desigur.

Daphne rămase cu gura căscată, privindu-l pe Cade.

– Era blonda *ta*?

– Una dintre ele, răspunse Cade cu un rânjet chiar mai diabolic decât al fratelui său.

Daphne se întoarse spre Rafe.

– De ce nu mi-ai spus că ai un frate geamăn?

Rafe scutură din cap.

– Este o poveste foarte lungă. Nu aș ști de unde să încep. După cum am spus, credeam că este mort.

Cade se duse la canapea, se așeză și își încrucișă picioarele pe masă. Apoi își împreună mâinile la ceafă și se lăsă pe spate, făcându-se comod.

– De ce nu începi cu începutul, dragul meu frate? Avem tot timpul din lume. Momentan, m-am întors.

Nota autorului

Dragă cititorule,

Sper că ți-a făcut plăcere să citești povestea lui Daphne și a lui Rafe. Din momentul în care au pășit în paginile celorlalte romane ale seriei *Mirese neastâmpărate*, am știut că le este merit să fie împreună.

După cum mulți dintre voi poate știu, să obții un divorț sau o anulare în timpul Regenței în Anglia nu doar că era un lucru extrem de rar, dar și extrem de dificil. Pentru că povestea mea are vag la bază una dintre piesele mele preferate de teatru (și filme!) dintotdeauna, *Poveste din Philadelphia*, a lui Philip Barry, mi-am asumat libertatea de a începe romanul dedicat lui Daphne și Rafe ca fiind deja căsătoriți și în căutarea unei anulări. În realitate, prințul regent nu avea autoritatea de a dizolva o căsătorie și nici măcar să rezolve o anulare. O anulare trebuia să se bazeze fie pe impotență sau nebunie, fie pe o relație de rudenie apropiată între mire și mireasă. Deși este puțin probabil ca această poveste să se fi petrecut urmând exact aceste detalii, întotdeauna spun că eu sunt un povestitor, nu un istoric și, în calitate de povestitor, sunt mult mai preocupată de „ce-ar fi dacă” decât de „nu așa”. Îmi place să îmi acord această libertate pentru a oferi cel mai amuzant și mai zburdalnic „ce-ar fi dacă” pe care imaginația mea îl poate invoca.

Ca întotdeauna, îți mulțumesc foarte mult pentru că îmi citești romanele. Tu ești motivul pentru care îmi petrec timpul scriind.

Valerie Bowman